

Strom na konci světa

Petr Albl

Praha 2005

K N I H A P R V N Í

o tom, jak notorický alkoholik Ren Kiersting potká profi vražedkyni Aveu Stelli a co z toho vzejde

1.

Byl nádherný den. Oblohu opustily červánky a rudé slunce se rozlilo po kraji. Jeho sytá, světle červená zář natekla do údolí a rozlámala se v exhalacích z komínů. Městečko žilo, dýchalo, až vysoko do hor se ozývaly zvuky automobilů na křižovatkách. Někde docela vzadu, v klikatých uličkách chudších čtvrtí, rezonovalo pískání a kvílení policejního predátora. Stroj se občas vyhoupl nad střechy a jeho kabina hodila do kraje oslnivě zarudlé prasátko. Slabý opar exhalací přikryl domky tetelivou čepicí, slunce ale zastavit nedokázal. To se opřelo do ulic naplno, vyhnalo noc i nesmělé ráno, dýchlo do obláčků par nad domky a podívalo se výš. Nahoře, vzadu za městem, tříštila se mezi zalesněnými kopci voda o kameny skal. Cákala a bublala, lámala se do gejzírů a par, aby posléze slétla až hluboko do nížin. Vodopád byl nádherný, překrásný, byl unikátní dokonce i za mizerného počasí. Za jasného dne byl nepopsatelný.

Kněžka Juliana vnímala jeho krásu, vpíjela se do ní očima. Byla Horalkou každým coulem. Opovrhovala Federalisty, jejich hloupým životem v údolích na západě i v rozlehlých pláních. Jejich uchvátaná štvance za pomíjivým prospěchem jí přišla směšná. Juliana Federalisty dílem lítovala, dílem je soudila. Netoužila po jejich životě, netoužila vstoupit do jejich přeplněných měst, netoužila žít podle jejich směšných pravidel, poslušná vratkých hodnot. Juliana se na horách narodila a v srdci byla Horalkou z přesvědčení.

Ale v první řadě byla Sjeditelkou, ovšem. Její rodiče byli lidé, které charakterizovaly dvě věci: značné bohatství a hluboká víra. Juliana vyrůstala v bezproblémové domácnosti, izolována od potíží okolního světa. Vyrůstala ale především v silně věřící domácnosti, vedena od svých prvních krůčků k přesvědčení, že svět kolem, tak, jak je uspořádán i rozdělen, je dílem Božím, že věci se dějí s vyšším záměrem a dějiny že sledují jakýsi definitivní, konečný cíl. Jako bohatí lidé měli její rodiče styky. A tak od dětství navštěvovala prestižní náboženské školy, v deseti letech přešla do Perstilské koleje, kterou opouštěly ty nejlepší církevní mozky. V patnácti byla přesvědčenou Sjeditelkou. V šestnácti, patrně díky vlivu rodičů, ač sama to nikdy nezjišťovala, opustila Perstilskou kolej a nastoupila jako novicka v Rakonském Domě Sjeditel, který byl nejuznávanějším církevním sídlem vůbec. Nejvyšší kněz, Představený Saol, který ji přijímal, byl už tehdy starým mužem. Byl ale také uznávaným duchovním s širokými konexemi v politických kruzích Horské oblasti; vzhledem k náboženské podstatě horské společnosti byl člověkem neobyčejně vlivným.

Od něj dívka získala své církevní jméno a jeho rozhodnutím byla později, coby dvacetiletá, vysvěcena na kněžku. Církev Sjeditelů získala v její osobě nejmladšího kněze vůbec. Juliana si toho nesmírně cenila. Věřila, neboť k tomu byla odmalička vedena, ve své předurčení k něčemu většímu, k čemu, co přesahuje obvyklé lidské konání. Věřila v Osud a věřila ve svoji výjimečnou roli v něm. Svě ambice neodvídala z pouhé touhy po kariéře, z hloubi duše žila svým cílem.

Víře ve vlastní velikost podřizovala vše. Věděla, co si ostatní novici o jejím vysvěcení mysleli. Slýchala jejich hovory na chodbách, vídala jejich oči, když je mýjela, cítila pohledy na svých zádech. Věděla velmi dobře, z čeho ji podezírají. Novici na ni drze pokukovali a novicky ji mezi sebou označovaly za děvku. Křídili jí ale. Představený Saol si jí nesporně všiml pro kvality, které jí místo kněžky kvalifikovaly na ženu.

Nicméně s ním nespala: nebylo to zapotřebí. Nebyla to cena, kterou by musela za své vysvěcení položit.

Juliana poodstoupila od okna, očima stále vpitá do vzdáleného vodopádu. Dům Sjedenocení stál na vyvýšené horské plošině, jak chrámy a zámek, tak i přilehlá stavení. Juliana odtud měla vzdálené město jako na dlani. Proti oknu náhle spatřila svoji postavu. Tetelila se tam někde ve skle jako duch, který se vyloupil z nicoty a vystoupil ze svítivé záplavy nádherné červeně. Juliana zamrkala, dotkla se dlaněmi hrdla, pomalu přešla prsty níž, přes bílé šaty, pevně vyšponovaná ňadra až k pasu. Byla se sebou spokojená. Polkla, rychle si upravila vlasy, otočila se a vyšla ze dveří. Nádherný pohled do údolí nechala za sebou.

Chodba ji přivedla ke schodišti, a to vyústilo o patro výš, k terasám s modlitebními soškami. Juliana je mýjela potichu, měla je všechny v úctě. Znázorňovaly Boha, jeho čtyři podoby. Schopnost vystoupit na více místech najednou, schopnost prolínat se do hvězdných dálek a přibližovat světy, schopnost spojovat slunce noční oblohy a schopnost poskytnout všem světům ochranu. Vše bylo převedeno do personifikované podoby: když dívka viděla postavičky, které dlaněmi váží paprsky hvězd či prsty chrání celé polokoule planet, věděla ovšem, že Bůh takto nevypadá. Byla to metafora. Skrze tyto sošky ale bylo věřícím dáno přiblížit se bytosti nejvyšší, té, která žila v každém kamínku, v každém doušku vzduchu, té, která byla všude kolem.

Té, která svět kdysi rozdělila, aby dala lidem pocítit špatnost jejich konání.

Té, která svět opět sjednotí, jakmile se lidé poučí.

Další schodiště ji vyvedlo ještě výš. Dostala se na vyhlídkové terasy a nádherný pohled do údolí se jí odtud otevřel znovu. Zatajil se jí dech nad tou nevídanou krásnou.

Nejvyšší kněz, Představený Saol, ji tam čekal. Stál až u samého zábradlí, oděn do skromného hábitu, a jeho šedivé vlasy, krátce zastřižené, získaly ve slunečním svitu narudlý nádech.

„Vítám tě, sestro,“ řekl.

Neodpověděla, přikývla jen. Cítila jeho pohled, pátil ji. Věděla, že jí často hledí na nohy. Dnes se tam nedíval, kotníky zahalila bílou sukní. Zíral jí na ňadra.

Julianě to nevadilo. Saol byl svatý muž, a byl to taky starý pán. Měla ho ráda. Nenamítala nic proti tomu, když ji pohledem hodnotil coby děvče. Nebylo to nepříjemné – a upřímně řečeno, Saol byl významný člověk. Mohlo se to hodit.

„Krásné ráno, že?“ pravil.

„Ano,“ odvětila. „Krásné ráno. Vstala jsem s modlitbou. A svět se stal hezčím.“

„Naše modlitby svět v hezčí proměnit dokážou,“ zaváhal stařec, „ale nemyslím, že dokáží přivolat slunce. Je hezké vidět mladický sen. Ale tak přímočaré dílo Boží není.“

„Snad,“ přikývla.

A pak řekla to, co on sám považoval za idealistickou vizi mladého člověka. Řekla to, co mu říkala každé ráno:

„Ale třeba přivolají změnu. Nejsme tu zbyteční! Naše dobro, naše víra, to vše se nám musí něčím nějak vrátit. Celé generace sní o návratu zpět, o tom, jak se zas dotkneme hvězdných světů. O tom, jak pohlédneme do očí lidem tam v dálkách, v hloubce černi nad hlavou, lidem, kteří tam zůstali tak sami, jako my tady.“

„Mluvíš o Sjedenocení.“

„Jsem k víře ve Sjednocení od malička vedena! A skládala jsem z ní zkoušky. Právě proto žijeme, proto tu ještě vůbec jsme. Je to Boží záměr. A proč by k tomu nemohlo dojít za našich životů? Já... já to prostě cítím.“

2.

Večer toho dne vyšel Ren Kiersting na zápraží domku. Bylo to o třista kilometrů dál, na kraji plání, spravovaných Federalisty. Ren Kiersting byl též Federalista. Svého času dokonce dost přesvědčený. Před patnácti lety, plný mladistvých ideálů, za barvy Federace bojoval. Létal v letadle nad jižními oblastmi, těmi, které střídavě podporovala Federace a střídavě Horalové. Měl za úkol poskytnout rybářským osadám ochranu před hady. To se aspoň říkalo. Smyslem toho všeho ale ve skutečnosti bylo nedovolit Horalům, aby zde jejich vliv vzrostl. Federace se s Horaly přetahovala o jinak nezajímavé území od nepaměti. Rybářské úlovky tu byly bídné, životní úroveň mizerná, nerostné bohatství fakticky žádné. Většina místních obyvatel byla negramotná. Zato hadů tu byl dostatek. Vše tohle z jižních oblastí dělalo nanicovatou zónu, faktem ale zůstávalo, že se tu daly vystavět vojenské základny. A Federace by nesnesla mít Horaly za humny i na jihu, stačilo, že je má na dosah ruky na východě. Jižní oblast se tak stala místem, kde se dennodenně testovala křehká geopolitická rovnováha.

Ren Kiersting tehdy létal nad vesnicemi, hledal horalské zvědy a bombardoval domy kolaborantů. Zápalné pumy jeho letadla zabily spoustu lidí. Zabily taky jeho ideály a zabily víru v humánní poslání. Kiersting vždy na Horaly hleděl skrz prsty. Byli pro něj sebrankou náboženských fanatiků a jejich politický systém byl prachobyčejnou teokratickou diktaturou. Oni věřili, že tehdy, před staletími, Společenství rozpustil Bůh, který nad světem bděl, aby lidi poučil. Věřili, že Bůh sídlí v mimoprostoru, odkud rozbíral brány, čímž způsobil rozklad tehdy existující lidské civilizace. Věřili, že všechny světy se zas jednou spojí, až lidé dostanou rozum. Ren Kiersting ale věřil něčemu docela jinému. Věřil tomu, co jej učili ve školách s moderním dějepisem, totiž že série rozsáhlých vojenských konfliktů mezihvězdného dosahu tehdy poškodila komplikovanou strukturu hyperprostorových uzlů, která byla tou dobou natolik sofistikovaná, že ji nešlo spravovat ani snadno obnovit z jediného místa. Věřil, že se tak ve vesmírném měřítku rozpadl dopravní systém a lidské světy byly ponechány svému osudu.

Tomu všemu věřil i v závěrečné epoše svého působení v mírových federálních jednotkách. Jenže zároveň přestal věřit v to, že svým konáním pomáhá šířit demokracii za východní hranice Federace. Vše, co viděl před sebou, bylo bombardování domků neutrálních rybářů. V těch nejhorších snech viděl rozbombardovaný, ohořelý autobus, plný spálených lidských zbytků. Viděl to i teď, po všech těch letech. Kvůli tomu se budil ze spaní. Kvůli tomu přestal být dobrým pilotem.

A kvůli tomu začal pít.

Vrátil se zpět do domku, aby po minutě vyšel ze dveří s láhví v ruce. Políčka měl po pravé ruce. Ren Kiersting je k životu nepotřeboval, živila ho renta, kterou mu měsíčně vyplácela armáda. Jako vysloužilý veterán byl zajištěn do konce života. Péče o zeleninu ale byla tím jediným, co ještě dělal, samozřejmě kromě své hlavní životní náplně – pití.

Jak tak stál na zápraží a nad hlavou mu mrkaly tisícovky hvězdiček, zatřpytilo se náhle cosi na východě, problesklo to mezi stromy a pomalu to plulo výš. Bylo to Stříbření. Kiersting hleděl do blýskavé směsi tetelících se bodů a teček, které pluly oblohou jako malý stříbrný obláček. Miloval ten pohled, byla to jediná věc, co jej ještě dokázala zaujmout. Konec své vojenské kariéry utopil v láhvích kořalky, nedokázal v alkoholu ale zabít obdiv k onomu mrtvému pomníku dávných pokusů o znovunastolení velikosti a rozkvětu lidské rasy. Hleděl do mrkajících světélek, mlčky sledoval majestátní pohyb šperku hvězdným nebem – a tu ho, docela nečekaně, uchvátilo ještě něco. V koutku oka zahlédl mrknutí, jakýsi ohníček, kratičké bliknutí, snad svítící mušku. Pomalu se otočil, tak, aby se mu nezamotala hlava. Ale žádný záblesk již nespatriil. Viděl jen dvojici slaboučkých hvězdiček, satelitů v těsné blízkosti, kterak spolu stoupají vzhůru k zenitu, mnohem, mnohem rychleji, než jak se pohybovalo vzdálené Stříbření. A Ren Kiersting váhal, mlčky přihlížel jejich letu, ale jeho zájem rychle opadl. Ani k té překrásné mihotající se mohyle marnosti lidského snažení už oči nezdvihl. Obrátil svoji pozornost zpět k láhvi.

3.

Byly dvě hodiny v noci, když agentka Avea Stelli dorazila do sídla federálních tajných služeb FIS. Na chodbě čtvrtého patra se k ní připojil Leon March. Byl to její nový parťák. Pracovali spolu už zhruba měsíc a ač za sebou dosud nezanechali v této sestavě žádné mrtvé, Avea nepochybovala, že se na něco takového March těší. Neměla ho ráda. Byl mladý, ambiciózní, horlivý. Neměl toho moc za sebou, o to větší měl ale sebevědomí. Nesnášela takové lidi. Sama toho už ve své kariéře viděla tolik, že se zdráhala mít z práce nějaké potěšení. Svět se pro ni změnil v rutinu. Leon March byl ale na samém začátku – tam, kde ještě člověk cítil dobrodružství a napětí. A šanci v kariérní postup. Avea Stelli konečně vůči němu cítila značnou předpojatost. Erika, s nímž pracovala až na krátké výpadky po celou svoji kariéru, před dvěma měsíci zabil kdesi v bažinách na jihu zelený had. Měla Erika moc ráda a jeho smrt ji zasáhla. O to těžší bylo, že teď dostala ke své pravici nezkušeného, ale horlivého nováčka.

Richer Deniels je přivítal ve své pracovně s vyhlídkou do města. Avea Stelli tu byla už mockrát. Leon March, pokud dokázala soudit, maximálně třikrát. Jednou se jí zmínil se svými pochybnostmi o Denielsově kompetentnosti. Co je to za člověka, který má v kanceláři jen videostěnu, stůl, židli, konferenční stolek a sedačku – a víc nic?! Člověk takového postavení? Vždyť je ta místnost skoro prázdná! Stelli ale věděla své. Věděla, že Deniels je perfekcionista. Byl precizní vždy, kladl extrémní nároky na detail a odmítal cokoliv, co nebylo funkční. Mockrát ji napadlo, jak to asi musí vypadat u něj doma. Nejspíš zrovna tak, jako tady.

„Chtěl jsem s vámi mluvit o historii,“ řekl Deniels, zatímco si dvojice jeho podřízených sedala na sedačku. Avea ani nemrkla. Nečekala, že je pozdraví. Byl to zbytečný luxus a ona si byla dobře vědoma toho, že od tohoto muže neuslyší jediné slovo, které by nebylo součástí jakési širší rafinované mozaiky. Za oknem zahoukal policejní vůz a prohnal se hlavní třídou kamsi do centra metropole.

„Hodiny dějepisu máme za sebou,“ odušil Leon March, „a kvůli diskusím nad historií nás nevoláte ve dvě v noci. Tedy... je dvě čtrnáct. Takže koho máme zabít?“

Deniels krátce zaváhal, setinu vteřiny, ne víc, ale Stelli si toho všimla. Pochopila v téže chvíli, nač její nadřízený myslí. Ten kluk, říká si, moc povídá. To je špatná známka. Nedokáže svět uchopit, je nedočkavý a tápe. Něco takového si jistě teď říká. I já si to říkám. Koutkem oka zachytila Leonův výraz. Ničeho si nevšiml, napadlo ji. Určitě by se již ohradil, nějakým neohrabaným, teatrálním způsobem.

Úvaha jí zkazila náladu. Nováčky musí někdo zaučovat. To se ví. Ale proč, proč to musím být zrovna já? Eriku, ježší, proč se tohle muselo stát?

„Hodiny dějepisu máte za sebou,“ zopakoval Deniels pomalu. „Nuže?“

Leon krátce mrkl po své partnerce. Teď byl opravdu zmatený, čekal, že za něj vytáhne horký kaštan z ohně. Stelli ani nemrkla.

„Jak... nuže?“

„Ptám se, co mi k dějepisu řeknete.“

„A co chcete slyšet?“

„Mluvím o dějinách Risy, přirozeně. O čem jiném?“

„To může znamenat cokoliv.“

„Cokoliv?“ Deniels si jej rychle přeměřil a v jeho výrazu se objevil odměřený odstup. „Myslíte, že dějiny Risy znamenají cokoliv? O čemkoliv ať se učí děti na školách. Pro mne dějiny Risy znamenají jediné. Jediný bod, hlavní bod. Stejně tak, jako pro celou lidskou rasu.“

Leon polkl.

„... myslíte tím...“ začal.

„Mluví o Rozpadu. O zhroutení lidského společenství. O rozkladu mezihvězdné komunity, kterou před devíti stovkami let propojoval hyperspeciální dopravní systém.“

„A o skutečnosti, že v průběhu historické události, která je dnes nazývána Rozpadem, se tento systém zhroutil,“ přikývl Deniels. „Ovšem. Možná bych měl věci předjednat s vámi, slečno Stelli. Ušetřili bychom si čas.“

Nechci po vás, abyste někoho zabili.“

Leon March nevěřil svým uším.

„Chcete s námi mluvit o Rozpadu? Ve dvě v noci? Jen tak?! O věci, která je největším traumatem Risy? Všichni mluví už devět století o Rozpadu! Horalové si na téhle věci vybudovali náboženství. Naše diskuse mohla počkat do rána.“

„Před devíti stovkami let,“ ignoroval jej Deniels, „dospělo lidské společenství do kritického bodu. Antagonismy přetrvávaly po celou dobu existence lidské rasy. Série konfliktů by byla bývala jen další velkou válkou v řadě, ani první, ani poslední, kdyby se do té věci nezapletlo životně důležité hyperprostorové cestování. Válka to vše zničila. Zničila dopravní systém. Tím oddělila jednotlivé světy od sebe. A tím začala psát novou kapitolu lidských dějin, nebo spíš hromadu separátních kapitol pro desítky izolovaných lidských planet. Jednou z těch planet je Risa.“

Od té doby se nepodařilo hyperspeciální kontakty obnovit. A pokud ano, Risa je z této události vyjmuta. Nevíme, zda vůbec tam daleko mezi hvězdami lidé ještě jsou. Už devět století o nich nikdo neslyšel.

Já bych po vás teď chtěl, abyste mi řekli, proč to všechno. Proč se nepovedlo společenství zase obnovit.“

„To je v každé učebnici,“ konstatoval March.

„Ano, je. Pokračujte.“

„Stalo se tak proto, že vesmírný dopravní systém přesáhl určitou míru komplikovanosti. Nešlo jej spravovat z jednoho místa. A podpírat, udržovat... musel být spravován z mnoha míst. Pokus o restauraci systému z jediného místa, tedy třeba z Risy, nemohl k obnovení systému stačit.“

„To je třetina pravdy. Druhá třetina?“

„Druhou třetinou je fakt, že Risa (a většina zbývajících planet jakbysmet) nebyla na znovuoobnovení hyperspeciálního cestování připravena. Potřebné znalosti byly distribuovány do společností, které dopravní brány spravovaly. S rozpadem společenství se i tyto společnosti roztříštily. Každá část náhle držela střípek poznání, ne ale celý obraz. Znamenalo to znovu zahájit základní výzkum.“

„Bohužel. To je pravda. To vše se z učebnic dozvídáme. Dozvídáme se i to, že struktura hyperprostoru je takové povahy, že neumožňuje snadno propojit nejbližší hvězdy. Věc je složitější. Systém funguje jen pro některé hvězdy, v závislosti na vesmírné geometrii a mnoha dalších attributech. Řečeno jinak: hvězdy, které jsou si v hyperprostoru blízké, si obvykle vůbec nejsou blízké v našem běžném prostorovém chápání. Proto zabralo lidské společenství ve vesmíru relativně veliký objem. Roztekli jsme se po desítkách planet skrz celou Galaxii... a pak se rozpadli... a když budeme naslouchat, stavět teleskopy, pátrat, zda tam někde nahoře ještě lidé jsou, třeba nakonec budeme úspěšní. Za deset tisíc let, nejdříve. Nejbližší slunce, jehož planety byly lidmi kolonizovány, je ve světelných letech zhruba tak daleko. A teď vy, slečno Stelli.“

„Když jsme se dostali až sem, zbývají již jen dějiny Risy. Nejsou žádné jiné dějiny. Pokud ano, nic o nich nevíme.

Zhruba dvě stovky let se lidé pokoušeli hyperspacialní kontakty obnovit. Ambice nebyly veliké. Stačilo by dostat se k jedné lidské hvězdě, jedné jediné... a odsud snad, s pomocí tamních obyvatel, rozšířit systém o další větev. Naše znalosti k tomu nestačily. Dvě stovky let fungoval základní výzkum, včetně série nejpodivnějších pokusů.

Zhruba před sedmisty lety se zdálo, že se věci daří. Začala se budovat Brána. K jejímu sestrojení byla použita metoda regulované evoluční homeostáze. Jinak řečeno to znamená, že špičková strojová inteligence, schopná samostatného vývoje, začala Bránu budovat za nás. Lidé vývoj pouze korigovali. Stroje jako zdroj materiálu využily místní měsíc, neveliký asteroid tehdy Risu obíhající, v jehož blízkosti se usídlily. Práce pokračovaly dobře zhruba padesát let.“

„Blížíme se pointě,“ řekl Deniels.

„To ano. Práce by snad i byly úspěšné. Stroje fungovaly a žily; v jistém slova smyslu stále ještě žijí. Stačí se podívat na noční nebe. Zato mezi lidmi se to vše nějak pokazilo. Protože lidé vše vždycky pokazí.

Sjednotitelé byli původně maličkou sektou. Dlouho je nikdo nebral vážně. Risa stavěla Bránu a jejich vliv nepozorovaně rostl. Sjednotitelé přesvědčovali lidi, že Rozpad nebyl náhodný. Že se vše odehrálo s nějakým vyšším záměrem, že se společenství mělo rozložit prostě proto, že přestalo kopírovat Boží záměr. Že zánik dopravního systému způsobilo rozhodnutí vyšší síly. A na tomto nesmyslu postavili ideologii, která, stručně řečeno, praví, že až se lidé očistí, všechny planety budou opět sjednoceny.

Když si lidé začali vlivu Sjednotitelů všimnout, bylo už pozdě. Zvlášť v horských oblastech nabyla jejich pozice hroživých rozměrů. První separatistické pokusy Horalů byly ještě zastaveny. Další už ne. Lidská společnost se rozpadla podruhé, tentokrát v měřítku Risy. Od té doby s Horaly válčíme, my, tedy Federace svobodných národů. Jedná se o ryzí boj o přežití, o záchranu demokratické, svobodné společnosti. Jinak to tváří v tvář náboženskému totalitarismu a tmářství nejde říct. Válčíme spolu řadu století. Nejčastěji jen v jižních oblastech, mezi vesnicemi rybářů. Přímý konflikt by celou Risu potopil.“

„Děkuji,“ přitakal Deniels, „a teď to už dokončím za vás. Jelikož dobudování Brány bylo otázkou globální spolupráce všech na celé Rise, a jelikož se lidé začali vyčerpávat dalšími válkami a konflikty, práce dál pokračovaly bez nutné regulace. Systém zdegeneroval. Po stovky let byly homeostatické stroje na oběžné dráze Risy ponechány svému osudu. V době, kdy byl na planetě nastolen rovnovážný stav, objevily se nesmělé (a ojedinelé) pokusy zjistit, jak si vlastně se stavbou Brány stojíme. Měsíc byl tou dobou již z poloviny rozebrán. Dnes z něj mimochodem nezbyvá téměř nic. K průzkumu toho, co snad, kdysi, mělo být zařízením pro hyperspacialní cestování, byly vysílány automaty a občas i lodě s lidskou posádkou. Vše bylo mechanismy zdegenerovaného zařízení nedokončené Brány zničeno. Ani jedna z těch lodí se nevrátila zpět. Ale takových pokusů nebylo mnoho. Dohromady méně než deset, mimochodem ten poslední se odehrál před zhruba třiceti lety – a, stejně jako kdykoliv dřív, výzkumník zahynul, když byla jeho loď rozprášena na atomy.

Tolik tedy učebnicové dějiny Risy. O tom jsem s vámi chtěl dnes v noci mluvit.“

Deniels vstal. Obrátil se k nim zády, pomalu přešel k oknu a mlčky se zadíval do noční ulice. Nažloutlé světlo lamp mu zabarvilo šaty dohněda. Vykrojl v jeho proudu dlouhý stín, který se rozmázl po podlaze.

„... a... to je... všechno?“ řekl tiše Leon March.

Avea Stelli ani nemrkla. Nepochybovala o tom, že vše, o čem tu byla řeč, má zásadní význam. Bez ohledu na fakt, že s určitou mírou nadsázky se toto mohla dočíst v každé druhé knize, jaká na Rise kdy vyšla, byla ta konverzace důležitá. Deniels nikdy neříkal věci, které nejsou důležité. Vše měl jistě velmi dobře promyšlené.

„Všechno...?“ ozval se tiše, jakoby nepřítomně starý muž.

Náhle se rychle otočil. Se svítícím oknem za zády se jeho tvář utopila v přítmí místnosti. Dvěma kroky došel až k videostěně a rukou se dotkl její plochy.

„Něco vám ukážu,“ řekl váhavě.

Stěna zazářila. Zalila se bílým jasem, plocha se rychle vyčistila, přeběhly po ní vlnky, či snad to bylo jen zdání. Zasvítla ale, aby vzápětí ztmavla. Hasla prudce, změnila se v nekonečnou studnici černi, skrz kterou se prodraly na povrch tisíce zářících bodů.

„Jak jistě víte, okolí Risy je detailně monitorováno špiónážními satelity do vzdálenosti desetin astronomické jednotky,“ konstatoval Deniels pomalu. „Je tomu tak proto, že Horalové v úrovni svých technologických znalostí za Federalisty nikterak nezaostávají. Předcházíme překvapení, to je vše. Horalové mají ostatně také své satelity, i když jich mají méně. Víme o nich, a oni vědí zas o těch našich.“

Záběry, které sledujete, byly natočeny zhruba před sedmi hodinami. Výšeč oblohy máte definovanou souřadnicovými koordináty v dolní části obrazu. Vzdálenost toho, co vám chci ukázat, je zhruba padesát tisíc kilometrů od planety, tedy o něco níže, než je geostacionární orbita. A teď se dobře dívejte.“

Avea Stelli se tedy dívala. A čas jako by se zastavil. Hvězdné nebe zářilo, svítilo beze změn, i koordináty na záznamu zůstávaly nezměněny, jen vteřiny se načítaly. Agentka Stelli čekala. Tu náhle, nejprve jako nedopatřením, některé hvězdy v pravé části obrazu zakolísaly. Zamihotaly se, zlehka zjasnily, nejdřív skoro neznatelně – a ona si opravdu myslela, že je to jen optický klam. Ale letmý pohled na zbytek videostěny ji přesvědčil, že se nemýlí. Ty hvězdy svítily jasněji! Co víc, pohnuly se! Plíživě, jako duchové ukročily do stran, kamsi od pomyslného středu, a pak náhle, nečekaně a prudce, zazářily oslnivou modří. Prakticky ve stejné chvíli se rozjely, teď už ne nesměle, ale odhodlaně a rychle, protáhly se do modrých cákanců kolem černé prázdnoty, v níž explodovalo oslnivé světlo. Jako nové slunce, jas na okamžik i ty nejzářivější hvězdné plamínky utopil, většina světélek zmizela z videostěny a oslnivý svit ji téměř vyčistil. Pak náhle, jako nafukující se bublina, rozpil se do okolí mlhavý oblak, cosi prásklo, tiše, bez jediného zvuku to explodovalo a zhaslo, stejně nečekaně a rychle, jako to vše začalo.

A hvězdy se sesypaly zpět na své původní pozice. Nebyly už zjasněné, svítily jako dřív, změnilly se v běžnou výzdobu vesmírné černi – a z ní se cosi vylouplo, flek, kus šrotu, kdovíco. Stelli se pokoušela identifikovat objekt a na okamžik zapomněla, že překvapením otevírá ústa.

„Detail!“ poručil Deniels.

Obraz se zvětšoval nadvakrát. Nejprve na dvojnásobné zvětšení, bez podrobností a většího rozlišení, ale už v této chvíli nebylo pochyb, nač se dívají. Pak ještě jednou, mnohem víc, než jen dvojnásobně. Objekt zabral skoro celou videoplochu.

Bylo to letadlo. Rozměry se nedaly odhadnout, chybělo srovnávací měřítko, ale i tak měla Avea Stelli pocit, že ta věc musí být malá. Doutníkovitý, stříbrný trup. Dvě velká křídla na boku, neúměrně velká v poměru k trupu, dvě naopak neúměrně malá někde na ocasní části, byla-li to ocasní část. Malé křídélko mezi nimi. Několik kulatých okének tam, kde lidé tušili kabinu.

A to bylo vše.

„Hledáte detaily?“ uhodl Deniels. „Nejsou tam. Nejen na tom záznamu, detaily zkrátka nejsou. Prostě nejsou. Ta věc vypadá tak, jak ji vidíte. Není tam nic, co by nám satelit nenasnímal, snad jako doplňující informaci mohu říct, že to není delší, než deset metrů. To je opravdu vše. A já poslouchám.“

„Pokoušíte se nám říct, že Horalové udělali pokus s nanotechnologickou stavebnicí,“ poněkud nejistě odtušil Leon March. „Ta věc tam předtím nebyla! Dostali ji tam v oblacích nanosoučástí a modulovaným

polem ty díly poskládali. Laboratorně jsou tyhle věci testovány zrovňatak u nás, jako i u nich. Ale...”

„... ale?”

„... ale nikdy nikdo nedokázal něco takového! Pokud se Horalům skutečně podařilo realizovat takovýto test, pak mají proti nám ohromný technologický náskok, což bezpochyby naruší geostrategickou rovnováhu. A proto jsme tady.”

Deniels zaváhal.

„Slečno Stelli?”

„S prominutím, ale nanotechnologická stavebnice, to je hovadina. Tyhle věci fungují v omezené míře, něco takového, co vidíme, je utopie.”

„To je pravda.”

„A tak bych spíš hledala rafinovanou technologii maskování,” připustila, „ale to není to, co chcete slyšet.”

Najednou to na ni dopadlo. Dopadlo to se vší váhou, zřítílo se to na ni, hlava se jí zatočila. Cítila, jak se jí dělá nevolno. Podepřela se paží za zády, aby neupadla. Deniels si toho všiml.

„Ne nadarmo jste špičkou mezi mými špičkovými agenty,” řekl. „Pustíme si to ještě jednou – pomaleji.”

Obrazovka znovu zčernala.

„Teď se dobře dívejte. Ty hvězdy náhle zamrkají, začínají se posouvat. Zjasní. Zmodrají. Rozjedou se. Proč? Vidíte klasický případ gravitační čočky. Zakřivený prostor mění dráhy paprsků, což ve skutečnosti znamená, že se posouvají relativní polohy objektů za gravitační čočkou. A teď pozor! Hvězdy se už uklidily. Svítí jak lampičky, modře, s vysokou energií, a nyní – vidíte?! Zjasnění ve středu identifikuje polohu čočky. Spektrální emise odpovídá distribuci vlnových délek dle předpisu záření absolutně černého tělesa. Až... doteď. Ten závěrečný záblesk je nejjasnější. Rozložení vlnových délek se následně naruší, emise energie pohasíná. Máme tu letadlo.

Tak,“ a i jemu hlas přeskočil, ač se ovládal, „vypadá to, čemu se říká DĚJINY.”

4.

„Ta věc tam opravdu předtím nebyla!!!“ zasípala agentka Avea Stelli. Leon March se nezmohl na slovo. „Ta věc přišla...”

„Zvenku. Ano. Sledovali jste autentický záznam hyperspeciálního přechodu. Deformace prostoru přešla ve zjasněné ústí takzvaného Einstein-Rosenova můstku. Lidově řečeno červí díry. V té chvíli bylo ještě letadlo pod Schwarzschildovou koulí. Nadbytečná hmota se v závěrečném výronu energie odpařila. Tím se červí díra zhroutila a to, co bylo uvnitř, tady zůstalo. Muselo to být izolováno ještě jedním horizontem, jinak by se to také odpařilo, což by byl výbuch větší razance. Prostě, máme tu hosta. Po devíti stech letech.”

„To není možné,” řekl Leon March.

„To je jisté. Neexistuje žádné jiné vysvětlení.”

„Hosta... a... mám spoustu otázek, Denielsi!” vykřikla Stelli. „Spoustu, spoustu zásadních...”

„Ty se samy nabízejí. Odkud host je? Nevíme. Je letadlo řízené automatem, anebo živou posádkou? Nevíme. Je to vůbec výrobek lidský? Nevíme. Tady bych řekl – asi ano. Jaký je cíl návštěvy? Je za tím

hlubší záměr, či snad jde jen o test? Nevíme. To je naše situace.“

„Počkejte... chcete mi vážně říct, že už sedm hodin tady máme hyperspeciálního hosta, přičemž nevíme vůbec nic?“

„Právě to chci říci. Letadlo se nepokouší o radiový kontakt ani o jinou formu komunikace. Je v této věci zcela pasivní. Přesto před pěti hodinami krátce manévrovalo. Doufám, že chápete, co tahle celá situace znamená.“

„Absolutní převrat v dějinách Risy? Šanci na otevření mimoprostorového cestování, na rozšíření...“ začal Leon March.

Avea Stelli mu skočila do řeči.

„Ale kdeže! Deniels přeci mluví o něčem docela jiném!“ Už se vzpamatovala. „Mluví o narušení rovnováhy v našem soupeření s Horaly. O ničem jiném. O technologii, která sem odněkud, kdovíodkud, poslala tu věc. Po celých stovkách let! A teď pokračujeme. Byla pouť řízena zvenčí? Nebo je zařízení pro přechod prostorem na palubě letadla? To asi není, víme přeci, že takové věci vyžadují značné energie i rozměry. Ale co kdyby... a pokud se to vše dostane do rukou Horalů, budou mít strategický náskok. A navíc, co je to za civilizaci, tam na té druhé straně? Co o nich vlastně víme? Po devíti staletích můžou vypadat lidské světy všelijak, jde-li vůbec o lidský svět. Budou-li mít Horalové šanci kontaktu dřív, než my, co můžou získat? To nelze odhadovat, ale právě proto musíme počítat se značným ohrožením.“

„A kromě toho tady pořád máme otázku náboženskou. Horská oblast stojí a padá se Sjednotiteli,“ přikývl Deniels. „Vážím si vás, agentko Stelli. Máte pravdu. Ale zapomínáte na to, že i tahle věc je zásadní. Kontakt s hostem, který nás navštívil hyperprostorem, bude mít pro Horaly mimořádnou propagandistickou váhu.“

Ze všech těchto důvodů, ale i z jiných, nesmíme dopustit, aby host padl do rukou zneprátelené straně. Za každou cenu musíme uchránit demokratický a pluralitní ráz Federace svobodných národů. To je nejvyšší priorita, od ní se odvíjí celková podoba Risy. A teprve za tím jsou další otázky. Máme-li jednou otevřít mimoprostorové cesty a obnovit naše kontakty se zbytkem lidského společenství, pak to učiníme jako obyvatelé Risy svobodné, nikoliv jako náboženští fanatici. Mějme prosím tohle na paměti, vnímejme to jako naléhavý apel za každým slovem, které teď padne.

Dodržet zmíněné, to znamená nedopustit, aby Horská oblast získala strategickou převahu.

Nevíme, zda teď Horalové ví to, co my. Možná ano a možná ne. V tuto chvíli nám nezbývá, než předpokládat, že ne, že nemají o ničem ani tušení, že se ty jejich zatracené satelity zrovna dívaly jinam. Že máme v této hře výhodu.

Kontakt povedeme my. Nemůžeme dovolit žádný jiný vývojový scénář.“

Polkl.

„A teď jsme konečně u toho, proč jste tady. Před pěti hodinami, jak jsem řekl, začalo letadlo upravovat kurz. Charakter korekcí dráhy je nejasný, lze se ale domnívat, že se stroj chystal zaparkovat na nízké orbitě. Nemůžeme to aspoň vyloučit. Politické vedení Federace rozhodlo tento manévr hostovi nedovolit a nenechat mu čas na zahájení vyjednávání, které by zákonitě bylo vedeno s Risou jako celkem, tedy včetně její totalitní teokratické části.“

„Ježíši...“ vzlykla Stelli. Teprve teď začala chápat hru, která se rozeběhla. „Ježíši!“

„Je doufám jasné, že věci podléhají absolutnímu utajení. To, o čem tu mluvíme, zůstane veřejnosti skryto. Do posledního detailu. Jde o nejvyšší státní zájem.“

Před čtyřmi hodinami a čtyřiceti minutami bylo letadlo poškozeno zásahem geostacionárního laseru. Narušili jsme jeho povrch malou penetrací ve dvou třetinách od kabiny stroje. Manévrování poté ustalo. Objekt se dále držel na orbitě. Sundali jsme jej dolů.“

„Jak... sundali?“ špitl Leon March.

„Ihned po objevení letadla jsme přilepili na hosta jednu z našich stíhaček, z důvodů, řekněme, kontrolních. Jako doprovod. Později, po poškození cizího letadla, jsme stíhačku dočasně odvolali. Série explozí disperzních pum rozevřela před hostem decelerační oblaka mikročasticového plynu, která stroj zbrzdila. Tohle jsme nemohli před Horalů utajit, ale diplomaté již v těchto chvílích vysvětlují jejich zastupitelům něco o haváriích na našich orbitálních vědeckých stanicích, a tak podobně. Věřit nám nebudou, nezbyvá ale než doufat, že realitu nedocení, protože návštěva mimoprostorem je natolik neuvěřitelná, že s takovou variantou prostě nebudou počítat. V nejhorším jim budeme vysvětlovat neohlášený zbrojní test. Zpovídat se z porušení některých bodů smluv na kontrolu zbrojení je lepší, než jít s pravdou ven. Věci bychom tak měli udržet pod pokličkou, stranou od jejich očí. A my si snad zachováme náskok.“

„To letadlo spadlo?“ řekla Stelli.

„Ne. Zatím ne. Padá. Téměř pět hodin už padá, aniž by se pokusilo korigovat dráhu. Dalších třináct hodin padat bude. Pak vstoupí do atmosféry.

A teď pozor. Nevíme, do jaké míry je poškozeno. Pokud se prostě zřítí, získáme vrak. Za každou cenu. Nesmíme dovolit, aby jej dostali Sjednotitelé. To by se ale nemělo stát, protože v případě, že let nebude korigován, se objekt zřítí do oceánu, odkud jej vylovíme.“

„Vy vážně počítáte s tím, že se ta věc prostě rozbije? Že zmizí... po devíti stovkách let? Poté, co devět staletí čekáme, teď prostě přijde prásk! a budeme tam, kde jsme byli?!”

„Nezmizí docela. Získáme ji. Získáme s ní nové poznatky a vědomosti o možnostech hyperspeciálního cestování. Snad. Každopádně z geostrategického hlediska jde o přijatelné řešení.

Stále je ale možné, že ta věc po vstupu do atmosféry bude manévrovat. Že se pokusí přistát. Armáda je v nejvyšší pohotovosti. Pokusíme se v takovém případě letkou našich stíhaček hosta donutit, aby se zřítí do plání severně od bažin. Nedovolíme, aby spadl k Horalům; pokud by se tak stalo, znamenalo by to otevřeně vojenskou operaci federální armády na území Horské oblasti se všemi důsledky z toho vyplývajících. Tedy patrně s přihřátím studené války a celkovou přeměnou strategického patu na planetě v ostrý konflikt, což se nesmí stát. Proto host k Horalům nespadne.

To vše je záležitostí armády. Teď docela upřímně a zároveň s nejvyšší mírou diskrétnosti. Vztah tajných služeb k armádě není v posledních letech dobrý. Armáda je napojena na ty politické síly Federace, které čelí podezřením z korupce. Jsme demokratickou zemí, jsme ale stále společenstvím lidských bytostí. To platí i pro armádu. Její jednání musí být nestranné, obávám se ale, že právě to nedokážeme na sto procent zajistit. V zájmu stability Federace je nedovolit armádě získat ze situace víc, než bude nutné. Tedy. Vojáci přinutí letadlo spadnout tam, kam chceme. Záležitostí tajných služeb pak je, aby vše proběhlo v pořádku, pod kontrolou, aby výsledky operace byly k dispozici politickému vedení jako celku, ne jen jeho části. Víte, že ve vrcholných silových orgánech Federace probíhají třenice z osobních i politických důvodů. Prostě nedovolím, aby na odchycení hosta participovala pouze armáda. Znamenalo by to její přílišné posílení. Tajné služby věc musejí kontrolovat.“

„A to je náš úkol.“

„Říkal jsem vám na samém začátku, že nechci, abyste někoho zabili. Upřesním to. Nechci, abyste někoho konkrétního zabili. Jak se vyvine situace, to nevím, pokud se do toho zamontují Horalové nebo někdo, koho zaplatili, jedněte dle svého uvážení.

Přesunete se s vojáky na pláň. Během jednoho dne věc máme dole. Pokud skončí v moři, armáda si s

tím sama neporadí a bude muset jednat v součinnosti s dalšími orgány Federace. Pokud skončí u nás, tedy na plánech, dostanete další instrukce. Jestli se věci vyvinou nějakým nepředpokládaným způsobem, pomůžete je řešit.

Je to tak, slečno Stelli. To je váš úkol.“

„To je náš,“ řekla pomalu Avea Stelli, a byla by polkla, kdyby neměla v hrdle tak sucho, „historický úkol.“

5.

Ren Kiersting od rána nepil, takže mu den utíkal pomaleji. Byl to takový líný den, kdy se bez velkého nadšení věnoval zahrádce. Svému hobby, pokud vůbec bylo možné tak to nazvat, dával právě tolik, co svým jiným aktivitám v posledních letech: držel zeleninu sotva nad vodou. Bylo to poznat, výsledky bývaly rok za rokem žalostné, ale jemu stačilo, že vůbec jsou nějaké výsledky. Kolem poledne si uvědomil, že mu zeleninu ničí plíseň. Lezl po čtyřech, probíral listy, převracel je a bez velkého nadšení přejížděl po plesnivých skvrnách prsty. Plíseň mu zahrádku napadala pravidelně, letos to ale bylo horší. Zřejmě, řekl si, to bylo mokřým jarem.

Když držel ve své dlani jeden z nejpostiženějších listů a sám se sebou se dohadoval, zda se takovou komplikací má vůbec zabývat, zahučela nad jeho hlavou letka stíhaček. Přelétly střechu farmy, prohnaly se nad ním s ohlušujícím jekotem, dokonce ohnivou stopu za jejich motory zahlédl. Hnaly se nad terénem neskutečně nízko a dozajista tím překračovaly řadu bezpečnostních norem i hygienických předpisů, upravujících hlučnost. Jak Ren Kiersting zíral do dýmových stop jejich motorů, kamsi vstříc kopcům u horizontu, přelétlo střechu farmy další letadlo. Bylo podivné. Stříbrné, s doutníkovitým trupem a maličkými křídly u ocasu, stejně tak jako neobvykle velikými křídly ve středu trupu. Matně zaznamenal, že značná část povrchu kolem ocasu stroje byla zčernalá, nejspíš sérií zásahů. Letadlo se valilo vpřed a nad ním přelétla další letka stíhaček.

Kiersting chvíli sledoval, kterak se stroje vzdalují k nedalekým kopcům, viděl, jak mizí v údolích pahorkatiny, už se vracel zpět k zelenině, když se pláněmi rozlámala ozvěna vzdálených explozí. Chvíli vyčkával, zda se nad pahorky neobjeví dým, ale nedočkal se.

Po obědě se Kiersting zahrádce již nevěnoval. Posedával na zápraží farmy, popíjel pálenku a počítal, kolik dalších letadel nad jeho domem prolétne. Do večera jich napočítal třicet dva.

Manévry armády mu nezabránily jít spát, ale nespalo se mu dobře. Mozek byl rozhozený alkoholem, a tak se často budil. Později, hluboko v noci, přeci jen sklouzl do stabilnějšího spánku. Spolu s tím přišly sny a on se ocitl ve vyprahlé pustině, porostlé zakrslými suchými keříky a žlutou trávou. Před ním, na dosah dlaně, stál ohořelý vrak autobusu. Okna byla vymláčená, lak oprýskaný, plechy zkroucené. Dveře napůl vylomené z kolejnic, jen zázrakem držely v pantech. Ren Kiersting natáhl ruku, strčil do zčernalé desky, dveře se zhouply a vypadly – a spolu s tím se zevnitř vysypala hromádka zuhelnatělých těl, dosud dýmajících, s prsty pokroucenými, ani zbytky šatů nebyl s to na těch tělech rozeznat. Nehty jim dávno vyhořely. Přímo před ním se ze dveří vyklonila napůl zuhelnatělá mrtvola bez vlasů, oči vypálené z lebky, zvrátila se nazad a otevřela k nebi roztrhaná ústa bez rtů, a jak zíral do prázdných důlků, spatřil náhle skrz popraskanou zapečenou kůži zbytky krvavě červené svaloviny. Chuchvalce dýmu a páry se rozběhly do okolí a dýchly na Kierstinga nasládlým pachem doutnajícího masa.

Kiersting se probudil s bolestí hlavy, značně znechucený a otrávený snem, který znal za poslední roky nazpaměť. Tiše ležel v posteli, oddychoval, naslouchal větru nad střechou, tu náhle skrz okno proniklo do pokoje vzdálené hučení letadel a on se přiměl vstát. Pomalu odkráčel do kuchyně, opláchl tvář studenou vodou, dopřál si doušku kořalky a na kratičkou chvíli zaváhal. Zavřel víčka a jakoby z mlhy před ním vystoupilo to poškozené stříbrné letadlo s kulatými okénky.

„Tak jo,“ řekl tiše, „tak tedy jo.“

Oblékl se, pomalu vykráčel před dům, otevřel dodávku, láhev hodil na sedadlo vedle řidiče, naskočil do

kabiny a ruce položil na volant. U horizontu spatřil trojici světél, kterak krouží oblohou.

Na kratičký okamžik pohlédl vzhůru, zrakem přeběhl po hvězdičkách nad hlavou, hledal Stříbření, ale nebylo tu. Ta věc prolétá nebem dvakrát za noc, uvědomil si. Asi je zrovna někde na druhé straně.

Natáhl se po láhvi ještě jednou a lokl si, co jen to šlo, odhodil kořalku zpět a pomalu zopakoval:

„Tak jo.“

Potom nastartoval motor, vyjel na prašnou cestu před farmu a váhavě zamířil k pahorkům u horizontu.

6.

Ráno Představený Saol zrušil pravidelné rozjímání, setkání duchovních, kteří na těchto sezeních diskutovali o aktuálních otázkách víry. Stalo se to poprvé za dobu, co Juliana strávila v Rakonském Domě Sjednocení. Co víc, dívka jej před svítáním slyšela přecházet po chodbách, aby pak, napůl ve spánku, zaznamenala vzdálené kvílení motorů startujícího letadla. Oficiální informace byla strohá: Představený Saol musel narychlo odcestovat, vrátí se pravděpodobně k večeru. Zítřejší rozjímání se neruší.

Očekávalo se, že kněží stráví volný čas modlitbami a přemýšlením o víře, a ostatní to snad i činili, ale Juliana se slabým pocitem provinění zůstala ve svém pokoji. Nezašla do žádné svaté místnosti a nenavštívila terasu s modlitebními soškami. Zamkla se, zasedla ke stolu a vzala si kostky. Juliana žila již dlouhé roky s intenzivním pocitem vlastní výjimečnosti. Věřila ve své poslání, v jistou formu vyvolení vyšší mocí, řekněme. Naplňovalo ji to pocitem vnitřní síly a dávalo jí to sílu výjimečně odmítnout chvíle modlení, neboť komu jinému už je dovoleno drobné zakolísání, než člověku, před nímž leží nějaké vyšší poslání?

Juliana milovala hru v kostky. Svého času ji hrávala s ostatními novici, to ještě když nebyla kněžkou. Časem se jí ale její protihráči začali vyhýbat a ona zůstala na kostky sama. Věděla, že v místní komunitě není oblíbená. Věřila, že je to daň za vlastní výjimečnost – a za to, že se stala kněžkou tak mladá, zatímco ostatní stále čekali na vysvěcení a přijetí. To byla pravda; byla to ale jen menší část pravdy. Realitou bylo, že Juliana hru v kostky vždycky vyhrála. Nepadaly jí pokaždé šestky či sekvence a nevyhrála žádné kolo. Vyhrála ale každý večer. Nebylo za tím žádné velké umění, to, jak kostky padnou, nelze ovlivnit. Ona ale vítězila s železnou pravidelností, což ostatní novice postupně odradilo.

Nebyla to ostatně jediná věc, ve které se jí vedlo. Juliana měla úspěchy všude. Vždy, kdy se zdálo, že ji čeká krok, který je nezvládnutelný, stalo se cosi nečekaného, cosi nenadálého, co jí umožnilo ten krok udělat – nebo snad co jej alespoň učinilo nepotřebným. Těžko říct, zda to ostatní zaznamenali, Juliana si toho ale všimla. Dělo se to už od dětství a utvrzovalo ji to v přesvědčení o vlastní výjimečnosti.

Zkusmo hodila jednu kostku na stůl. Nepadla šestka. Padla pětka, to bylo stále dost dobré. Něco se stalo, napadlo ji. Něco mimořádného se stalo. Starý pán nikdy rozjímání nezrušil. Sezení se pořádala i tehdy, když byl nemocný – a to dokonce i před dvěma lety v době, kdy to vypadalo, že dostal takovou nemoc, která jej zabije. Pro Saola bylo rozjímání jednou z hlavních příležitostí, jak se na počátku dne podívat do tváře svých kněží. Nevynechal to zkrátka ani jednou. Stalo se něco velkého, něco mimořádného. Kdoví, kam byl odvolán, snad na některou z těch schůzek se známými politiky – Juliana věděla, že on se s těmito lidmi stýká. A naléhavost nadcházejících událostí, jakkoliv zatím skrytých, cítila v kostech.

Nadechla se a znovu vzala do dlaně kostku. Stalo se něco, pro co jsem se narodila.

To sice cítila už od rána, ale skutečnost, že onu pravdu přeartikulovala do slov, ji zasáhla. Zalapala po dechu, svět se s ní zakýval. A pocítila, jak jí srdce vyskočilo až kamsi vysoko do hrdla. Teď, řekla si, teď je TA chvíle.

Znovu hodila kostkou. Ta se odrazila od desky stolu, poskočila, kutálela se vpřed a tiše při tom klapala o dřevo. Zarazila se o dřevěný tácek, který Juliana používala jako podložku pod kávu. Zůstala stát nakřivo, rohem nahoru, akorát mezi pětkou a šestkou.

Ted' je ta chvíle, zopakovala si Juliana. A ač jsem vyvolená, jsou okamžiky, kterým je třeba pomoci!

Strčila do kostky prstem, ta se překulila na bok a zůstala ležet, ted' už na řádné rovině.

Ano, a tentokrát ukazovala šestku.

7.

Na úpatí kopců se dostal ještě před svítáním, zhruba v době, kdy se začalo kazit počasí. Nebe se zatáhlo, mraky připluly od západu a zastínily mrkající očička hvězd. Po svazích kopců stekly nadýchané polštáře mlhy a přikryly rovinu plání neprůhlednou čepicí. Viditelnost se značně zhoršila, na oknech dodávky se narosily kapičky a Ren Kiersting poprvé zapochyboval, zda je dobrý nápad míchat se do věcí, které se ho netýkají.

Kopce se před ním zdvihly z mlhy jako černé homole proti temnému, zamračenému nebi. Kiersting vedl vůz opatrně přes zaprášenou a neudržovanou silnici, kterou snad kdysi dávno někdo i asfaltoval. S kodrcáním se dodávka zaklonila a pomaličku začala stoupat.

Tehdy mu poprvé nad hlavou zakroužil armádní stalker. Kiersting jej spatřil skrz větve stromů, lemujících silnici. Světlo prořizlo mlhu, kužel oslnivé záře přefízl cestu někde na padesát metrů před ním, stalker se naklonil a maličká křídélka ve vzduchu zavravorala. Rychleji, stále rychleji se začal zdvíhat vzhůru, podél úbočí hory, přičemž kopíroval její reliéf. O pár okamžiků později se proměnil v mihotavé sluníčko někde daleko vepředu.

Kiersting jel stejným směrem ještě pět minut, když narazil na bariéru. Silnici uzavřely dva obrněné vojenské transportéry, v jejichž okolí se poflakovali unudění vojáci. Kiersting dojel až k zátarasům, kde jej hlídka zastavila. Láhev kořalky si hodil na klín a stáhl okénko.

„Chci projet,“ řekl jen.

Nejbližší z vojáků se již nakláněl do kabiny dodávky, ale pak rychle vycouval.

„Vy jste pil, člověče.“

„Neřídím opilý,“ zalhal Kiersting.

Vojáka to nepřesvědčilo.

„Cítím tu pálenku,“ pokrčil rameny. „Cítím z vás pálenku,“ opravil se.

„Otočte to,“ dodal pak.

„Proč?“

„Alkohol za volantem je trestný čin,“ připomněl mu voják. „Nediskutujte, otočte to.“

Kiersting pokrčil rameny, vyroloval okénko, zacouval a s obtížemi na úzké cestě dodávku obrátil.

Na první odbočce to zkusil jinudy, tentokrát jel další půl hodinu, pak se dostal k jiné hlídce, kde se opakovalo zhruba totéž.

Třetí cesta jej zavedla na pomalé stoupání. Auto se zabořilo hluboko do lesa, s kodrcáním se drápalo vzhůru a protahovalo se nepřehlednými serpentinami, lemovanými klubíčky větví zakrslych keřů. Napravo od vozu se opět objevil stalker, tentokrát ale jen krátce. Někde snad dva, tři kilometry daleko, zabrousil nad kopcem a vlétl hlouběji do pahorkatiny.

Svítání z kraje vyhnalo mlhu. Rozjasnilo se, tedy přinejmenším pokud jde o výhled. Nebe ale zůstalo zamračené. Mrholilo, voda stékala po čelním skle a nekvalitní stěrače ji sotva zvládaly stírat. Kiersting se posilnil douškem kořalky a přibrzdil před zatáčkou, za níž byla silnice tak rozbitá, že se zprvu zdálo, že tudy vůz vůbec neprojde. Opatrně, pomaličku, jen krokem automobil šplhal dál, zatímco se mezi listy okolních keřů začaly otevírat modrorůžové kvítky. Noc odešla a svět se změnil v barevné divadlo. Kvítky se roztáhly jako záda ježečků, načeřily se do desítek namodralých ostnů s růžovými hroty, některé odpadly a jejich bambulky se válely dole pod keři. Občas je vítr zavál až na silnici.

V prudké serpentíně se stoupání zlomilo a ve stejnou chvíli se otevřel fascinující pohled na údolí a mýtiny mezi horami. Uprostřed šedomodrých lesů, krájených potůčky a cestičkami, bylo živo. Někde tam vepředu, snad pět kilometrů daleko, točily se nad mýtinami stalkery, bylo jich tu možná dvacet! Kiersting vypnul motor, vystoupil z vozu a pátravě se zahleděl do údolí. Stalkery nebyly tím jediným, co tu armáda měla. Rozsáhlou zvlněnou mýtinu hluboko dole lemovaly transportéry i menší vozy, mezi nimiž pobíhaly desítky vojáků. Déšť kazil výhled, ale i tak bylo přes značnou vzdálenost vidět, jak se modrá tráva na větru vlní.

V samotném středu mýtiny pak stále ještě dýmala zčernalá jáma, v jejímž okolí se válely haldy šrotu, plechů, trosek. Některé byly přímo u kráteru, jiné mnohem dál, přičemž za sebou zanechaly šedočerné cáry spálenin. Ty menší věci vojáci zřejmě sbírali. Mýtiny připomínala obrovský, pokřivený terč s přesným zásahem přímo na desítku.

Vojáci sestřelili letadlo, pochopil Kiersting. Ale jaké letadlo!! Že to byla ta věc, která přelétla včerejšího dne nad jeho farmou, nebylo těžké se domýšlet. Kiersting setřel vodu z čela, přivřel oči a znovu uviděl jeho podivný tvar. Horalové k nám poslali letadlo? Špionážní letadlo? V době, kdy planetu obklopují výzvědné satelity, riskovali něco takového? Ať už je to jak chce, bylo to letadlo Horalů. Zaváhal. Skutečně? Ano, bylo to nejvhodnější vysvětlení, ale pořád: proč je kvůli jednomu špiónovi celá armáda na nohou? V době, kdy se špehujeme navzájem a také to víme?

Opřel se zády o karoserii auta a zalitoval, že si nevzal dalekohled. Bohužel, do údolí cesta nepovede. Vojáci to uzavřeli, hlídky, které jsem minul, určitě nebyly jediné.

Dvě hodiny strávil zíráním do údolí a šaty mu docela promokly. Nestaral se příliš o to, jak se skrývat. Jsem na veřejně přístupné cestě! Má přítomnost tady je přeci legální. Kiersting věděl o fungování armády své a nepochyboval o tom, že jsou situace, kdy si nikdo nebude lámat hlavu s otázkou, co je a co není legální. Ale nějak ho ten problém nepálil. Vojáci byli příliš zaměstnaní sbíráním trosek a okolí se nevěnovali.

Se značnou neochotou, přinucen deštěm, se vrátil Kiersting do kabiny. V hlavě se mu stále točilo to horalské letadlo, které vypadalo tak, jak žádné jiné letadlo nevypadá, a pochybnosti vzrůstaly. Nechtělo se mu odjet. Táhl se padesát kilometrů pláněmi a poté šplhal do hor, to vše proto, aby se přes sto minut díval, jak vojáci sbírají harampádí. Bylo to zpestření, ostatní dny byly jeden jak druhý, všechny stejné. Bylo to ale chabé zpestření.

Než dodávku otočil, ještě jednou si pomohl pálenkou. Opatrně začal sjíždět rozmlácenou silnicí dolů, skrz nepřehledné zatáčky. Cesta se kroutila jak tělo zeleného hada. Kiersting minul kytice keřů s barevnými ježečkami, povolil brzdu a s určitým rizikem prolétl zákrutou u nejbližší odbočky. Automobil poskočil na hrbolech, láhev se svezla ze sedadla spolujezdce na zem, Kiersting přibrzdil a pravý bok dodávky přetáhly spousty zelených větviček okolních keřů. Lilo jako z konve. Stěrače skákaly po předním skle, svážely se po něm stejně tak jako šlahouny keřů, něco se mihlo nalevo od auta, na kratičký okamžik řidič spatřil cosi přikrčeného, šlápl na brzdu a vůz se smýkl.

S ohlušující ránou se cosi rozmázlo o přední sklo. Kiersting si nebyl jistý tím, co vlastně viděl. Něco žlutozeleného, snad tvář, se mihlo vepředu, pětice úzkých a dlouhých prstů sklouzla ve stopě stěrače – a po zlomeček vteřiny, Kiersting by byl přísahal, že to viděl, zíraly do kabiny obrovské bílé oči s černými panenkami. Stín neveliké postavy, snad dítěte, přelétl stranou a v téže chvíli vůz se zaskřípáním brzd zastavil.

„Ježíši,“ ulevil si Kiersting. Zaváhal, zda se nenatáhnout po láhvi, nechal ji ale tam, kde byla. Otevřel dveře a vypotácel se z vozu ven. „Ježíši,“ řekl ještě jednou.

Postavu našel odhozenou pět metrů od vozu, kdesi pod hustými větvemi keřů. Opatrně se proplížil dopředu, dlaněmi ohýbal šlahouny a hrnul si listí z výhledu, aby pak zůstal civět na zelenou kombinézu.

Opatrně uchopil tělo kolem ramen a vytáhl je na cestu, aby je obrátil tváří k sobě. Byl to člověk, o tom nemohlo být pochyb. Ale jaký člověk! Velikostí sto čtyřicet, sto padesát centimetrů, se žlutou tváří slabě zeleného nádechu, s vypoulenými bulvami očí pod pevně sevřenými víčky, s kůží svráštělou na čele, zato však až nepřírozeně hladkou v tvářích, na bradě i kolem nosu. S krátkými, štětinovitými vlasy.

Horalové?! Že to letadlo poslali Horalové? Vážně?! Že Sjedinitelé hledali toho nejpodivnějšího človíčka, nemocného, zakrslého, aby jej posadili do špionážního stroje a poslali ho sem? Tohle si mám myslet? Opravdu?!

„I hovno,“ odpověděl si a rychlými pohyby dlaně setřel bezvládnému tělu pramínky dešťové vody z tváře. Pocítil strašlivou chuť se napít. V hrdle mu docela vyschlo.

„Ach bože, ach můj bože,“ zašeptal. Protože to, co ho napadlo, bylo natolik šílené, že tomu ještě odmítal věřit.

Tu náhle zraněný v jeho dlaních ožil. Rychle zamrkal, zaprskal, obrovské bílé oči vypouklil tak, že téměř vypadly z hlavy a před obličejem zamával lopatkovitými dlaněmi s nateklými kotníky zápěstí a dlouhými, zlodějskými prsty.

„Ach můj bože,“ zopakoval Kiersting. Svět se s ním potácel, ale nebylo to z pití.

„Kej adem vileh vilen rekonvix,“ zaskřípal človíček. „Aryl kej vyleh.“

Kiersting zamrkal.

„Aryl videm adem kej vyleh,“ zopakoval člověk s nazelenalou tváří a rozkašlal se dávivým, dusivým kašlem, „videm, videm“.

„Já nevím,“ zaváhal Kiersting. Nevěděl najednou, co má dělat.

„Videm,“ řekl ten člověk, a Ren najednou viděl se vši naléhavostí, jak tělo tohoto maličkého, zraněného, vylekaného človíčka cpou vojáci do jedné ze svých dodávek, aby je převezli... kam vlastně? Do vojenského vězení? Na vojenskou základnu, do laboratoře... a jak se s ním domlouvají, zprvu vstřícně, pak čím dál tím netrpělivěji, jak zkoušejí všechno, počínaje přátelským jednáním a dobrou stravou a konče elektrickým proudem do hrudníku, pravdomluvnými séry a všelijakými chemickými svinstvy v kapačkách do žil; jak zjišťují to či ono, stále nemají dost, a to všechno proto, aby nasýtili onen mystický, zato ale prokletý a navýsost hnusný strategický zájem – a opět, na kratičký zlomek okamžiku, spatřil dýmající tělo v ohořelém autobuse. Zdvihl se mu žaludek a pár vteřin se musel velmi přesvědčovat, aby se nezačal dávit.

„Videm,“ řekl tiše.

Váhání zmizelo, už věděl, co má dělat. Viděl to s krystalickou čistotou.

„Já nevím, jestli to má být představení. Pokud ano, pak já jsem Ren Kiersting. Celá armáda je kvůli tobě na nohou, a možná nejen ona.

A víš co, Videme? Já jim nedovolím, aby si tě odvezli.“

Tělo se mu zhroutilo v dlaních zpět dozadu a víčka se pevně sevřela nad nateklými koulemi očí.

„To prostě nedovolím,“ dodal, zavrával a zdvihl bezvládnou postavu vzhůru. Nepamatoval, že by kdy o něčem byl tak silně, hluboce přesvědčen, jako právě o tomhle.

Nedovolím, zopakoval si v duchu, tohle prostě nedovolím.

Voda crčela z nebe v ostrých liánách a po silnici jí stékaly celé proudy. Kiersting šlapal v těch kalužích, které pod jeho podrážkami mlaskavě cákaly, tělo dovlekl až k dodávce a nasoukal je do zadní části kabiny. Na sedadlo spolujezdce si netroufl je posadit, stále jej cestou zpět mohli zastavit vojáci a on hodlal snížit na minimum riziko, že pasažéra najdou.

Mokrý až na kost se dopotácel za řízení, zabouchl dveře a tentokrát si ukázkově dopnul pásy. Když startoval, o láhev zrakem ani nezavadil. Automobil se rozjel, kola prorazila vodu a stroj zamířil silnicí dolů, tentokrát ale opatrně a velmi, velmi pomalu.

8.

Představený Saol se vrátil navečer. Přivezl ho predátor bez standardního policejního značení, moderní, technický typ s nezvykle aerodynamickým tvarem kapoty. Stroj obeplul zděný lem údolí, otočil se před vyhlídkovými terasami a s kolébáním klesl k plošině nádvoří. Prach, písek, kamínky, to vše se rozvířilo, rozešlo se to do okolí, zdvihlo se to od šedivé dlažby v nabublaných obláčkách. Motor svištěl, horký proud směsice plynů z trysek rozmetal drobky všude kolem a Juliana slyšela až nahoru, jak drobné kamínky praskají o kamenité stěny nádvoří.

Stála tam nahoře na terasách, hleděla dolů a sledovala, jak se predátor naposledy zhoupl, aby pak kvílivý pískot motorů uvadl. Juliana byla mladá a svět mimo virtuální zdi náboženských společenství a škol příliš nepoznala, neznamenal to ale, že by o něm vůbec nic nevěděla. Tohle není policejní stroj, uvědomila si. Není to ale ani klasický diplomatický stroj, diplomaté létají jinými vozy. Hádala bych to na majetek některé z tajných služeb.

Ta myšlenka, jakkoliv neprokázaná, ji jen utvrdila v přesvědčení, že se odehrálo cosi, co svým významem zdaleka přesahuje horizont každodenních událostí. Juliana přimhouřila oči a vybavila si hrací kostku, zapřenou o dřevěnou podložku pod kafe, která stojí nakloněna na hraně. Nenechám si svoji šanci uniknout, teď ne. Celý můj život směřuje k této chvíli. Dosud vedla mé kroky Prozřetelnost, a činila tak vždy velmi pečlivě. Jistě to bude tak i nadále, ale člověk na světě nic nedostává zadarmo! Přinejmenším o ty velké, podstatné věci se musí zasloužit. Prozřetelnost nehlídá činy pasivních. Chrání lidi tvůrčí, lidi odhodlané, lidi velkého ducha a silného srdce, lidi, kteří se nebojí ovlivňovat svoji cestu. K těm promlouvá jazykem Štěstěny.

Dvojice šedivých myšek, snad úředníků v nevýrazných oblecích, postav lehce v davu přehlédnutelných, vystoupila z kabiny a opatrně pomohla Představenému Saolovi ze schůdků. Juliana sledovala starého pána, kterak se nejistě postavil na kamenitou dlažbu a krátce svým průvodcům pokynul na rozloučenou. Tajní agenti, pochopila. Hra je v plném proudu. A je nejvyšší čas, aby do ní zasáhl člověk, který byl osudem vyvolen. Protože pokud se mi nepodaří vstoupit do dění teď, propásnu největší – a nejspíš jedinou takovou! – šanci svého života.

Dlaní si upravila vlasy, shrnula je z ramen a přejela prsty po šatech až k bokům. Teplý vítr jí dýchl do tváře, zafícel terasou, objal dívku kolem pasu a načechral stužky zdobící hrdlo u decentního výstřihu. Juliana polkla a cítila, tím si byla jista, jak na ni modlitební sošky zírají. Jejich oči jí propalovaly záda. Pohledy vstoupily kamsi dovnitř, až do samého nitra jejího těla, ohřály jí srdce a ona vnímala podporu, již se jí takto dostalo. Opravdu se na mne ty sošky dívají! Polilo ji horko při vědomí jejich přítomnosti.

Je čas zajít za starým pánem a zahrát si s ním kostky.

9.

Leon March seděl v terénním automobilu, zaparkovaném na samém okraji mýtiny s modrou trávou. Znuděně zíral z okna a v levé ruce přidržoval cigaretu. Dým klepal ven ze stočeného okénka. Pravici opíral o volant.

Všude, kam jen oko pohlédlo, potulovali se vojáci a pomáhali sbírat onu nešťastnou věc, co se ji armádě podařilo tolik rozbít. Menší kusy přenášeli po skupinkách a skládali je do kontejnerů, větší trosky pomáhal přesouvat jeřáb. Někde až na druhé straně mýtiny, daleko za ohořelou jámou uprostřed, stála trojice transportérů, uzpůsobených pro převoz nadměrných nákladů. Leon March věděl, co bude následovat. Vojáci sbalí veškeré ty věci, převezou je kamsi do laboratoří, půl roku, možná rok se v nich potom budou armádní vědci šťourat. Popíše se hromada papírů, celé svazky, stohy spisů se vytvoří, aby se pak všechno tohle opatřilo nějakou utajovací značkou a zatřídilo kamsi do střežených knihoven. Elektronické verze dokumentů potká stejný osud, jen nebudou na první pohled vidět.

Koutkem oka zahlédl, jak se nad mýtinou otočil stalker.

„Je to rozbité slušně, co,“ řekl a natáhl dým z cigarety.

Tmavovláška po jeho boku ani nemrkla.

„Ano, to je.“

„Myslíš, že z tohoto někdo něco vybadá? Vyzkoumá? Z takové hromady šrotu?“

„To není naše starost, Leone. Máme tu své místo. Tohle není naše starost.“

Věděla, že je to pravda, a přeci se někde uvnitř v její mysli ozvalo něco, co se tomuto názoru vzpíralo. Agentka Stelli nebyla idealistka, nadšení pro své činy už dávno ztratila a celou řadu let se ani nesnažila věci, které konala, omlouvat. Za dobu své kariéry pro tajné služby dělala ledacos, kradla, podváděla, podrážděla lidem nohy, a samozřejmě zabíjela. Zastřelila spoustu lidí, jiným podřezala hrdla či zpřerážela vaz. S některými ze svých obětí jen krátce předtím spala. Neřešila morální konsekvence svého jednání, byla to prostě její práce. Bránila demokratický režim proti totalitnímu systému náboženských fanatiků. To si aspoň říkala zpočátku. Později si to už neříkala, zjistila, že je jí jedno, zda brání demokratický režim a nebo nějaký docela jiný systém. Dostala prostě zadání, úkol, nekladla zbytečné otázky, šla vpřed, bezohledně, tvrdě za svým cílem, kterého také obvykle dosáhla. Nebyla zvyklá selhat, a vůbec už nebyla zvyklá vyčítat svým nadřízeným situace, do nichž ji posílají. Svět už je prostě takový.

Tohle ale bylo něco jiného, a ač se zdráhala formulovat své výtky do srozumitelných vět, věděla to, bylo to prostě někde tam uvnitř a ona se toho nemohla zbavit. Devět století, říkala si, devět století čekáme, abychom se dozvěděli, zda tam někde nahoře, v hrozivé, nekonečné černé prázdnotě, vůbec někdo ještě je. Zda ještě existují světy, po jejichž povrchu chodí lidské nohy, zda jsou i jiné společnosti, snad šťastnější, spokojenější, nerozdělené, společnosti tvořivé, které se neutápějí ve svých vlastních krvavých konfliktech a svárech... společnosti, které by ze mne udělaly architektku, spisovatelku, klavíristku, ne to, čím jsem tady. Celá Risa tím ideálem žije, hojí si jím své zoufalé téměř tisícileté trauma, onu jizvu, kterou za sebou rozpad prosperujícího lidského společenství zanechal. Lidé si přejí věřit, že existují světy, kde se žije lépe. Dává jim to naději, že ani ten jejich svět není ztracen.

Nu, a když dostaneme důkaz, jednoznačný důkaz, že přinejmenším něco tam v té černotě stále je, že nejsme sami, že i jinde se lidé setkávají a přátelí a milují, a snad i nenávidí, sváří a zabíjejí navzájem, ale prostě že tam jsou, tedy když dostaneme první důkaz po devíti stoletích, co s tím uděláme? Rozmlátíme ho a naházíme do kontejnerů!

Kde je vlastně v mé úvaze místo pro třeba jen maličkou jiskřičku naděje? Když tady tak koukám na haldy plechů, co je vyrobili nejméně deset tisíc světelných let daleko – a pořád jsou to právě a jen haldy plechů?!!

Polkla.

„Nikdo, s tímhle si nikdo neporadí,“ nenechal se odbýt Leon March. „Informační hodnota toho všeho není veliká.“

Zaváhal.

„Víš, co si říkám? Že už spolu pracujeme nějaký ten týden, a stále je to takové!“

Donutila se otočit hlavu.

„Jaké?!“

„Takové. Nijaké. Máš příšernou pověst, Aveo. Z profesního hlediska tu nejlepší, ale lidsky příšernou. Prý za tebou zůstaly hromady mrtvol. Je to tak?“

„Nechme toho, Leone.“

„No ne, já jsem pyšný na to, že s tebou dělám. Chtěl jsem s tebou dělat. Věci se mi vždycky vedly. Oceníš to. Bude z nás dobrý tým. Jenom...“

Dívka zlehka zdvihla obočí.

„Jenom veškeré naše mise sestávají z toho, že kamsi jdeme a prostě se díváme. To je... to je celé.“

„Devadesát procent práce je takových.“

„Ano? A kde je těch deset procent? Kde jsou?!“

„Nebud' žhavý do zabíjení, Leone,“ odušila pomalu. „Není na tom nic pěkného.“

Leon March odfrkl a zadíval se z okénka.

Jeřáb uprostřed mýtiny zakvílel. Kola se zaryla do trávy. Rameno se zdvihlo a lana se natáhla. Così obrovského, snad ohnutý zbytek křídla, ale tím si nebyla jista, se objevil nad zemí a klátivě stoupal vzhůru. Z rozpáraných cárů kovu visely namotané cucky trávy. Avea Stelli se na to dívala bez hlubšího zájmu a v duši cítila jen tupé prázdno.

Z letargie ji vyrušilo pípnutí do ucha.

„Díváš se na věc, kterou nejspíš dali dohromady na druhé straně galaxie,“ řekla tiše. „To ti nestačí, Leone? Kolik lidí má to štěstí, aby tohle vidělo?“

Přiložila si prsty k uchu a sepnula štěnici.

„Poslouchám,“ řekla.

„Podejte hlášení,“ řekl mužský hlas. „Stručně.“

„Od rána nedošlo k žádné změně situace. Letadlo se zřítilo do hor a je rozbité na hromady šrotu. Armáda to už den sbírá. Očekávám, že za takových pět, šest hodin bychom tu mohli být hotovi.“

„A dál?“

„Letadlo bylo pilotované. Nalezli jsme zbytky kabiny, ne ale tělo. Ani zbytky těla. Bud' to je tedy poslali bez pilota, což není pravděpodobné, nebo nám pilot utekl. Jak jsem již řekla, předpokládá se, že letadlo bylo

pilotované, a tak platí ta druhá varianta.“

„Jak se to mohlo stát?“

„Nejspíš katapultáž. Pochybuji, že by havárii přežil. Je to tu v hrozném stavu, tohle by nepřežil nikdo.“

Komunikátor na vteřinu ztichl.

„Říkáte notoricky známá fakta,“ řekl pak. „Jak v této věci postupuje armáda?“

„Uzavřela okruh o poloměru sedmi kilometrů, skoro celou pahorkatinu. Všechny únikové cesty jsou zkřížené hlídkami. Vzduch šněrují stalkery a mezi stromy pátrají vojáci. Armáda tvrdí, že neproklouzne ani myš.“

„Neproklouzne ani myš,“ zopakoval hlas. „Nu, my tu máme snímky ze satelitů. Je zataženo, což snižuje rozlišovací schopnost přístrojů, ale i tak skrz mraky vidíme. Na pokraji pahorkatiny k ránu operoval automobil.“

„Vážně?“ řekla.

„Ano.“

„Náhoda. Jsou tu komunikace, i když neudržované. Občas i tudy auto projede.“

„To je pravda. Automobil zastavil v horách a mezi pátou a sedmou ranní tam zůstal. Nepodařilo se nám udělat jednoznačné a čisté snímky, ale někdo kolem něj chodil. Někdo, kdo se díval dolů, rovnou na vás.“

„Jak dlouho to víte?“

„Půl hodiny. Kdybych to věděl dřív, byla by to vaše práce. Teď už je auto pryč. Byla to dodávka – a ani jediný voják, ani jediný stalker si toho nevšiml!! A to jsou stalkery nabity vyhledávací elektronikou!“

Do hlasu se vkradla ironie.

„Mluvíme tu o armádě, které neproklouzne ani myš.“

Avea Stelli přikývla.

„Auto odjelo?“ řekla.

„Ano. Cestou dolů zpět do plání se ještě jednou zastavilo. Bylo to za hustého deště pod stromy a snímky nejsou dobré. Nevím, co se tam stalo.“

Agentka zalapala po dechu.

„Vy mi tu chcete říct...“

„Někdo, možná náhodný svědek, těžko říct, pilota sebral a odvezl,“ řekl hlas. „To si myslím. Každopádně to bylo mimo kruh vymezený armádou, ale vsadím se s vámi, že tam, kde vojáci hledají, už pilot není.“

„Ježíši, Denielsi! Ježíši!!! Máte nějaký další důkaz? Další detaily?“

„Nemáme žádný důkaz. Jen na to vsadím krk, to je celé. Fotky jsme získali analýzou dlouhodobějšího snímkování. Nemohli jsme reagovat v reálném čase a vůz sledovat. Zmizel nám. Projeli jsme ale hromady dalších špionážních snímků z našich archivů.“

„... a?“

„... a zjistili jsme, že u jedné z farem na pláních, zhruba padesát kilometrů daleko, obvykle parkuje podobná dodávka.“

Stelli si přidržela štěnici v uchu a kývla na Leona Marche.

„Startuj,“ řekla jen.

Řidič se natáhl k řízení a motor pod kapotou zahučel.

„Pošlete mapku?“

„Už ji máte na palubním počítači,“ přisvědčil hlas.

„Připíchni se na poštu,“ obrátila se k řidiči. „Dělej, Leone, je tam mapa! Pojedeme podle mapy. Ježíši, a vyhoď tu cigaretu! Kdo dneska kouří? Vypadá to hrozně.“

A dál už mluvila k naslouchátku: „Jak máme postupovat, Denielsi? Až ho budeme mít? Jaké jsou instrukce?“

„Postupujte podle vlastního uvážení. Pilota ale musíte získat živého a pokud možno i zdravého. Ještě něco. Armádu zatím neinformujte. Tohle se vyřeší jinými kanály. Tajné služby získají pilota a vznikne tím nová vnitropolitická situace. Za té se rozdají karty jinak, než jak se dosud zdá, že byly rozdány. Chci od vás, abyste našli pilota a pak mne kontaktovali. To je vše. A já si tu vyřeším, co bude následovat dál.“

„Dobře. Ještě něco?“

„Na farmě žije jediný člověk, informace o něm jsme dohledali v záznamech. Je to bývalý pilot. Ale je to hlavně troska. Posílám bližší info.“

„Dobře, děkuji,“ přitakala a ukončila hovor.

„Jeď, Leone, řiď se mapou,“ řekla. „Hned se ti budu věnovat. Vše ti vysvětlím cestou.“

Mrkla, a do kontaktní čočky jí naskočil obraz.

REN KIERSTING, říkal ten obraz, SOUHRNNÉ INFORMACE.

Proběhla rychle obrazem s prstem na štěnici v uchu. Krátkými pohyby ukazováčku rolovala kurzor.

VĚK, ZDRAVOTNÍ STAV, MAJETKOVÉ POMĚRY...

Zastavila se.

PSYCHOLOGICKÝ PROFIL.

Odklepla kurzor a rozbalil se první dokument.

10.

V průběhu noci se mělo vyjasnit od jihu, ale večer na to nevypadal. Lilo jako z konve. Provazy vody zkrápěly pláň trávy, keřů, políčko i střechu. Kapky mlaskavě mlátily do oken a cinkaly a zvonily, jak se tříštily na kousky. Ren Kiersting o farmu příliš nedbal, což se obvykle projevilo při dešti. Voda se dovnitř vkradla nesměle a pomalu, ale dala o sobě nakonec znát mokvavými mapami na střepech v patře. Za dešťů si Kiersting obvykle říkal, že je nejvyšší čas něco se střechou podniknout, než se situace zhorší.

Fakt ale je, že stávající stav trval už zhruba dva roky a on nepodnikl nic; situace zatím nebyla kritická a on si zvykl moc se s problémy nepálit.

Ted' toho litoval. Videm, pilot hyperspeciálního letadla, kvůli kterému pořádala armáda manévry, spal v podkroví a jedna z těch nejohavnějších map se objevila přímo nad jeho hlavou. Kiersting věděl, že více už zatékat nebude. Styděl se ale za to. Ač v posledních letech byl ke všemu okolnímu dění netečný, tohle byla výjimečná situace. Devět století, říkal si, devět století lidé čekají, že se něco podobného stane. Pak se to opravdu stane. A jak to dopadne? Letadlo skončí někde na louce jako hromada trosek a pomlácený pilot Videm skončí na chátrající farmě Rena Kierstinga, alkoholika, jehož jedinou opravdovou aktivitou v posledních letech byla válka proti vlastním játrům.

Pravda, pokud je Videm skutečně pilotem toho letadla. A pokud jde o hyperspeciální letadlo. Kiersting neměl žádný důvod tomu opravdu věřit, ale nemohl tu hypotézu zkrátka vyhnat z hlavy. Člověk, který mu ležel v podkroví, byl bytostí lidskou, o tom nemohlo být pochyb. Byl ale zároveň člověkem jiným, odlišným, fyzicky se vymykajícím, člověkem, který nevyrostl na Rise. Musel vyrůstat v docela odlišných podmínkách, těžko představitelných, fyzická specifika se formovala generaci za generací... a možná do toho všeho zasáhlo i něco víc, než jen tlak okolí. Lidské poznání se může projevit všelijak. Kdo ví, zda někde tam daleko, napříč galaxií, neleží svět, v jehož městech lidské poznání zasáhlo samotnou podstatu člověka, nebo přinejmenším podobu? A třeba lidé někde v dálce, za černou prázdnotou vesmíru, sami přispěli ke své adaptaci okolí. To se nedalo vyloučit, zřejmě pak bylo to, že Videm sám sobě připadal normální. My, lidé z Risy, mu asi přijdeme stejně tak podivní, jako on nám.

Ovšem, a kdoví, zda se jmenuje Videm.

Kiersting se pokoušel se svým hostem hovořit, ale jen krátce. Ač se nezdálo, že by pilot měl nějaká větší zranění, prožil si v posledních hodinách své. Ren Kiersting byl připraven to respektovat, nechtělo se mu hosta podrobit výslechu hned v prvních chvílích jeho pobytu na Rise, chvílích, které se dost dramaticky vyvinuly už samy o sobě. Pravdou zůstávalo, že vzájemný hovor vázl na absolutní jazykové odlišnosti, což byl další důkaz, že host je odjinud. Risa měla svá nářečí a své slangy, ale nebyla multijazyčným prostředím. A Videm nepoužíval žádný slang. Používal jazyk, ze kterého se nedalo přeložit jediné slovo.

Později, když Kiersting pomohl hostovi aspoň částečně se umýt a sehnal mu pití, zavedl jej do podkroví a nechal jej spát. Ve spánku pilot vypadal lidštěji, než když byl vzhůru. Vypadal zranitelně a křehce. Ren Kiersting se k jeho lůžku opakovaně vracel, protože cítil, že se něco stalo. Ne z politického hlediska, něco zásadního se změnilo někde tam uvnitř, v jeho duši. Poprvé po mnoha letech cítil to, co už z mládí fakticky zapomněl. Cítil odhodlání. Odhodlání za hosta se postavit, pomoci mu, nevydat ho do světa, ve kterém si lidé střílejí kulky do hlavy a podřezávají si hrdla. Tím, jak byla jeho duše prázdná, nabylo takové odhodlání na váze. Rozteklo se mu myslí docela, dostalo se do všech koutečků a temných komůrek, a Kiersting cítil, že nikdo, doslova nikdo je již nedokáže z jeho srdce dostat.

Což vůbec neznamenalo, že by měl nějaký plán. Ren Kiersting neměl vůbec žádný plán. Otázek byla spousta a on je zatím všechny úspěšně zaháněl. Co se stane, když takto odlišného člověka pustím mezi lidi? Co se stane, když se někdo zeptá na doklady? Co se stane, když bude nemocný? Co se stane, když jej budu pořád držet doma – a můžu jej pořád držet doma? A i kdyby, tohle se nedá dlouhodobě udržet pod pokličkou, dokonce ani když jej skryji tady, na místě, kam nikdy nikdo nechodí. Na to neexistovala žádná odpověď, stejně tak jako na dalších tisíc otázek podobného ražení. Existovala jen jedna věta, nezodpovědná a přímočará, které se Kiersting držel: nějak bude.

Odehrála se ještě jedna věc, která stála za zmínku. Poprvé po řadě týdnů se Kiersting poctivě oholil, umyl a vzal si (relativně) čisté šaty. Vedl jej k tomu pocit, který se vlekl celou touto absurdní situací jako jakési křikavé rudé vlákno: touha reprezentovat. Nepřál si, aby hosta vítala troska, stačily mokré stropy nahoře. Kiersting se snažil jako nikdy, myl se co hodinu a od rána si nedal ani doušek kořalky.

Nad tím vším přemýšlel, stejně tak jako nad spoustou dalších věcí. Posedával dole v přízemí, svět si prohlížel skrz nažloutlé okénko uzavřené láhve a zápasil s touhou střídavě si nalít skleničku a nebo běžet nahoru a kontrolovat hosta, zda se má dobře. Déšť mlátil do okenních tabulek, cinkal, zvonil a bublal; a

krátce po setmění se stalo něco, co se nestalo, kam až Kierstingova paměť sahala. Někdo zaklepal na dveře.

Byli tam lidé, promáčení, zmrzlí, mladý pár s nacucaným kabátem nad hlavou. Tmavovlasé děvče, křehké, s vlasy na mikádo teď přilepenými v čele, a větší, už na první pohled namyšlený blondák sestřižený na krátko. Oba se klepali zimou a z obou vysloveně lilo.

„Promiňte, potřebovali bychom...“ začal neochotně mladík.

Dívka mu skočila do řeči.

„Vyplivlo nám auto. Kousek odtud. Nezlobte se, já vím, že je pozdě. Nechceme rušit. Mohli bychom se na okamžik ohrát? Nebudeme vás zdržovat dlouho, dáme se jen dohromady.“

Kiersting znejistěl. Dlaní přejel tvář – a najednou byl vysloveně pyšný, že se holil.

„Pojďte,“ řekl a poodstoupil stranou. „Nezouvejte se.“

Lidé se vpotáceli dovnitř a nechali za sebou blátivou stopu. Ren Kiersting za nimi zaklapl dveře a zaváhal, zda nemá zamknout.

„Chcete čaj?“ zeptal se.

„Ano, díky,“ přikývla dívka. Promočenou bundu si v obývacím pokoji shodila ze zad a zavěsila ji za opěradlo dřevěné židle. Kiersting si nemohl nevšimnout těsného šedivého trička vypjatého přes ňadra, skrz které trčely ven hroty bradavek. Nechtěl na sebe zbytečně upozornit a chovat se trapně, ale na tohle se prostě díval déle, než bylo zdrávo.

Tmavovláska se posadila ke stolu a pečlivě si mnula prochlazené dlaně.

„Nebudeme vás zdržovat, opravdu ne. Jste moc hodný, že jste nám pomohl. Jmenuji se Stelli. Avea Stelli. Leon je můj přítel.“

Připadala mu zranitelná a křehká. Kiersting nemohl nevidět, jak na něj krátce, koketně mrkla. Bylo to jemné, decentní, bylo to tam tak nějak jen trochu, ale on by přísahal, že to tam bylo.

„Budeme se brát,“ přitakal Leon, a tentokrát v tom bylo něco odtažitého, nepříjemného, Kiersting to musel chvíli hledat, než sám sobě dokázal formulovat, oč šlo. Bylo to povýšené. Mladík se pokusil svůj pocit zamaskovat, ale nepodařilo se mu to. Aspoň ne docela.

„Ren Kiersting,“ řekl jen a odebral se do kuchyně. Postavil vodu na čaj, připravil konvici – a celou dobu přes barový pult nespouštěl dvojici z očí. Děvče sedělo u stolu, jaksi netečně, s těmi pěknými, hezky tvarovanými ňadry, mladík se ale neposadil. Přecházel kolem a prohlížel zařízení bytu.

„Je to už všechno starší,“ řekl Kiersting omluvně, s dlaní na konvici. „Kdysi byl nábytek nový, ale já teď nepotřebuji kupovat nové věci. A je to pořád funkční.“

Ač od rána nevypil ani kapku, žaludek se mu houpal. Jak mne našli, napadlo ho? Jak mne jen... šlo to rychle! Půl dne, a jsou tady! Konečně, existuje mnoho způsobů, jak se to mohlo stát. Mohl ho nafotit stalker. Nějaké stratosférické špionážní letadlo. Mohli ho snímat z vesmíru. To všechno bylo jedno, mohl jsem ale čekat, že se to stane. Měl jsem to čekat, muselo se to stát. V záležitosti takového rozměru armáda nenechá nic náhodě... nebo to není vojenská rozvědka? Čímsi, něčím těžko definovatelným, byli ti lidé až neuvěřitelně civilní. Některá z tajných služeb? AIS? FIS? Asi, blesklo mu hlavou a voda cvakla.

Opatrně zalil čaj. Nespěchal z kuchyně, čaj dosud nebyl hotový.

Přišli mne zabít, uvědomil si najednou s ryzí čistotou, a ve stejné chvíli nepochyboval o tom, že je to tak. Přišli mne zabít, vyzvednout toho nešťastného chudáka na půdě a odvléci ho do některé ze státních vyšetřoven. Kde do něj napumpují všelijaké svinstvo, aby jim vysypal i to, o čem sám nemá ani tušení. Kiersting se otřásl ošklivostí při té představě. Nával hnusu zastínil strach a pomohl mu opět se nohama pevně opřít o zemi. Ovšem, a odhodlání, které se do jeho srdce dostalo už k ránu, bylo teď silnější, než kdy dřív.

S konvicí horkého čaje opustil jídelnu a vrátil se ke svým hostům do obývacího pokoje. Déšť stále mlátil do oken, tloukl a zvonil jako spousta maličkých kladívek.

„Mohl bych přitopit,“ prohlásil pomalu, „ale čaj vám pomůže hned.“

„Díky,“ přikývla dívka, „jste moc milý. Nevím, co bychom si bez vás počali. Pokusíme se dát auto dohromady, jak jen to půjde, prostě nám tady v té pustině lehlo.“

„Jedete do města?“

„Ano. Máme rekreační nemovitost pár desítek kilometrů na východ, směrem k hranicím. Vraceli jsme se domů.“

Kiersting polkl.

„Je lepší si pořídit domek na venkově,“ řekl s téměř nezvladatelnou touhou se napít, „a do města můžete dojíždět.“

„Jsme zaměstnaní lidé. Ztráceli bychom čas.“

„Snad,“ připustil. „Je mizerná doba. Uspěchaná. Ale spousta lidí pracuje doma.“

Rozhodl se zariskovat.

„Jeli jste kolem pahorkatiny? Severně?“

„Ne, chtěli bychom sjet na magistrálu, až oprášíme auto.“

„Aha.“

Mladík se obrátil ke stolu s pohledem upřeným na druhou stranu místnosti, na barový pult.

„Pijete,“ řekl. Nadřazenost teď byla zřetelná.

„Občas,“ připustil Kiersting.

„Sklenička čes od času není na škodu,“ řekla Avea Stelli a jemně, lehce, bez známky afektu se pousmála. Nepřehrávala, byla křehká, přitažlivá, kouzelná. Kierstingovi se udělalo nevolno a nohy se pod ním prolomily. Rychle se opřel dlaní o opěradlo židle, aby neupadl.

„Člověk někdy potřebuje udělat něco jako úrok stranou,“ dokončila dívka, jemně a přátelsky na něj mrkla, zlehka a skoro nepozorovatelně, Kiersting opět zavadil zrakem o její vystouplé bradavky a v té chvíli ho poznání udeřilo se syrovou realističností. Vstoupilo to dovnitř, prásko jej to do hlavy jako kladivo, hvězdičky se mu roztančily před očima, takovou to mělo sílu. Byl to fyzický úder.

Ten kluk, pochopil, není tak nebezpečný. Je to namyšlený panák. Je arogantní a sebestředný, a nejspíš je to břídl. Ten kluk je slabé místo, bude dělat chyby. Mám šanci, pokud udeřím na některou z těch chyb. Černovláška je něco jiného. Blondák se mne pokusí zabít, ale ona mne opravdu zabije. Skrz slabý úsměv s jemným, nevulgárním erotickým nádechem se na něj náhle vyvalila vlna té nejčistší, příšerné hrůzy.

Tahle holka už v životě něco viděla, napadlo jej. A střílela lidi, lámala jim obratle, nahazovala struny kolem hrdla, kdoví, ale nějak tak to bylo! Za tou už zůstala hromada mrtvol. Blondáka zvládnou, ale s tmavovláskou si neporadím. Tohle je to skutečné nebezpečí.

„Pravda,“ připustil. Špatně se mu mluvilo. „Nalijte si čaj. Jste zmrzlí. Možná by vám sklenička taky prospěla.“

„Leon řídí,“ řekla dívka. „Ale já bych si dala. Snad. Později. Zatím ne.“

S překvapivou rychlostí se Kiersting uklidnil. Věděl už, na čem je. Leon se doslova třese na to, aby mne zabil. Viděl to na něm. Mohli střílet, dávno už mohli z kapes vytáhnout některou z pistolí, jakože určitě nepřišli neozbrojeni, vždyť už měli řadu příležitostí! Proč... protože oni si nejsou jistí! Oni neví s jistotou, že Videm je zrovna tady! Nejdřív musejí pilota najít, zjistit, v jakém je stavu, potom se mne teprve zbaví. Co kdybych jej odvezl někam jinam, zůstal tu sám, a oni by tu pak stáli nad mrtvolou s prostřelenými zády, zato bez informací... ano, je to tak. Teď mne ještě nezabijí. Mám ještě několik minut čas.

A pořád ve mně vidí trosku. Mladík tedy určitě, dívkou si nebyl jistý. Ale blondák si jej zařadil jako zpomaleného alkoholika. To byla výhoda. Krátká, prchavá, rychle mizící, ale stále ještě to byla výhoda. Podařilo se mu, snad, zamaskovat, kam až dohlédl. Pro ty dva nejsem náročné sousto. Jsem prostě alkoholik s děravým mozkem, nic víc. Po pravdě, vždyť právě tím jsem! A snad se mu chtělo usmát se nad myšlenkou, která mu vyplavala v duši, ale ovládl se: i to je výhoda, nemusím přehrávat – ještě, že piju.

Tohle, uvědomil si, tohle je šance. Je to jediná šance. Jediná, jakou teď mám, a pokud ji nevyužiji, tak další už nedostanu. Pokud se nechytím příležitosti, za pár minut tu opravdu budu s dýmající dírou v zádech. Nebo s lankem kolem krku. Nevěřil bych, že v situaci, jako je tato, vůbec můžu dostat nějakou šanci, ale já ji mám!!! O pět minut později už ji nebudu mít.

Věci se musejí odehrát rychle. Blondák si to chce zkusit, chce mne zabít; a taky to zkusí, jak jen to půjde. Při první příležitosti to zkusí. A udělá chybu. Pokud se zachovám neočekávaně, udělám-li krok, který je překvapí, uhraji to. Ale nemůžu věci odkládat, tím bych pohřbil šanci.

Musejí se odehrát teď.

Už mu nebylo špatně. Uklidnil se a žízeň zatlačil někam do podvědomí.

„Chtěl bych vám něco ukázat, když už jste tady,“ řekl. „Pojďte se mnou, prosím.“

Dívka ani nemrkla, ale mladík zaváhal. Zaskočilo ho to. Krátce šlehl po své partnerce očima, když zjistil, jak je netečná, rychle polkl. O vteřinu později už věci maskoval, ale Kiersting si toho stačil všimnout. Dodalo mu to naději, že věci ještě nejsou ztraceny.

Tmavovláška si krátce promnula chladné dlaně a vstala.

„Tak...,“ řekla, „jo. Kudy?“

„Pojďte,“ kývl na ni.

Když kráčel po schodech, bytostně cítil, jak se mu dívají do zad. Jejich oči tam propalovaly kolečko. Teď by snad měli příležitost, honilo se mu hlavou, právě teď, když je nevidím. Ale ještě jsem v bezpečí. Nejdřív musejí vědět, co tady mají, teď mi zatím nic nehrozí. Teď... a ještě takovou minutu, minutu a půl. Našlapoval pomalu, přidržoval se zábradlíčka a naslouchal, jak schůdky za ním křupou a vržou pod podrážkami návštěvníků.

Schodiště je vyvedlo do chodby. Mírně natočil hlavu do boku.

„Jak že jste říkala, že se jmenujete, slečno?“

„Stelli. Avea Stelli.“

„Musím vás teď se vší vážností poprosit, abyste respektovali, oč vás požádám. Mám tady hosta. Spí. Je unavený. Zastavíme se ve dveřích a vy dál nepůjdete. Já taky ne. Chci jen, abyste ho viděli, nic víc. Souhlasíte?“

„Ano,“ řekla dívka a blondák mu za zády krátce přikývl.

Kiersting se zastavil až na samém konci chodby, u velkého špinavého okna. Obrátil se k nim a pečlivě si je přeměřil, s dlaní na klíce dveří po své levici. Tvářili se netečně, ale když Kiersting věděl, nač se zaměřit, nedalo mu práci zaznamenat, jak Leon nepravdělně dýchá. Dívka zůstávala v klidu a on si neodpustil opět jí pohledem zavadit o řádra.

„Pamatujte, co jsme si řekli,“ pronesl tiše a otevřel dveře.

Okamžik stáli bez hnutí a zírali dovnitř.

„To není...,“ začal mladík a krátce se odmlčel, „možné.“

Dívka neříkala nic, ale Kiersting nepřehlédl, že i ona zalapala po dechu. Nedivil se tomu. Největší událost dějin Risy za řadu posledních staletí, dost možná spolu s Rozpadem jedna z největších událostí vůbec! Tohle nemůže nechat chladným ani toho nejokoralejšího cynika. Doslova každý, kdo se těch záležitostí nějak dotkne, jimi musí být zasažen. Kiersting si byl zase jistější svým odhodláním. Věděl, co je tou opravdovou hodnotou, a věděl také, co nesmí dopustit. Bez ohledu na cenu, jaká mu bude účtována.

Videm ležel stále ve stejné poloze. Oddychoval až teatrálně nahlas, jeho hrud' se s námahou zdvihala a klesala zpět. Spal, v tváři se dosud zračila únava. Kierstingovi ho najednou bylo strašlivě líto. Když jsi ještě svěží a plný odhodlání nastupoval do letadla, někde na druhé straně, napadlo by tě to vůbec? Tušil jsi vůbec, do čeho se řítíš? Nebo jsi před sebou viděl jen historickou šanci vyzkoušet, zda dokážeme zase cestovat dávno zapomenutými zkratkami, a zároveň zjistit, jestli tu ještě jsme? Bylo mu z toho k uzoufání smutno.

„Kdo...,“ špitl mladík. Přetvařoval se mizerně.

„Myslím, že je to pilot. Pilot letadla, které sestřelila armáda v průběhu svých manévřů. Neříkejte, že jste si nevšimli rojení vojáků u horizontu, nad pahorkatinou. Museli jste to vidět. Podívejte se na něj. Vidíte ho? Dobře?“

Dívka pokrčila rameny.

„Tenhle člověk není odsud,“ zašeptal Kiersting. „Nemluví ani naší řečí. Je tamodtud... shora...“

„Blbost,“ sykl mladík.

„Vážně? A co když ne? Já pro to nemám důkaz, ale věřím, že není odsud. Z Risy. Chápete důsledky? Ztraceně, já mám ale žízeň. Pojdte zpět, prosím. Sedneme si dole, chtěl jsem to s vámi probrat.“

Tmavovláška zdvihla oči a Ren Kiersting v téže chvíli pochopil, že teď je ta šance, která se už nebude opakovat. Nesmím jim dát čas, teď to musí být rychlé.

Obešel je, opatrně zavřel dveře a vykročil chodbou. Otočil se, zlomek vteřiny jim ukazoval nechráněná záda, ale otočku nezastavil. Rychlým švihem dokončil piruetu, převrátil se zpět, mladík už zdvihal dlaň, Kiersting jej uchopil za zápěstí a vší silou ho kopnul do žaludku. Blondák vykřikl, ozvalo se zapraštění kostí, jak se lámaly prsty, něco chladného zůstalo Renovi v dlani, kopl ještě jednou, tentokrát do toho dal

všechno. Leon odletěl chodbou dva metry dozadu s překvapeným, vyděšeným výrazem ve tváři. S rachotivým řinčením se roztříštilo okno za jeho zády a on stále ještě letěl, zatápal dlaněmi před sebou, prsty se zkroutily jako pařáty nějakého umírajícího tvora. V následující vteřině Kiersting spatřil špinavé podrážky bot, jakýsi stín – a pak byl hoch pryč, sklo se dosud ještě sypalo. Dusivá rána zvenku dala vědět, že dopadl dolů. Rozbitým oknem se dovnitř vevalily proudy dešťové vody.

„Nezkoušej to,“ řekl Kiersting sebejistě a držel děvče na mušce. „Ani se nepokus.“

Krátce na sebe zírali, on s Leonovou pistolí v dlani, ona s mokřými, slepenými vlasy na spáncích a s přiléhavým, vyzývavým tričkem.

„Dobře,“ řekla tmavovláška. Už se neusmívala. Hovořila s racionálním, ledovým chladem. Teprve teď za tím vším dokázal zřetelně rozpoznat onu hroznou brázdou mrtvol, co je dívka nechává ve svých stopách. Masky spadla, nebylo jí už zapotřebí. Neřekl nic, s pistolí v dlani. Mířil jí mezi oči a přesvědčoval sám sebe, že je od ní příliš daleko, než aby si mohla dovolit rovnou na něj skočit.

„Právě jste zabil federálního agenta,“ pronesla dívka po chvíli. „Doufám, že si uvědomujete konsekvence. Takové věci nezůstávají bez odezvy.“

„Byl by mne zabil on,“ odtušil Kiersting.

„Nu?“ pokrčila rameny. „A? A teď? Co teď?“

Mrkla.

„Navrhnou vám obchod. Pomůžete mi donést pilota do auta. Necháte mne odjet. A já vás nezabiju.“

Kiersting cítil, jak mu koutek poskakuje. Kdyby byl hysterický, byl by se smál.

„Já své slovo dodržím,“ dodala. „Neslibuji vám svobodu, zabil jste federálního agenta, a to se s vámi potáhne. Ale dostanete šanci. Nebudu to prostě řešit teď. Odjedu s pilotem, a vy tak získáte čas k tomu, abyste... se nějak zařídil.“

Kiersting přikývl.

„Kapsy,“ řekl. „Věci, co máš v kapsách. Ven.“

Mlčky vyházela obsah kapes na podlahu. Vystřelovací nůž, pistoli, smotanou strunu – opravdu tu byla! –, klíčky od vozu. Želízka. Krátké stočené lanko. To bylo vše.

„To není všechno,“ řekl.

„Mám shodit šaty?“ tmavovláška se zatvářila pobaveně.

„Nohavice,“ řekl.

Sehnula se a vyhrnula nohavice. Nad pravým kotníkem měla připoutaný nůž, nad levým pistoli. Obě věci odepnula a hodila na podlahu k ostatním.

„Ta věc, co ji máš v uchu. A vzpomínám si, že naši lidé nosívali i čočky, když jsem byl ještě v armádě. Vyndej to.“

Poslechla ho. Hodila štenici na podlahu, krátce zápasila s kontaktními čočkami. Rozostřilo jí to vidění. Když je vyndala, začala mžourat a mrkat. V koutcích se jí zaleskly slzičky.

„Když máš šanci, neváhej,“ řekla. „Protože pokud ji propásneš, tak tě zabiju.“

Mlčel. Nevěděl, co má říct. Pochopil náhle, že vlastně získal jen odklad. Kluka jsem zabil, napadlo jej, ale co s ní? A co vůbec s Videmem, co vlastně teď? Improvizovat? Neměl žádný promyšlený plán, podle kterého by mohl situaci řešit. Celé roky si už nedělal plány, odvykl tomu. Jediné, co ještě zvládal, byla právě a jen improvizace.

„Já ti nevyhrožuji,“ konstatovala dívka. „Říkám jen pravdu. Dělej, ale rozhoduj se rychle.“

„Želízka,“ přikázal Kiersting. „Zvedni je.“

Rozhodl se. Nebylo to nikterak velké rozhodnutí a neřešilo fakticky nic. Určitě ne v dlouhodobém horizontu. Bylo ale východiskem z paty, do kterého se dostali.

Dívka zdvihla želízka.

„A dál?“

„Teď dávej dobrý pozor. Půjdeš dovnitř, probudíš pilota a pomůžeš mu dolů. Není na tom tak zle, ale kdyby to bylo nutné, podepřeš ho. Půjdete přede mnou, uděláš-li jedinou chybu, tak tě zastřelím. Zkusíš-li se na vteřinu natočit tak, abys dostala pilota mezi nás oba, tak tě taky zastřelím. Pamatuji na to. Jeden agent a nebo dva. To už moji situaci nezhorší.“

„A pak?“

„Včas se dozvíš.“

Zamával hlavní pistole ve vzduchu. Zase se mu udělalo nevolno a zase se mu zachtělo všechno hodit za hlavu a skončit dole, u kamen, s láhví v ústech. Venku, připomněl si, venku mám zaparkovanou dodávku – a pak jej najednou napadla ta myšlenka: takhle to dopadá, když se člověk motá do věcí, které se jej bezprostředně netýkají.

11.

Třista kilometrů daleko bylo jasné nebe. Oblohu nad Rakonským Domem Sjedenocení vyzdobily tisíce mrkajících hvězdiček. Zazářily v černé noci jako diamanty, rozeseť kolem jasnější linie půvabného pásu Mléčné dráhy. Tetelivá linie jasu rozdělila nebe na dvě zhruba souměrné poloviny, přičemž ta nejjasnější oblast, směr, kterým se nacházel střed galaxie, svítila mírně nad horizontem, vzadu, kus za městem v údolí. Byla to krásná noc, teplá, což nebývalo v horách obvyklé. Takových nocí tu bývá do roka málo, někdy tři, někdy čtyři, zřídka týden či čtrnáct dní. O to víc si jich lidé vážili.

V pokoji kdesi v patře nad terasami kněžka Juliana rychle zaklesla lýtko za Saolova záda, přitáhla jej, zkušeně a obratně se předklonila a vzrušeně mu vykřikla do ucha. Saol se snažil. Držel ji, tak nějak nemotorně a neobratně, v dlaních s náběhem na Parkinsonův syndrom. Chaoticky pátral po jejím těle, palcem přeběhl přes bradavku a pravici pak sunul k bokům, funěl a frkal a pod řídkými šedinami poulič své nahnědlé oči. Julianě připadal neuvěřitelně roztomilý. Saol měl svá nejlepší léta dávno za sebou, a po pravdě, právě podle toho to vypadalo. To, co předváděl, mělo daleko do brilantního umění vojenských pilotů. Bylo to spíš kočár s polámanými koly a přichcíplým koněm, herkou, co hrozila tím, že v příštích vteřinách pojde. Kočár se valil kamenitou cestou z posledních sil, tu se nakláněl, tu kodrcal, tu škytal – a pasažér nemohl zaplašit obavy, že se celá ta věc prostě rozpadne, že praskne osa, že se zlomí kolo, že tažné zvíře definitivně zdechne, že se kabina kočáru převrhne a tím to všechno skončí. Na druhou stranu ale kočár pořád kodrcal, ve vši domnělé nemožnosti se plížil přes kameny, hrboly, projížděl blátivá ústa louží i načepýřené drny trávy a stále se držel; k neuvěření, ale bylo tomu tak. Bylo v tom něco sentimentálně dojemného.

Zlehka, s citem pro dramatičnost i ohledy na zdravotní stav starého pána, zaryla Juliana Saolovi nehty do lopatek a přihlížela, kterak vylekaně vypouli oči. Nepřehrávala, na to už měla v životě něco za sebou.

Decentně, klidně oddychovala, s nehty za zády s vrásčitou kůží, a svatý muž zdvihl hlavu vzhůru proti zdi. Na kratičkou chvíli zaváhala, zda nezachází daleko; nejhorší, co by se mohlo stát, by bylo, kdyby právě teď stařec dostal infarkt. Ale Saol se snažil. S pocitem, že snad ve svém počínání bude úspěšnější, než Sysifos, sykal a bafal, vlasy mu přepadly dolů do čela a ona mu skrz ně zkušeně projela prsty. Nebýt to zrovna on, napadlo ji, byla by to bída. Za jiných okolností by se nepochybně celá věc dala charakterizovat jako mizerné fiasko nebo přinejmenším skorofiasko, a ona by se tím také nikde nechlubila, faktem ale zůstávalo, že Saol byl celebritou. Což v pojetí Horalů neznamenal rockovou star, ale člověka silného ve své víře a vlivného v kruzích církevních i politických, a tak to také Juliana vnímala. Jemně, s citem i něhou, přejela mu dlaní po spáncích, kotníky zaklesla za jeho boky a hlavu pootočila do strany.

Vyšlo Stříbření. Vyšplhalo se nebem vzhůru nad horizont, proťalo světlou linii Mléčné dráhy – a bylo dnes skutečně nádherné! Zazářilo za oknem jako ohníček. Desítky bodů, třpytivých kamínků se převalovaly v onom mystickém, nádherném obláčku, pluly nebem vzhůru, stoupaly k zenitu, a to vše v důstojné, nadpozemské kráse a za absolutního ticha. Koláček pavučiny světelek a nitek, záblesků i stříbřitých stínů přesvítal nejbližší hvězdy a vyšperkoval oblohu jako překrásný penízek.

Juliana jej spatřila oknem a krása věci na ni dopadla v nečekané síle. Ač to vše vídala již od dětství a viděla onen tajuplný pozůstatek lidského snažení o mimoprostorovou bránu snad tisíckrát, hlava se jí nad takovým pohledem zatočila. Ano, pomyslela si, i tudy šly kroky pyšného lidského snažení. I tudy jsme se pokoušeli provrtat látku, roztrhnout ji, prorazit, odhrnout oponu, kterou Bůh zatáhl – a neurvale, drze se protlačit na druhou stranu, aniž bychom se cokoliv z našeho osudu naučili, aniž bychom pocítili jen kapičku, drobeček pokory. Taková věc byla od počátku odsouzena k neúspěchu, a přeci nebyla zbytečná. Zůstává nám tu na nebi, abychom byli denně konfrontováni s marností a bláhosťmi lidské víry v neomezenou sílu svých možností. Zůstává tu jako pomník a jako memento. A my, Horalové, alespoň my, se dokážeme na nebe podívat s tím, že víme. Což je první krok k tomu, aby se svět stal lepším. A až se tomu tak stane, brána se otevře. Ne tahle, jiná, o jaké nemáme ani ponětí. Ale potom se světy opět propojí.

Tiše, s bázní v hlase, Juliana při pohledu na tu krásu zasténala, a Saol na to zřejmě čekal. Prohnul se v zádech, oči téměř vytlačil z důlků, a vědom si toho, jak nadlidskému výkonu se mu v jeho věku podařilo se vybičovat, rychle a komicky zafřkal, zafuněl, zhroutil se vedle na lůžko jak pytel obilí a zůstal nehybně ležet. Po jistou chvíli Juliana váhala, zda se má pohnout. Zírala oknem ven, uhranuta třpytivým kvítkem, který putoval k okennímu rámu. Odkudsi z dálky k ní doléhalo hlasité oddechování a sípání.

Pomalou, bez chvatu, převrátila se na bok a zlehka se dotkla ramene starého pána. Dýchal. Sledovala, jak se jeho hrud' zdvihá, jak mhouří oči únavou, a tu v jeho tváři spatřila slaboučký odraz něčeho, co vzdáleně připomínalo triumfální úsměv. I Juliana se cítila dobře. Něžně, ohleduplně jej pohladila v šedinách, přitočila se blíž a polehoučku, teď už bez náznaků vášně, dala mu na ústa lehký, téměř platonický polibek.

Najednou ji napadlo, že když před půl hodinou překročila práh Saolova pokoje, kostka už byla hozena, ale uvízla na hraně. Stála tam, balancovala právě v pozici mezi pětkou a šestkou, a Prozřetelnost někde vysoko nad tím vším váhala, shlížela dolů se zájmem, zda se setká s leností, či zda najde odvážnou duši, která svému osudu pomáhá a které právě ona, prozřetelná bohyně vyvolených, zajistí další kroky garantováním Štěstěny a správného řešení následných Náhod. A Juliana věděla, že ona, vyvolená mezi vyvolenými, má nyní Prozřetelnost i se svojí Štěstěnou na své straně. Neboť kostka už dávno neležela na hraně. Svezla se dolů, dopadla stabilně, pevně – a teď opravdu šestkou nahoru.

12.

Pomalou se vyjasňovalo. Kiersting projel pavučinou okresních vozovek a zamířil do neudržovaných cest na jih. Provazy deště nechal za sebou. Postupoval jižně, vstříc šedivým mrakům na černém nebi, skrz jejichž protrhané cáry občas začaly vykukovat hvězdy. Za hodinu cesty neminul jediné auto. Bydlel v pustině, což v dané chvíli představovalo jednoznačnou výhodu. Kiersting společnost nemohl potřebovat.

Videm, pochroumaný pilot sestřeleného letadla, seděl na sedadle spolujezdce. Spoustu toho za hodinu napovídal, ale pak ho to přestalo bavit. Kiersting z toho byl rozpačitý. Videm se rozpovídal, vykládal to či

ono, gestikuloval dlaněmi s dlouhými prsty, místy ukazoval na nebe nebo na černou krajinu za oknem. Hovořil chvílemi tiše a chvílemi vášnivě, odvážně a odhodlaně. Občas v jeho slovech Kiersting vytušil smutek a občas snad naději nebo přinejmenším víru v to, že se věci posunou správným směrem. Možná si tohle všechno ale namlouval, nerozuměl mu totiž jediné slovo.

Kiersting si stále nebyl jistý, že se pilot skutečně jmenuje Videm. Zkoušel to ověřit. Několikrát se představil a pilot pokaždé odpověděl. Slovo Videm tam někdy bylo a někdy nebylo. Později toho nechal a i podivný človíček po jeho pravici se přestal snažit. Upadl do zadumaného mlčení, zíral z okna a pokoušel se nějak obsáhnout noční krajinu kolem. Kiersting se také odmlčel. Dlouhé minuty vedl vůz bez řeči rozmlácenou cestou, dodávka se kolíbala a skřípala a kabinou to nešetrně smýkalo.

„Poslyš,“ řekl do ticha a natočil hlavu dozadu, do nákladového prostoru. „Jak se vlastně jmenuješ? Myslím doopravdy.“

Dívka za jeho zády dosud mlčela. Seděla opřená zády o bok vozu, s dlaněmi nad hlavou. Zápěstí jí vážala železka k madlu pro stabilizaci nákladů. Stříbrná tyč nad její hlavou nebyla dlouhá, ale dávala jí aspoň trochu volnosti. Mohla se pohybovat vstříc kabině nebo zádi automobilu v rozmezí zhruba jednoho metru. Když ji Kiersting poutal, považoval to za nadstandard.

„Víš to přeci,“ odtušila potichu.

„Já nemyslím to, co jsi mi napovídala, když jste mne přišli zabít. Chci znát skutečné jméno.“

„Jmenuji se Stelli,“ řekla dívka. „Avea Stelli.“

Kiersting si to chvíli přebíral.

„Zdá se ti to profesionální?“ řekl jízlivě. „Prostě vyzvonit pravé jméno? Je tohle způsob, jak postupují špičkoví zabijáci?“

„Nic jsme neriskovali,“ ohradila se. „Dávno jsi neměl dýchat.“

Odmlčela se.

„A taky by to tak bylo,“ dodala po chvíli, „kdybych neměla na zaučení takového pitomce.“

Být tady s Erikem, věci by se vyvinuly jinak, říkala si. Všechno by se vyvinulo jinak. Nevzpomínala si, že by s Erikem kdy udělali chybu. Nechat se nachytat zchátralým alkoholikem... tímhle se tedy určitě nikde chlubit nebude. Ze svého životopisu to vypustím. Na druhou stranu, teď se věci také změnilly. Leon je mrtvý, způsobila to ta jeho frajerská horlivost. A já jsem na to sama; což znamená, že mi to nikdo nebude kazit. Nepředpokládala, že by Kiersting přežil příštích čtyřadvacet hodin, nechala si to ale pro sebe. Před odchodem z farmy ho upozornila, že propásl šanci. Že jej zabije. Učinila tím slušnosti zadost, znovu se připomínat nebude.

Chvíli mlčeli a dodávka se kolíbala.

„Řekni mi jednu věc,“ pronesl Kiersting pomalu. „Moc o něj stojíte. Půlka armády byla na nohou – přeháním, no, vlastně možná ani nepřeháním. Vojáci na kopcích budou jen zlomečkem. Zbytek armády je přinejmenším v pohotovosti. Je to tak? Je to skutečně pravda?“

„Neměla bych ti to říkat,“ konstatovala Stelli odtažitě. „Je to neprofesionální.“

„Stejně jako vyzradit skutečné jméno,“ připomněl jí. „Přišel opravdu tamodtud? Z hvězd?“

Zaváhala.

„Je to pravda, dovezlo jej hyperspeciální letadlo,“ odtušila pak. Napadlo ji, že moc neriskuje. Situace, v níž se ocitla, nebude trvat dlouho. Věci se rychle obrátí.

„Ježíši, to je ale absurdní situace,“ přikývl Kiersting. „Dějinná událost, politické špičky Federace na nohou. A pilota vám sebere válečný veterán s návykem na kořalku.“

Koutek mu poskakoval.

„Tomu se říká zbabraná akce.“

„To se pleteš,“ odsekla mu. „Věci ještě neskončily. Vždycky se objeví komplikace. Jsem tu od toho, abych je zvládla.“

„... a zdá se ti, že se to daří?“

Stelli neodpověděla, ač věřila, že skutečně čelí jen dílčím potížím. Smrt Leona Marche bude ovšem muset vysvětlovat. Na druhou stranu, pokud přivede pilota, bude to silný argument, který Leonovu smrt vyváží. A sama se přistihla při něčem, co bylo sice neprofesionální, zato ale velmi lidské. Zjistila, že smrti svého parťáka vůbec nelituje.

„Co si od toho vlastně slibuješ,“ řekla. „Jsi v neřešitelné situaci. Bez východiska. Chápeš to, doufám.“

„To se uvidí.“

„To se neuvidí. To už se vidí. Kamkoliv přijdeš, kdekoliv ho ukážeš, kdekoliv ukážeš sám sebe, věci se proti tobě obrátí. To je nevyhnutelné. V naší společnosti se nelze skrýt. A utíkat nemůžeš dlouho.“

Kiersting na to neřekl nic.

„Na tvoji farmu mne poslaly tajné služby. Konkrétně Federální informační služba. Ví se, kde mé stopy mizí. Možná jsi získal tři, čtyři hodiny, než FIS situaci vyhodnotí. A tříhodinový náskok je fakticky žádný náskok.“

„A?“ řekl. „A co bude pak?“

„Dochází ti to? Pak uzavřeme silnice na pláních. Na západě, východě i severu. Na každou křižovatku dáme bariéru. Stojí to za to, hraje se hodně vysoko. Takže bys měl lepší šance, kdybychom šli pěšky, ale i tak by to věci neměnilo. Do rána, nejpozději v průběhu poledne, tě mají. A já ti stále nabízím obchod.“

„Ano?“ zeptal se. Nezajímalo ho to.

„Vystup z vozu, pak na to sice budeš sám, ale aspoň se nepovlečeš s pilotem. Nech mi ho. Tvá situace se moc nezmění, pořád budeš v hromadě sraček, ale přinejmenším něco. A za sebe ti slíbím, že já ti dám určitý náskok.“

Kiersting se pousmál. Plán, který si sestavil, nebyl nijak hvězdný, ale byl to aspoň nějaký nápad. Už přes hodinu dodávku vedl jižně. To dívka nemohla vědět, výhled z oken byl mizerný, a i tak by se ve tmě neorientovala. Uvědomoval si, do jak velkého maléru se namočil. Snad nebyl s to docenit všechny detaily, ale povaha věci mu byla jasná. Počítal také s tím, že získal jen malý náskok, pokud vůbec nějaký. Automobil mohl být sledován z orbity a on se v duchu modlil, aby tomu tak nebylo. Pokud se na něj dívají v reálném čase, nemá prázdnou šanci. Zdálo se ale, že ať už agentura za agentkou Stelli byla jakkoliv mocná, příliš tam ve své agenty věřili. Kdyby tomu tak nebylo, dávno by už byli v obraze a dodávku zastavili.

A třeba právě teď není žádný volný satelit v příhodné pozici, aby kontroloval pláň. Třeba je veškerá vojenská technika alokována na severu, v oblastech pahorkatin, pomyslel si.

Kiersting zkrátka věděl, že jeho náskok je malý, ale počítal s tím, že mu bude stačit. Vojáci uzavřou okresky. No dobře. Zaškrtní to na severu, západě i východě, právě tak, jak mu tmavovláška řekla. Nebudou ale kontrolovat jižní silnice, protože ty končí u bažin. Ren Kiersting počítal s tím, že právě tudy projede. Věděl, že dostat se do bažin je velmi riskantní počín. Pokud tam opravdu zamíří, vojáci jej odepíší jako mrtvého. Kdysi nad bažinami létal a přinejmenším tušil, co jej čeká. Na druhou stranu, tato oblast nebyla až zas tak široká. Musí překonat sto kilometrů, to je celé.

A až se dostane na jih, sjede pouštěmi k moři do oblastí, jež obývají rybáři. Rybáři jsou ti jediní lidé na téhle planetě, kteří se nebudou snažit pilota utýrat a zabít, říkal si. Jsou to jediní opravdu svobodní lidé, jací kdy chodili po tváři Risy. Politické hry jdou mimo ně, je jim to všechno jedno. Občas se přes ně převalí Horalové a občas Federalisté, a rybáři dělají stále to samé: loví ryby. Většina z nich nikdy neviděla slabikář, to ale Kierstingovi nevadilo. Byl smířen s tím, že zbytek života stráví v nějaké dřavé chatrči z proutí. Pokud tam bude pálenka, dokážu se s tím srovnat.

Nebyl to dokonalý plán a v každém ze svých bodů obsahoval řadu ale. Jenže Kiersting neměl žádný lepší a pochyboval, že v situaci, v níž se ocitl, je vůbec možné vymyslet nějaký lepší. Jediné, s čím si teď nevěděl rady, byla agentka Stelli. Pokud ji pustím hned, upozorním na sebe příliš brzy. Pokud ji pustím až na jihu, bude vědět, kde mne a pilota hledat. Čistým řešením by bylo zastřelit ji, ale Kierstingovi se takový přímočarý krok hnusil. Možná, přemýšlel, ji pustím v bažinách. Bude-li mít štěstí, dostane se za den až dva zpátky. Pokud ne, zabijí ji hadi, ale to už je riziko věci.

„I já se tě chci na něco zeptat,“ ozvala se tmavovláška.

„Ano?“

„Poslední roky jsi zabil na pláních.“

„Bydlel jsem tam.“

„Ale nebylo to vždycky takové, ne?“

Neodpověděl.

„Chci říct... létal jsi. Býval jsi aktivní. A podle posudků vcelku dobrý pilot. Je to tak?“

„Létal jsem,“ připustil.

„A přeci jsi měl i nějaký život? Nejenom ten vojenský, ale i soukromý. Přátelé, perspektivy, něco takového není snadné promarnit. A práce na jihu, aspoň v pozici vojenského pilota, byla vždy hodnocena jako prestižní práce.“

„Bylo to jen létání.“

„To zdaleka nebylo jen létání. Bylo v tom mnohem víc. Chci tím říct, že podle všeho jsi byl inteligentní, než sis vypil hlavu. Nebo aspoň jsi nebyl hloupý.“

Kiersting se za řízením zašklebil.

„Díky,“ řekl.

„A všechno to hodíš za hlavu? Něco za tím musí být, něco hlubšího. Nevěřím, že se dají věci tak unikátně posrat, to průměrný člověk nedokáže. To už vyžaduje talent.“

Kiersting neodpověděl a ona chvíli promýšlela, jak pokračovat.

„Četla jsem tvůj psychologický profil.“

„Ano?“ zeptal se.

„Dobře, na všechno ses prostě vykašlal. Zůstal jsi trčet na pláních s láhví v ruce. Nechápu tu chvíli, kdy tě propouštěli z armády. Protože to je klíčová chvíle. Tam se to zlomilo, něco se stalo a já pořád váhám, zda jsi takový lempl a nebo zda je za tím něco víc. Protože vojenským pilotem se nestane prachobyčejný lempl.“

„Na tom není nic k chápání. Měl jsem toho plné zuby.“

„To není tak jednoduché.“

„To je právě tak jednoduché. Víš, co jsem tam na jihu dělal?“

„Létal jsi. A kontroloval, zda se tam neroztahují Horalové.“

„Hm,“ řekl Kiersting. Najednou pocítil strašlivou hořkost.

„Nebo ne?“

Váhal, zda má v diskusi pokračovat.

„Létal jsem nad chýšemi rybářů a bombardoval ty, které rozvědka označovala za muniční sklady nebo skrýše rebelů. Za místa, která obsadila armáda Horské oblasti.“

„To je totéž, co jsem říkala.“

„To není vůbec totéž. Ty chýše bývaly muničními sklady jen zřídka. Pokud vůbec. Pochybuji, že jsem kdy vybombardoval domek, v němž se skrývali kolaboranti s Horaly. No, možná jo. Někdy. Zabil jsem spoustu lidí úplně zbytečně. A začalo mne to štvát.“

Stelli v nákladovém prostoru poposedla.

„Ale no tak, jdi, Kierstingu. Stane se z tebe vojenský pilot a nevíš, do čeho jdeš? To by byla do nebes volající prostota, z něčeho takového tě nepodezírám!!“

Dotklo se ho to.

„Možná to nedokážeš pochopit, ale na zemi žijí lidé, kteří v sobě nesou nějaké ideály. A berou si je i do situací, které dopředu považují za pochybné. Zrovna ty to asi opravdu těžko pochopíš. Proto je ti divné, že se stalo, co se stalo. Že se ty mé ideály umazaly, a já toho měl plné zuby.“

„To ale není všechno, že?“ řekla. Kiersting zaznamenal zájem.

Neodpověděl.

„Četla jsem výtah z psychologických posudků. Je tam něco o vybombardovaném autobuse. Plném dětí. A něco o tom, že to je ten zlomový moment.“

„Nebudu se o tom bavit,“ řekl Kiersting jen.

„Že ne? Víš ty co, Kierstingu? Podle mne nejsi jen alkoholik s poškozenými játry. Podle mne jsi neuvěřitelně patetický lhář. To, co ti spolkně líný vojenský psycholog, ti nespolknu já.“

„Nebudu se o tom bavit,“ zopakoval podrážděně.

„Na jihu nejezdí autobusy. A těžko by se tam vzal autobus plný dětí. Ha! Školní autobus? Děláš si blázný? Psychologové to přehlídli, protože jim to bylo jedno. Přiklepli ti prostě rentu jako člověku postiženému veteránským syndromem. A já si myslím, že tě věci přestaly bavit. A že právě to je celé. Měli s tebou prostě vyrazit dveře, a ne ti zařizovat důchod! Občas mám toho břídlství v armádě plné zuby, stačí se jen podívat. Chtěls to prostě zabalit, a tak z tebe vypadla taková křiklavá, patetická lež, kterou se nikdo nesnažil rozkrýt. Nebo tam opravdu ještě něco bylo? Něco, o čem nemluvíš? Protože by to zamazalo tvůj štít, jehož čistotu si sám sobě prezentuješ tak, že jej leštíš chlastem!“

„Nebudu o tom mluvit,“ odsekl odhodlaně Kiersting, a ona náhle zjistila, že z něj víc nedostane.

„Jak myslíš,“ řekla jen. Jsem tady na cestě odnikud nikam, s vypitým simulantem za řízením. Čím dříve, napadlo ji, věci dostanu pod kontrolu, tím lépe. Než ten hlupák provede nějakou další pitomost.

Kabina auta se zhoupla a Avea Stelli se pokusila opřít se tak, aby si našla pohodlnější polohu.

„Jako bych viděla vojenského psychologa, jak se na tebe dívá, poslouchá báhorky o vybombardovaných autobusech se školáky, a moudře, vnímavě přikyvuje: rozumím, já vám rozumím, válka je krutá a každý máme své hranice. Tohle bych taky neustál, chodí mi sem z ostrých operací občas lidé s hroznými příběhy, tak hroznými, jako je tento. A tak už si v hlavně sestavuje diagnózu, která se mu potom promítne ve statistikách. Aspoň může prokázat, že je potřebný a armáda jej nepropustí.

V průběhu příštích hodin tě zabiju, Rene Kierstingu. Ale než to udělám, byla bych ráda, kdybys mi právě tohle řekl. Docela mne to zajímá. Je to taková prostá lidská vlastnost. Říká se jí zvědavost. A proti ní jsme bezbranní i my, vycvičení tajní agenti.“

13.

„Shrňme si fakta, která k tomuto okamžiku známe,“ řekl Představený Saol.

Juliana naslouchala, i když většinu z těch informací už měla. Saol se rád opakoval, měl pocit, že to zvyšuje jeho důležitost.

„Federalisté sestřelili hyperspeciální letadlo. Poprvé po devíti stovkách let se podařilo probourat mimoprostorem odkudsi zvenku do okolí Risy. Federalisté zasáhli nejspíš proto, že si hodlají tuto skutečnost přivlastnit. Událost má sice globální dopad, ale Federace si přeje Horskou oblast ze hry vyšachovat.

Situace se dále vyvinula tak, že Federalisté sice posbírali spoustu zbytků z roztříštěného letadla, ale podstatné události se jim vymkly z rukou. Pilota letadla jim doslova na očích sebral civilista, co se ke všemu snad náhodně připeletl. Vzhledem k rozporům uvnitř politických struktur Federace se o této skutečnosti nedozvěděly všechny zainteresované složky včas. Federální informační služba vyslala pro pilota dvojici agentů, ale věci selhaly podruhé. Od té chvíle civilista prchá i s hostem z mimoprostoru na jih, společnost mu patrně dělá federální agentka. Podle úplně posledních informací se nacházejí někde na začátku bažin a zřejmě hodlají projet až do neutrálních rybářských oblastí.

Tolik stručný přehled situace, která se dramaticky vyvíjí. Jsme poměrně dobře informováni díky kontaktům v armádě Federace i FIS.“

„Jsou naše zdroje důvěryhodné?“ zeptala se Juliana.

„Ano. V rámci možností. Federace je špinavý a morálně podlomený systém. Není těžké tam u nich zkorumpovat donašeče. Oni mají své satelity, a že jich mají více, než my. A my máme zase své informátory.

Chtěl bych zdůraznit, že došlo k bezprecedentní události globálního dosahu, kterou se Federace pokusila

v rámci soupeření s Horskou oblastí před námi ukrýt. Je ale nutné si uvědomit, že pouze Sjedinitelé dokáží plně docenit dopad celé věci na samotné chápání podstaty světa. Přítomnost hyperspaciólního hosta má nezpochybnitelný náboženský rozměr, což Federalisté ve své malosti přehlížejí, anebo, co hůř, to ani vidět nechtějí. Není nikdo jiný na povrchu Risy, nežli my, kdo by dokázal zasadit věci do kontextu. A ač jsem řekl, že se jedná o záležitost globálního významu, jsme to my a musíme to být my, kdo bude veškeré stávající dění náležitě interpretovat. Budeme to my, kdo napíše dějiny.

Z praktického hlediska pak je třeba říci, že u Federalistů pilota nic hezkého nečeká. Budou jej izolovat od okolního světa, vyslýchat, patrně nejdřív mírnými metodami a později mučením. Slibují si od toho, že získají řadu vědomostí, které možná použijí pro obnovení hyperspaciólního cestování, ale které zároveň s jistotou použijí pro získání strategické výhody v geopolitickém soupeření s Horskou oblastí. Slibují si nové technologie, jež naruší stávající rovnováhu.

V tuto chvíli mají pilota v bažinách. Zmeškali vhodnou příležitost skupinku na útěku zastavit, ale neznamená to, že by bylo vše ztraceno. Zatím váhají, zda je odepsat jako mrtvé, či zda zasáhnout. Osobně odhaduji, že zasáhnou. Trosky letadla jim snad něco řeknou, ale pilot, to je jiný trumf. Stojí za to se dál angažovat. A pokud nebudeme bezprostředně jednat, získají pilota oni, a to se všemi důsledky.

Dostávám se k jádru věci. Už od včerejška operují naše jednotky v utajení na území takzvané Federace svobodných národů. Situace se ale vyvíjí dramaticky, rychle, s obrovskou dynamikou. Nové posily půjdou na nejkritičtější místo, do bažin.

Vzhledem k tomu, že věc má zásadní náboženský dopad a otevírá podstatné náboženské otázky, církev v událostech vystupuje aktivně. Horská oblast je morální, věřící společností s průnikem církve a státu, ale to neznamená, že není třeba dění kontrolovat. Praktická politika vždycky bude dělat kompromisy. Naším posláním je ochránit čistotu víry.

Z toho důvodu jsou ke každé z jednotek přiděleni naši lidé. Bude tomu tak i v jednotce, kterou vysíláme do bažin. Jsi schopná, Juliano, inteligentní, a nepochybuji o hloubce tvé víry. Vím, že již dlouhou dobu sníš o výzvě, ve které by ses mohla realizovat. Chci, aby ses přidala k našemu komandu, mířícímu na jih Federace. Zdůrazňuji, že pokládám za vysoce pravděpodobné, že pokud se někomu z našich podaří pilota získat, pak to bude právě tato jednotka.

Ještě něco. Nehodlám pilota předat politikům, aspoň ne přímo. Jsme na politiky napojeni, ale v tuto chvíli mi to nestačí. Pilot skončí tady. Vojenské jednotky mají své velení, ale v zásadních otázkách budou vždy podřízeny církevní osobnosti. Uvidíme, jak se situace později vyvine, asi i my tady budeme s politiky vyjednávat. Ale znovu opakuji, že naše jednání bude v jiné rovině, než do jaké by byl pilot vmanévrován u Federalistů.“

„Mám čas se připravit?“

„Málo času. Nesmíme meškat. Vezmi si jen nejnutnější věci, operace nebudou trvat dlouho. Věřím v tvé schopnosti, Juliano. Nezklam mne. Pilota chtějí doslova všichni, a ty mi ho přivedeš sem.“

Juliana přitakala a očekávání věcí příštích jí vyhnalo srdce do hrdla.

14.

V bažinách okolí zastřely mlhy. Stoupaly z kráterů mezi mechy jako pomalé gejzíry páry, pluly vzhůru, tetelily se nad zemí a přikryly ji nažloutlou vatovou čepicí. Slabé svítání věcem moc nepomohlo, mlha byla na delších vzdálenostech ohavně neprostupná. Ač nezastřela výhled docela, řidič neviděl dále, než pár desítek metrů. Nebe nenávratně zmizelo.

Tou dobou se už automobil opravdu plížil. Přejížděl mechové kopečky i mokravé prolákliny, nechával za sebou dvojici vytlačených kolejí se vzorkem pneumatik a kabina se kolíbala jak vozítko na pouťové atrakci. Kiersting věřil, že země pod ním je zatím stabilní. V bažinách to tak obvykle bývalo. Rozsáhlé

močály střídala místa, kde zatvrdlá hlína vytvořila nad bahnem pevnou krustu. Doufal, že se mu podaří taková místa správně identifikovat a projet jimi co nejdál.

Z mlhy vystupovala krajina jako z apokalypsy. Žlutozelený mech byl kam jen oko dohlédlo a splýval s tetelivými oblaky mlhy. Gejíry páry stoupaly vzhůru tu napravo, tu nalevo, Kiersting mezi nimi klíčkoval jako lyžař, stejně tak jako mezi zakrslými keříky s pokroucenými sítěmi větví. Z mraků občas vylétala celá hejna komárů, nechutně velkých a ohavných, někteří z nich zůstávali na předním okně kabiny. S těly dlouhými jako lidská dlaň vypadali hrozivě, rozteč nitkovitých končetin byla možná třicet centimetrů.

Kierstingovi bylo z komárů špatně, doufal jen, že se jich cestou nevyrojí příliš. Videma nechávali v klidu – zatím. Vjezd do bažin zaspal a nyní poklimbával na sedadle spolujezdce s hlavou zvrácenou do boku a teatrálně otevřenými ústy. Tmavovláška vzadu v nákladovém prostoru dávno poznala, kde jsou. Rychle se v situaci zorientovala a odhadla další vývoj událostí.

„Co si od toho vlastně slibuješ?“ ozvala se znenadání, po dlouhé době hrobového ticha.

Kiersting neodpověděl.

„Myslím, řekněme, že projedem. To není jisté. Ale předpokládejme, že se dostaneme na druhou stranu. Je to možné. Co pak?“

„Rybáři jsou jediní lidé, kteří nás přijmou.“

„Přijmou... myslíš i s ním. Snad. Neodpověděl mi. Co si od toho slibuješ?“

„Je to jediné místo na Rise, kde budu mít aspoň nějakou šanci.“

„Tím chceš říct, že tam máš naději, že tě žádná z armád neodvleče. Ani Horalové, ani Federalisté. Oba ale víme, že na jihu obě armády operují.“

„I tak je to šance.“

„Fakt?“ Tmavovláška se hořce usmála. „Vidíš svou naději jako rozdíl mezi nulou a tisícinou promile. Ale tak to není. Obě volby končí nulou. Jediný rozdíl je, že se změní čas, který ti bude vyměřen. Na území Federace se počítal v hodinách. Tam na jihu to bude ve dnech. Je to rozdíl v řádu, ale ne zas tak významný rozdíl.“

„A co bys dělala ty?! Na mém místě?!“ utrl se na ni Kiersting. „Vážně, tohle bych rád věděl.“

„Nabídku jsem ti dala. Opakovaně. Pořád máš šanci ji přijmout, ale tahle šance se rychle krátí. Podívej, je mi to hloupé. Potřebuji ven.“

Kiersting věděl, že taková chvíle přijde, nečekal ale, že tak brzy.

„Nepřipadá v úvahu,“ řekl.

„Ale no tak! Nebuď tak nedovtipný!“

Krátce přemýšlel. Nevěřil děvčeti ani nos mezi očima, ale tohle byla morální otázka. Pokud by ji přinutil zůstat ve voze bez jediné zastávky, sám sebe by tím ponížil. Se značnou nechutí si uvědomil, že ji nemůže v autě držet pořád. Pomalu sešlápl brzdy a vytáhl pistoli.

„Tak dobře. Dávej pozor. Odtud z kabiny uvolním madlo. Vyvlíkneš si pouta, ale zůstaneš spoutaná. Půjdeš ven. Vzdálíš-li se od vozu na krok, zastřelím tě. Až se vrátíš, sama se zase navlékneš na madlo a zacvakneš ho. Pamatuj, budu tě mít celou dobu na mušce.“

Dívka jen otráveně přikývla. Kiersting klepl do spínače na ovládacím panelu auta a madlo vyskočilo. Ostražitě, s nervy napnutými k prasknutí, sledoval agentku, jak vystupuje z vozu a obchází auto. V šedivém tričku se nezdála nebezpečnou, ale on se nenechal zmást. Děvče jej poslechlo. Zastavilo se vedle dodávky a Kiersting na ně celou dobu mířil pistolí s mírně trapným pocitem, který se mu nedařilo zahnat.

Avea Stelli se zdržela nanejvýš minutu. Stačilo jí to. Stačilo to k tomu, aby si nepozorovaně pohrála s pouty. Když navlékala spoutaná zápěstí zpět na madlo, nebyla si jista, zda to bylo dostatečné. Bylo to ale vše, co v tuto chvíli mohla udělat. A tentokrát věřila, že jakkoliv je Kiersting ostražitý, až paranoidní, tohoto si nevšiml.

15.

O tři hodiny později zastavil znovu. Terén byl skoro nesjízdný. Automobil se kolíbal, kola hrabala do mechu a v jejich stopách odlétávaly kusy nahnilých travin a hlíny. Povrch byl vlhký a voda se dostala i do vzduchu. Mlhu prostoupily plísňe. Dýchal se špatně, v hrdle to pálo a Kiersting se přistihl, že často kašle.

Někde na zvlněné rovině mezi hustšími zakrslymi keři Kiersting zastavil, protože si netroufal jet dál. Přinejmenším si potřeboval odpočinout. Tou dobou už vůz jel velmi pomalu, doslova krokem, a cestu dopředu si prorážel blátem. Kiersting si nebyl jistý, jak daleko se v bažinách dostali. Snad patnáct, dvacet kilometrů. To bylo pořád málo, většina cesty zůstávala před nimi. Netroufal si kráčet desítky kilometrů pěšky krajinou, kde je kdykoliv mohlo cokoliv zabít. Potřeboval automobil, potřeboval se dostat co nejdál a nemohl vůz prostě utopit.

Z kabiny se vysoukal pomalu. Byl pekelně unavený. Celou noc nespál, oči se mu klížily, bál se ale usnout, když v nákladovém prostoru seděla dívka, která čekala na svoji šanci. Pořád má želízka, říkal si.

To byla pravda. Nestačilo mu to, neznělo to přesvědčivě.

Do mechu doskočil z půlmetrové výšky a bahno mu pod podrážkami mlaskavě začvachtalo. Vteřinu zůstal stát u dveří a mžoural do nažloutlé mlhy. Teď už ho nepálilo jen v hrdle. Pálily ho i oči, mrkal a mnul si víčka. Viditelnost pořád ještě nebyla tak hrozná, nejvzdálenější keře nacházel na několik desítek metrů daleko. Okolí se ale proměnilo v apokalyptickou krajinu hniloby a zkázy, zakrytou oblaky páry a topící se ve stínech a přítmí. Nebe zmizelo v nenávratnu.

Opatrně, s obtížemi, Kiersting obešel automobil a podrážky mu mlaskaly v blátě. Rychle mrkl po hromádkách hlíny za vozem. Došel až ke dveřím nákladového prostoru, opřel se o ně, a tu něco vyběhlo od jeho nohy, něco malého, následováno spoustou dalších stínů. Zdvihl botu a setřásl z ní bílého červa sněhově nasládlé barvy s desítkami dlouhých nožiček. Hromada dalších červů se hnala pryč, všichni menší než deset centimetrů. Kiersting přemohl chuť dávit.

Otevřel dveře do nákladového prostoru a chvíli si měřil agentku Stelli, připoutanou želízky k madlu.

„Dojeli jsme?“ řeklo děvče bez většího zájmu. „Nesjízdno? Konec?“

„Kdepak. Obhlížím terén, to je celé.“

„Doufám, že víš, kam jedeš,“ neodpustila si tmavovláška.

Vím, kam jedu? Zamyslel se Kiersting. Kdoví. Může vůbec v této krajině někdo vědět, kam jede? Mávl dlaní.

„Chci tě mít na očích. Hned budeme pokračovat.“

Ale netroufal si odejít od vozu daleko. Poodešel všehovšudy několik metrů. To, co z dálky vypadalo jako

kopeček hlíny, se zblízka ukázalo být mršinou zvířete, snad bahenního psa. Bažiny nebyly prázdné, na jejich teritoriích žila řada podivných druhů. Tu kuriózních, tu smrtelně nebezpečných. Metrové tělo bylo v pokročilém stádiu rozkladu. Na první pohled se Kiersting domníval, že tvor ještě žije, mžoural mlhou, špičkou boty se dotkl boku špinavých zbytků a znenadání se to, co se dosud nesměle tetelilo a hemžilo, zdvihlo; rozlétlo se to vzhůru. S leknutím uskočil, mával dlaněmi kolem hlavy a pokoušel se od hlavy odehnat komáry. Křídla mlaskala a mlátila, několik se mu otřelo o vlasy. Pak se mrak rozptýlil, ještě chvíli zíral na jejich roztřesené pohyby, kterak se vytrácejí v páře.

Rozkašlal se, zavrával, a tu na něj padl stín. Zděšeně se otočil, zalapal po dechu, nevydal ale ani hlásku. Hleděl do tváře Videma, pilota hyperspeciálního letadla. Neslyšel jsem ho přicházet, napadlo jej náhle! Ani jediné mlasknutí, ani hlásku! Ale stopy za pilotem zůstaly, byl to člověk, nikoliv nadpřirozená bytost. To jen prostředí dodalo scéně na dramatickosti. Začínám být paranoidní.

„Vierx herlin lirua,“ pravil Videm a zamával dlaněmi kolem sebe. Vypadal odpočatě. Kiersting s překvapením nehleděl do unavených a vyplašených očí. Měl před sebou chytrý pohled člověka, který byl inteligentní a bystrý, jen byl prostě... jiný.

„Já vím,“ řekl pomalu. „Je to tu hrozné, já vím. Projedeme. Neboj se, projedeme skrz. Zítra bychom na tom už mohli být lépe.“

Stále ještě Videm mával dlaněmi, potom se zaklonil a zdvihl oči směrem, kde mělo být nebe.

„Dostal ses do patálie, vid’,“ pokrčil Kiersting rameny. „Podívej, je mi to líto. Neproboural ses zkrátka prostorem na správné místo. To je celé. Risa je mizerný svět v rozkladu a naše chování tomu odpovídá. Snažím se napravit naši reputaci, je-li to možné. Jsi odtamtud, že? Odtamtud shora?“ a i on zdvihl ruce nad hlavu.

V důležitém gestu zdvihl Videm kazatelsky prst, zamával si jím před očima, poklekl zády k tlející mršině a sebral ze země nahnitou větvičku. Rychle, se strojovou přesností, se pustil do mechu. Kiersting přihlížel jeho snažení zprvu s rozpaky, pak se stále větším pochopením. Desítky bodů a čárek se rozptýlily v podlouhlém oblaku, směrem ke středu houstly, a on znenadání poznal, nač se dívá. Byl to schématický, neumělý nákres galaxie.

„Ovšem!“ připojil se. „No jasně. Moment.“

Půjčil se klacík a vyrýpal kamsi k okraji hlubší jamku.

„Risa,“ řekl.

„El virny,“ pravil Videm a druhou jamku udělal napříč přes střed, na druhou stranu.

„Ježíši!“ neudržel se Kiersting. „Jak daleko? Čtyřicet? Padesát? Tisíc... světelných let?“

Videm chytře zamrkal. Už kreslil vedle. Jeden kroužek, kus dál druhý. Nitkovou čáru mezi nimi. Na konci naznačil letadlo. Rychle ukázal návrat zpět, pak totéž ještě jednou opakoval. Potřetí přimaloval k letadlu človíčka. Naznačil návrat, ale nedokončil jej. Místo toho škrtnul pojící linku.

„Byli jste tu už? Byli, že?!“ vykřikl Kiersting vzrušeně. Začalo mu to zapadat. „Zkoušeli jste to... ovšem, tenkrát, při Rozpadu, byly přeci známy polohy obydlených hvězd. A vybrali jste si Risu, snad nahodile, kdo ví... tohle si ještě budeme muset upřesnit, Videme. Stejně tak, jako i řadu dalších věcí. Ale zkoušeli jste to, snad s automaty, dvakrát?! Sem, a zase hned zpět. Proto jsme nikdy nic nezjistili! Šlo to rychle, vaše pokusné stroje tu byly vteřiny, možná minutu? Potřetí pilotovaný pokus. Prásk! Něco se pokazí... a ty tu zůstaneš i s letadlem, cesta zpět se rozpadne... No. To, co bylo dál, už znáš. Asi líp, než já.

Každopádně jsi se měl vrátit, že?“ Naznačil rukou cestu nad nevydařenou malůvkou.

„Vrátit,“ zažvatlal Videm.

Kiersting chvíli mlčel a přerovnával si věci v hlavě.

„Ono to půjde,“ řekl pak. „Jakmile se dostaneme na rozumnější místo, než je toto, budeme se tomu věnovat. Definovat slovník, jazyky. Musí to přeci jít. Domluvíme se nějak, to se ví, že jo.“

Je mi jen líto, že se věci mají tak, jak se mají. Je to tu prostě složitější, než jsi asi čekal. Už stovky let se rveme o tenhle svět s Horaly. Pokoušeli jsme se také budovat zařízení pro mimoprostorové cesty, víš? Ještě pořád kolem nás jeho zdegenerované zbytky létají. Jenže jsme to utopili ve vlastní nenávisti a ve vlastních konfliktech.

Každopádně, ať už nás chytí Federalisté nebo Horalové, nedopadne to dobře. Určitě ne se mnou, nejspíš ani s tebou. A po tom všem, co se stalo, kdoví, jak to odnese agentka Stelli.“

Mrknul k vozu. Dívka seděla bez hnutí, s dlaněmi u madla nad hlavou. Pomalu, tak, aby to Kiersting neviděl, manipulovala s želízky. Nedařilo se to. Ještě před pěti minutami věřila, že bude stačit pár pohybů a bude volná. Teď pochybovala. Mechanismus želízek měl být uvolněný, ale nebyl. Pouta držela jako skála. Stelli začínala proklínat sama sebe, nebyla si jista, co udělala špatně.

„Tohle je jediná cesta, kudy se nám snad může podařit utéci,“ řekl Kiersting a obrátil oči zpět k pilotovi. „Neslibuji to, ale je to šance. Až projdeme na jih, bude už lépe. Rybáři jsou divoši, ale přijmou nás. Snad. Já to vím, kdysi jsem nad nimi létal.“

„Aha,“ ozvala se ironicky Avea Stelli z vozu. „A řekl ti už taky, pilote, co dělal, když nad rybáři létal?“

Zašklebila se.

„Ta věc je totiž docela pikantní. Ren Kiersting, kdysi docela dobrý vojenský pilot, létal nad rybářskými osadami a shazoval jim dolů zápalné pumy. To není vtip, to je pravda. Skutečně se to dělo. Spoustu, spoustu jich zabil. Pak ho jednoho dne napadlo, že už má dost, že by to sneslo rentu. Vybájl si pohádku s autobusem plným dětí. Ha! U rybářů! A prodal tu báchorku armádnímu psychologovi, který mu na to skočil a rentu mu obstaral.“

Od té doby si Kiersting prochlastává játra.“

„Nech toho,“ utrl se na ni Kiersting kysele.

„Nechat toho? A hele, vidíš, jaký jsi pokrytec? Stavíš se do ochránce nebohého pilota, kterého se chystá sešrotovat systém. To je přeci velké hrdinství, postavit se systému.“

Ale ono je to ještě jinak. Dobře mne poslouvej, pilote. Člověk, který ti mává před tváří praporem morálky, prostě spoustu let chlastá. A jeho život je postupným sešupem do žumpy. Ten prapor má na sobě hromadu špíny a krve, což ani pálenka nedovede vyprat. Kiersting nevidí naději, jak se z toho vymotat, ale už jej to nechává lhostejným. Pije a pije. A najednou přijde něco, co ho z té letargie vytrhne. Může to být cokoli. Nu vida – je to zrovna historická událost! Je to přilet mimoprostorového hosta. A Kiersting najednou procitne, napadne ho, že by také mohl po těch promarněných letech něčemu věřit. To není vůbec těžké, protože dosud měl v sobě podtlak. Absolutní prázdno. Je snadné to prázdno vyplnit.

A on si do té své tupé, vydlabané duše teatrálně napere něco, čemu sám říká poslání. Ale je to spíš kruh poslední záchrany, po kterém má vyšplhat, než do té žumpy nenávratně zapadne.“

„Nech toho,“ odsekl znovu Kiersting, tentokrát vztekle. Zdvihl nohu a odkopl mléčného červa. Obrátil se k Videmovi zády a pomalu začal našlapovat směrem k vozu.

Ta želízka se snad nehnou, zoufala si Avea Stelli. Pocit marnosti při otvírání pout se přetavil do vzteku.

„Ale uvážils, při veškerých svých ideálech, kterými se honosíš, co vlastně děláš? Stáhneš se do nějaké rybářské osady i s pilotem, a ti chudáci tě asi opravdu přijmou. Ale vojáci nepřestanou, dokud vás nenajdou. Budeš zavírat oči jeden den, dva. Budeš se přesvědčovat, žes unikl. Ale pak tam přijdou, ať už Horalové a nebo naši. A nechají za sebou hromadu mrtvých. Celou osadu přivedeš do neštěstí. Říká ti něco slovo odpovědnost?! Fakt?! A jak tohle jde dohromady s tvými ideály?“

Kiersting vztekle práskl dveřmi vozu a zabouchl nákladový prostor. Obešel kabinu, naskočil dovnitř a znechuceně se opřel do křesla. Ruce natáhl k ovládacímu pultu, zaváhal, s prsty nad knoflíky, ale pak dlaně stáhl. Videm si přisedl vedle něj a zabouchl svá dvířka.

„Popojedeme,“ řekl otráveně. Cítil se tím, co mu tmavovláška řekla, kdoví proč ponížený. Naštvalo ho to a urazilo, nebyl si ale navíc jistý tím, zda to není aspoň z jistého pohledu pravda. Tiše vydechl a položil si dlaně na tváře.

V téže chvíli se vozidlo otřásl. Rána byla slabá, ta druhá už byla ale citelnější. Kiersting pustil dlaně dolů a s nervy napjatými k prasknutí otáčel hlavou.

„Kier refi?“ špitl vedle něj Videm. Umlčel jej zdvihnutou dlaní.

Něco silného, pevného se opřelo do vozu, ten se zakolíbal. Zezadu se ozvalo skřípavé zavržení. Nad oknem kabiny se začal zdvíhat stín.

„Honem,“ sykl Kiersting a začal se tlačit přes sedačky do nákladového prostoru. „Honem, ať nejsme tak nápadní! Ať nejsme tak vidět. Aspoň ne předním oknem!“

Videm jej poslechl. Nacpali se dozadu, přelezli přes sebe. Skutečnost, že má teď agentku Stelli na dosah ruky, nechala Kierstinga chladným. Děsil se stínu, který se posouval kolem auta, zdvihl se vepředu a pomalu začal zakrývat okno před řidičem.

„Kier refi?“ řekl Videm znovu.

„A teď budete ticho,“ špitla Avea Stelli. „Chcete-li přežít příštích pět minut, budete ticho.“

Kiersting přikývl. Stín se pohnul. Rána. Automobil se zakýval, následovala další rána. Úder jako kladivem. Tentokrát se vůz celý nadzdvihl, chvilku se zdálo, že se převrhne, ale dopadl zpět na kola.

A potom to šustění. Skřípání, vržení, něco se tlačilo kolem dodávky, otíralo se to o ni, rvalo to plech a deformovalo kapotu. Některá místa karosérie už byla zohýbána. Křach! S ohromnou ranou cosi dopadlo na střechu. Strop se prohnul, objevily se na něm pukliny a zlomy, jako by se muchlal papír.

Snad ne!!!, naříkala Avea Stelli v duchu. Takhle to bylo? Takhle, Eriku? Skončil jsi taky tak?! O moc jsi mne nepředběhl! Před očima se jí roztančily hvězdičky.

„Odepni mne,“ špitla.

Kiersting ji neslyšel. Fascinovaně, jako hypnotizován, zíral do bočního okénka. Něco zeleného s šedivými pásy se sunulo tam venku, obepínalo to vůz, tlačilo se to nahoru, něco, co zastínilo celé okno, rvalo to, mačkalo – a plechy kvílely. Šupiny na kůži byly veliké každá aspoň půl metru.

„Odepni mne,“ špitla znovu. „Nemůžeš mne takhle nechat, nedáš mi šanci. Odepni mne!“

Zoufale, s hysterií v duši, se pokoušela uvolnit zamčená železka.

Pak nastalo ticho. Nekonečných dvacet vteřin se zdálo, že je ta věc pryč. Okna náhle byla prázdná, skrz jejich popraskaná skla zírali do vystupujících gejzírů páry. Kiersting civěl na ten obraz a srdce mu

vyšplhalo vysoko do hrdla. Paralyzován zíral z vozu ven, neschopen se pohnout. Byl si jistý, že ona věc je stále tam, plíží se někde v bahně, ale neviděl nic.

Tu, s rachotivým práskotem, vevalilo se sklo dovnitř v tisících kousíčků střepů. I rám vypadl. Plech se dále kroutil, roztahoval se, pukal jako trhaný papír a dovnitř se vtlačila část hlavy, šupinaté a zelené. Stelli zírala do obrovského žlutého oka.

Nahnědlá blána se přes oko zatáhla, a to mrklo. Znovu. Úzká, ale ohavná ústa se otevřela a odhalila dvě řady desítek špičatých zubů. Hlava zachřela, potom ještě jednou, couvla a plivla. Hromada svinstva, bílého slizu a rosolu, prolétla kabinou a rozcákla se Kierstingovi vedle hlavy. Měl štěstí. Kdyby byl zásah přímý, byl by na místě mrtev. Tváře mu ale omítlý jen kapičky. Ze zasaženého místa se zakouřilo, kabinu naplnily chuchvalce páry a on se složil na podlahu jako podřátý. Tělo se ještě třásl.

Tu hlava vycouvala z kabiny a v následující chvíli přišel náraz, jaký Stelli nečekala. Obrovská síla vymrštila vůz do vzduchu, kabina se převrhla, zřítíla zpět, s brutálním úderem se odrazila od bahnitého povrchu a dlouhým saltem se ještě jednou přetočila. Vrak auta se s rachocením zřítí na bok. Bezpečnostní madlo v té chvíli prasklo, urvalo se a Avea Stelli skončila na boku kabiny u rozbitého okna, pod naříkajícím pilotem Videmem.

„Kurva!“ nadávala. „Ježíši, zatraceně, bože můj!“

Vztekle zarvala dlaněmi od sebe. Prásk! Želízka povolila, rozpadla se, rozevřela od sebe a sjela jí ze zápěstí.

To už se hlava tlačila zpět do kabiny. Rvala se dovnitř tentokrát hlavním vchodem: vstupem do zavazadlového prostoru. Dveře se tu vyrazily z rámu a prostě zmizely. Zadek vozu se tak změnil v obrovskou díru, netvorovi tam venku nyní v přístupu dovnitř nic nebránilo.

„Ježíši!!!“ syčela Stelli. Vzpomatovala se už. Urvanou tyč madla pevně sevřela do dlaní.

„Tak pojď,“ sykla. „Takhle jsi zabil Erika? Tak pojď, ty hajzle. Tak pojď!!!“

Hlava se nasunula do půli vozu, dýchala na ni teď. Ve vzduchu se šířil štiplavý smrad. Dlouho to už nevydržím, napadlo ji. Ta věc, co se tu vypařila, ta hromada jedu, co sem předtím vlétla... za chvíli to zapůsobí i na mne! Mám málo času, poslední vteřiny... Před očima se jí rozeběhly roje hvězdiček.

Nešetrným kopancem odstrčila bezvládné Kierstingovo tělo stranou a shodila pilota Videma na podlahu. Netvor na to zareagoval. Natočil se a hlava se zhoupla v púlce nádechu, připravena opět plivnout. Obrátila se do boku, zdvihla se nad bezvládnou postavou řidiče, otevřela chřtán a zase předvedla zuby.

„Tak pojď!“ zařvala Stelli.

Vší silou, jak jen to šlo, zabodla madlo do žlutého oka. Dala do toho vše. Tyč vklouzla dovnitř jako po másle, prořala tkáň do značné hloubky a někde tam uvnitř se o něco zastavila. Hlava se prudce zdvihla vzhůru, tyč prolétla vzduchem a zazvonila o pomačkané plechové stěny, jedním koncem pevně zabořena do oční bulvy. Prásk! Vůz se opět smýkl, hlava se zapřela do boku kabiny a automobil popolétl dobrých pět metrů stranou. Vylétl vzhůru spolu s tou věcí, švihl s sebou zpět do bahna, ještě vteřinu zírala Stelli do žlutého oka se zabodnutým madlem.

A pak byla hlava pryč.

„Ježíši!!!“ naříkala tmavovláška. Zdvihla se na bok. Vše ji bolelo, na žebra si nedokázala ani sáhnout. „Ježíši!!! Ach můj bože, ach můj bože, ježíši.“

Překulila se, zavadila o vyděšené tělo pilota Videma, v koutku oka jí zasvítla pistole na podlaze.

Zdvihla dlaň před oči a vteřinu zírala, jak se jí prsty chvějí. Sotva popadala dech, hlasitě dýchala a polykala.

V rychlém sledu sjela zrakem na pilota, vrátila se ke Kierstingovi, zpět k pilotovi a znovu k bezvládnému tělu. Rychle, zručně, přes všechnu bolest v žebrech, přelezla bezvládné tělo. Švihla s sebou jako had, natáhla ruku dopředu, v příští chvíli už držela pistoli.

Stočila se zpátky a ve zlomku vteřiny ji natlačila Kierstingovi do spánku. Pevně sevřela oči, zatlačila víčka k sobě a přitiskla ukazováček ke spoušti. Zbraň ji v dlani páčila jak žhavé železko. Z plynu v kabině se jí dělalo špatně.

Deset vteřin tak zůstala, nehybná jako socha vytesaná do kamene, s prstem na spoušti. Oči měla pevně zavřené, víčka stlačena k sobě. Opatrně zamžourala. Kierstingova tvář tiše oddychovala, z úst zaslechla slabé chrčení.

„Kurva!“ vykřikla přidušeně. „Kurva, do prdele, do prdele, kurva! Ztraceně, kurva!“

Kabinou zavířil netoxický vzduch z bažin.

„Kurva,“ vzlykla ještě jednou. Zdvihla pistoli a zasunula si ji za opasek.

Zaposlouchala se do ticha. V autě ještě vrzaly plechy, jiný zvuk se ale neožýval. Zdálo se, že zabiják z bažin se stáhl. Nerozmýšlela se dlouho, chápala, že nemá moc co ztratit. Dokonce i kdyby venku vyčkávala ona bestie s poraněným okem, stejně by se situace nezhoršila. Šance na otevřené pláni nebudou o nic menší, než v rozmlácené dodávce.

„Tak pojď,“ otočila se a chytila Videma za paži. „Tak pojď, necháme pana řidiče, ať se prospí. Já mám ještě nějaké povinnosti.“

Rychle a neurvale vykopla Videma ven, vyhodila ho potřhanými ústy vstupu do nákladového prostoru a hbitě se za ním vydrápala do bahna.

„Věděla jsem od začátku, že to budu já, kdo řekne poslední slovo. Jen ať spí, budit ho, to by nebylo slušné. Každý máme svá práva a každý máme své povinnosti. Jeho právem je teď odpočívat.“

A mojí povinností je doručit balík.“

16.

Vypětí posledních chvil na ni dopadlo v nejméně vhodnou dobu, totiž když vystoupila do bláta. Zavravorala, zoufale se pokusila pažemi vyrovnat rovnováhu a s mlaskavým cáknutím se rozmázla v bahně. Dlaně se jí rozjely nahnílymi zbytky mechů a tvář zabořila hluboko do hlíny.

S obtížemi se zdvihala vzhůru, ale dlaně jí stále klouzaly. Za doprovodu těch nejvulgárnějších nadávek vstávala, mokrá a špinavá, pak jí nohy ujely znovu a ona se zřítíla zpět, tentokrát na bok. Přes tvář se jí přehnal bílý červ. Máchal nožičkami, šimral ji a lechtal, prohnal se po jejím obličejí, přeběhl přes hrdlo, tričko, sklouzl zpět do mechů. Dívka se rozkašlala pocitem hnusu. Pilot Videm stál poblíž a přihlížel tomu všemu s rozpačitým výrazem ve tváři. Velké oči mu rychle mrkaly a slzely, páčil jej štiplavý vzduch.

Tu náhle, ještě ve chvíli, kdy se Avea Stelli drápala na nohy, počala nažloutlá pára rychle okolí opouštět. Hnána vysokým jekotem a hvízdáním tlačila se do stran a místy se namuchlala jako vata. V dlouhých kruzích se rozeběhla nad terénem, zrovna jako voda, hodí-li se do ní kámen. Svět se v okamžení vyčistil a obloha se projasnila.

Tmavovláška se vrávoravě posbírala, hystericky metla bahno a zbytky shnilého mechu a trávy z tváří a vlasů na tričko, a obličej obracela vzhůru. Znenadání, jako mávnutím kouzelného proutku, vyloupl se z

oblaků proti nebi černý stín. Visel snad deset, patnáct metrů vysoko, dívka zamrkala – stín už nebyl černý, ale matně stříbrný, pomalovaný armádními znaky Federace. Stalker se ve vzduchu zahoupal, ječel a kvílel a křídla pomalu opsala osmičku.

S hučivým hvízdáním stroj rychle sestoupal dolů, těsně nad terénem se ještě potočil, aby opatrně dosedl. Přední nosníky se zaryly na půl metru do mechů, pravý bok poklesl dolů, ale země stroj udržela. Videm na to zíral s otevřenými ústy, tmavovláska se zoufale pokoušela smést zbytky hniloby z promáčeného trička. Na vrak vozu za sebou se ani neohlédla.

Motory ještě kvílely, když z kabiny stalkeru vyskákali vojáci. Byli tři, dalšího zahlédla oknem letadla, jak se pomalu chystá své kolegy následovat.

První dva urazili dvacet metrů za zlomeček okamžiku, třetí zůstal u letadla a jistil je. Dvojice se řítily vpřed, křičela a mávala před sebou automaty.

„Ruce nahoru!!!“ křičel ten vyšší. „Oba! Okamžitě ruce nahoru!“

Tmavovláska zdvihla dlaně k nebi. Videm váhal.

„Udělej to,“ poradila mu.

„Honem, ruce nahoru!! Ani se nehněte!“

Videm uposlechl.

Najednou dívka pocítila, že je toho na ni prostě moc. V posledních hodinách se toho stalo příliš, nahromadilo se to uvnitř a byla jen otázka času, kdy se přetlak pokusí najít si cestičku ven. Nervy jí povolily nekontrolovaně a docela, aniž by se pokoušela jím v tom bránit.

„Jsem federální agentka, vy chytráci,“ utrhla se na ně. „Zkuste se mne dotknout.“

„Jmenuji se Arkinson,“ řekl ten voják, který nejvíce křičel. „Této operaci velím. Ani se nehněte. Mám za úkol vás předvést...“

„Jsem agentka Federální informační služby,“ rozkřičela se tmavovláska. Při vzpomínce na to, čím v posledních chvílích prošla, ji nedokázalo hnedtak něco vyděsit. „Jestli se mne jenom dotknete, jestli vás na vteřinu napadne vytáhnout na mne želízka, jestli se na mne křivě podíváte, do konce své kariéry budete ležet záchody. Ujišťuji vás, že ano! Zkuste jen zvýšit hlas.“

Vojáka to rozhodilo.

„Ověřím to,“ řekl a přitlačil si štěnici na ucho. „Jak že se jmenujete?“

„Stelli. Avea Stelli. Jsem prominentní agentkou FIS a vy jste zatím ještě velitelem komanda. Važte, co děláte.“

Voják se předklonil a cosi diktoval do mikrofonu. Dvojice tam vzadu, u vstupu do stalkeru, se dala do pohybu. Jeden z vojáků rychle vyšplhal zpět do kabiny.

Stelli přihlížela, jak se mlha začíná stahovat zpátky. Už se uklidnila. Napadlo ji náhle, že vojáci asi nemohli jinak. Dokud nebudou mít potvrzenou její identitu, musejí se k ní chovat tak, jak se chovají. Zkrátka jí jen vytekly nervy, to je celé. Po bitce v autě se tomu nemohl nikdo divit.

„Dávej pozor,“ pronesla tiše k Videmovi. „Já vím, že mi nerozumíš. Ale zkus to. Nedělej nic, co by je vyprovokovalo. Žádné rychlé pohyby, žádná neočekávaná gesta. Mají za úkol tě přivést, ale to neznamena, že nemají nervy vypjaté k prasknutí. Věř mi, budeš-li postupovat uvážlivě, vše proběhne

dobře.“

Kdybych i já to dokázala, napadlo ji. Kdybych i já se byla zachovala uvážlivě. Agresivní tón, kterým na vojáky vystartovala, ji začal mrzet.

„Jste Avea Stelli,“ řekl z nenadání voják se štěnicí. „Pohřešovaná agentka FIS. Identifikace byla potvrzena.“

„No konečně,“ řekla dívka. Nečekala, až ji vyzve, a spustila dlaně dolů. „Trvalo to.“

„Rychleji to nebylo možné.“

„Dobře,“ dodala smířlivě, „no dobře. A teď poslouchejte. Předpokládám, že máte za úkol dopravit pilota hyperspeciálního letadla na místo, které armáda určila. Je to tak?“

„Je to tak,“ přitakal voják.

„Uvědomte si, prosím, že FIS je v této operaci angažována, přičemž její pozice je v politické rovině pevná.“

„Mám své rozkazy, FIS v nich nefiguruje.“

„Ano, ale nejste dogmatik. O místě určení budeme jednat. Pamatujte na fakt, že pokud nedojde k dohodě, může to znamenat politickou roztržku mezi dvěma nejmocnějšími silovými organizacemi Federace. A to by nezůstalo bez následků ani pro jednoho z nás, co jsme tady. Všichni jsme se připletli k situaci, která má dějinný rozměr. Nepokažme to.“

„Odvezu vás na základnu, mí nadřízení rozhodnou o dalším postupu,“ postavil si voják hlavu.

„A já říkám, že budeme vyjednávat ihned,“ řekla tvrdě. Rozhodla se, že neustoupí. Chtěl Deniels pilota dřív, než jej předá armádě? Opravdu? Ona nebyla zvyklá nechávat úkoly nedodělané. Nebo je dodělovat z půlky. Tohle s dá uhrát. Pokud to tak chce, tak to tak bude mít. Vojáci, kteří se tu objevili, snad umí střílet, ale nevypadali dostatečně jistě v dalších záležitostech. Jestli budu postupovat dost razantně a rychle, napadlo ji, pak je vyvedu z rovnováhy. Uhrají to. Vztekle odehnala od hlavy obrovského komára.

„Jakoukoliv změnu proti zadání mise musím konzultovat,“ řekl voják.

„Prosím. Ale za letu. Nacházíme se na riskantním teritoriu. Oba máme stejný zájem: dostat pilota odtud. A udělejme to ihned.“

Mrkla.

„Ještě něco. V autě se nachází člověk, který zabil federálního agenta. FIS si dělá nárok na jeho zadržení. Je vaší povinností, a když už ne formální, tak přinejmenším etickou, nám v tomto vyhovět. Nezabijete ho, avšak zadržíte a předáte odpovědným představitelům FIS, jakmile se s nimi setkáte.

To je o důvod víc, proč postupovat tak, že informační služba nebude ze hry vyňata. Až vystartujete, poletíte k základnám u metropole. Sídli tam jak armáda, tak FIS. Mezitím můžete konzultovat detaily.“

„Až odstartujeme...,“ začal voják, ale nedokončil. Zíral do mlhy s otevřenými ústy, pak shodil automat z ramene a začal s ním před sebou mávat. Zkrat trval snad vteřinu, ne déle. Poté zamrzl na místě s kamenným výrazem ve tváři.

Všude, kam jen oko pohlédlo, vystupovali z mlhy vojáci. Vycházeli ze stínů pokroucených keřů, proplétali se mezi gejzíry par a jejich boty čvachtaly v bahně. Ani jeden neměl federální uniformu. I agentka Stelli zírala, civěla na jejich postavy jako na přízraky z hororů. Ve zlomku vteřiny jich napočítla patnáct.

„Odhodte zbraně, prosím,“ řekl první z nich. Tmavovláska nemohla přeslechnout cizí akcent.

Velitel Arkinson zavrával, dívka na chvíli uvěřila, že upadne. V tváři zrudl a rysy mu ztuhly.

„Nacházíte se na teritoriu Federace svobodných národů,“ řekl pak. „Vaše pravomoci jsou zde nulové. Žádám vás, abyste odešli.“

„Jsme v hraniční oblasti poblíž jižní zóny,“ odrazil jej Horal. „Hranice zde nikdy nebyly přesně definovány.“

„Ale nejsou to hranice s Horskou oblastí. Vyzývám vás znovu, abyste odešli.“

„Silový poměr hovoří ve váš neprospěch,“ začal ten voják, když tu náhle, odkudsi zezadu, vykráčela vpřed drobná postava pod hnědávým hábitem. Lehkými krůčky vyšla před své lidi, zatavila se tam, štíhlými a bílými prsty shodila hábit na ramena a ven se vysypaly nádherné, oslnivě zářivé blondaté vlasy. Sjely po ramenou až kamsi nad řadra, na zádech se zastavily u lopatek. Hezká, mladičká tvář, jakoby z pohádky, odhalila křehký a vzhůru natočený nosík. Stelli zírala a nestačila se divit.

„Jsem kněžka Juliana a jsem církevním dozorem v této operaci,“ řekla s takovou vážností, že by to v jakékoliv jiné situaci bylo směšné. „Budete-li si přát cokoliv říct, řeknete to mně. Jsem oprávněna hovořit s Federalisty, moji vojáci takové oprávnění nemají.“

„Ježíši,“ sykla tmavovláska. Civěla s otevřenými ústy a nenacházela vhodná slova.

17.

Jako by postav na scéně bylo málo, vypotácel se v té chvíli z rozmláceného automobilu Ren Kiersting. Belhavou chůzí se kolíbal vpřed, mátoživě našlapoval a jen s potížemi držel na rozbředlém blátě rovnováhu. Vypadal uboze. Bledý a smrtelně bílý, s hlubokými kruhy pod víčky, pomlácenou tváří od zranění z kutálejícího se vozu, motal se kupředu a těžce dýchal. Jediný pohled stačil k poznání, jak bídne se cítí. Vojáci jej zaznamenali jen zpola, zaměstnaní sami sebou.

Kiersting se zastavil vedle tmavovlasé agentky Federální informační služby a tiše se pokoušel odkašlat si.

„Co jsem zmeškal,“ řekl jen.

„Ta bestie, co se nás pokusila zabít, už nedýchá,“ konstatovala Stelli šeptem. „Zabila jsem ji. Ježíši, bylo to o vlas! Bylo to buď a nebo. Nestává se často, že by někdo takového tvora zabil. Aspoň ne bez zvláštních zbraní. Skromnost mi velí o tom nemluvit, ale máme veliké štěstí.“

Když jsme vylezli z vozu, objevili se tu Federalisté. Vojáci mají za úkol nás odvézt.“

„Hm,“ pokrčil rameny a rozhodil dlaně před sebou. „Tohle všechno nejsou Federalisté.“

„Ovšem. Většina z nich jsou horší vojáci. Mají značnou početní převahu. Nevěřil bys! Vede je ta blondýna, Sjednotitelka. Církevní dohled nebo tak něco. Nu, a teď si tak všichni rozmýšlejí, zda se vzájemně postřílet.“

Kiersting chvíli mlčky civěl na dlouhovlásku v hábitu. Pravici zdvihl ke tváři a ohmatával si modřiny a boule. Bolelo to, ale vzhledem k prožitým událostem z toho vyvážil dobře.

„Panenka Kristel,“ řekl znenadání.

Agentku Stelli to zaskočilo.

„Co?“ řekla jen.

„Panenka Kristel. Vypadá právě tak.“

„Kdo je to panenka Kristel?“

„Nesleduješ večerní pořady? A zprávy?“ podivil se Kiersting.

„Zprávy dostávám denně ve svodce do pošty. Ne ty oficiální, kterými krmíme národ. Skutečné zprávy. Možná by ses divil, jaký je to rozdíl.“

Nu, a večerní pořady nesleduji.“

„Rvou to tam pořád dokola a dokola. Jedna reklama za druhou. Kristel tančí, Kristel zpívá, sedí, leží, jí i zívá,“ zarecitoval.

„Kristepane,“ neudržela se Stelli.

„Je to taková příšerná panna s mikročipem. Chodí za tebou, mluví s tebou, o jednoduchých věcech, ovšem. Večer zpívá dětem před spaním, někdy spí s nimi. Umí dokonce jíst, a tak. Malé porce. Ročně se nabízí nový upgrade.“

„Vyznáš se,“ připustila ironicky.

„Civím na to už léta. Prokládají tím zprávy. Dozvídám se tak o ekonomických výsledcích poslední doby, o skandálech mocných nahoře, o mírových aktivitách směrem k Horalům, o tom, že dozrává doba na nový summit vrcholných politiků, jinak že bychom se zase začali o nějaký kus země řezat. Jako bychom to stále dokola nedělali bez ohledu na jejich směšné summity! Nu, a dozvídám se také o nové technologii stavění domů, o komerčně dostupných léčivech, založených na nanotechnologiích, o možnostech dovolené a o panence Kristel.“

Polkl.

„Ta holka, ta blondýna tady. Jako by jí z oka vypadla.“

Stelli to nechala bez komentáře, nechtěla se k tématu vracet.

„Každopádně je to pat, ale jen na první pohled. Jsme početně slabší. My, Federalisté.“

„Horalové jsou ve výhodě,“ připustil Kiersting. „Pokud počítám správně, je jich čtyřikrát tolik.“

„Vyjasněme si věci ihned,“ ozvala se dlouhovláska komicky vysokým hlasem. „Ať už to je vaše teritorium a nebo ne, a na to se asi právní názor liší, člověk, kterého jste přišli zatknout, abyste jej později umučili, není vaším majetkem. Přisvojili jste si právo rozhodovat v dějinné události, jejíž význam zdaleka přesahuje hranice vašeho morálně zdecimovaného území. Přisvojili jste si to právo proto, že vaši vůdcové neuznávají žádné rozumné etické a morální kodexy a chybí jim elementární úcta ke světu jako celku. Váš pokus získat něco, co vám nenáleží, je od samého počátku svinstvem. Neexistuje jediný důvod, proč by Horská oblast měla jen trpně přihlížet.“

Uvědomte si, že pouze víra Sjedinitelů nabízí solidní základnu pro pochopení událostí, jichž jsme svědky. To, že pro vás je mimoprostorové spojení jen technickou otázkou, je nejlepším důkazem vašeho hodnotového rozvratu a úpadku. Oproti vám se Sjedinitelé nikdy nepokusili uzurpovat si pro sebe něco, co náleží celému světu, ač zrovna oni by pro takový postup měli evidentní morální kredit.

Na základě toho všeho vás žádám, abyste odhodili zbraně a vydali nám pilota bez boje. Vaše dekadentní, rozvrácená společnost by jej dovedla do záhuby.“

Stelli vydechla.

„Kurva, to jsou kecy,“ odsekla potichu. Kiersting civěl před sebe, neschopen slova. Nebyl si jist, zda se v posledních chvílích opakovaně nepřeslechl.

„Nepočítejte s tím, že vám pilota vydám,“ odsekl Arkinson. „Možná je vás patnáct, tedy s vámi šestnáct, mladá dámo, ale početní výhoda se stírá.“

To byla pravda. Dvojice vojáků, kteří zůstali u stalkeru, se dávno kryla za stabilizačními nosníky stroje. Horalové mohli snadno zastřelit všechny, kteří se nacházeli na volném prostranství. Skrytí vojáci se ale mohli bránit dlouho a mohli způsobit cizímu komandu nemalé ztráty. Kiersting se už zorientoval.

„Takže se asi bude opravdu střílet,“ řekl pak. „Jak moc se vám zdá, že držíte věci v rukou, agentko Stelli?“

„Chceš být ironický?!“ odsekla. „To není ta nejlepší chvíle.“

„Vaše pozice vám nepomůže,“ prohlásila blondýna odhodlaně. „Nechápete, s kým máte co do činění. Jsem kněžkou Sjedinitelů a nikdy, rozumíte, nikdy se nestalo, že bych nedosáhla, čeho jsem dosáhnout chtěla. To není vyhrožování a není to chvástání. Tak se věci prostě dějí. Odhodláte-li se ke krveprolití, mrtví, zmrzačení a zranění půjdou na váš účet. Což je pro Federalisty příznačné. Ale svého nedosáhnete a já si pilota odvedu.“

Arkinson se znovu zapotácel. Zdálo se, že mu nervy vytečou každou vteřinou.

„Naposledy vás vyzývám, abyste odešli,“ zaskřípal. „Jinak budu nucen udělat kroky, jejichž důsledky nedokážete ani domyslet.“

Země se zachvěla. Znovu. Hlínou proběhla vlna a mech v dlouhé pavučině popraskal. Přímo pod Kierstingovými podrážkami se provlíkla puklina tlustá jak lidský prst. Černé nitky prasklin a zlomů se rozjely po nahnědlé zemi jako po praskajícím ledu. Hnaly se kolem a změnily hnilobný terén v pavoučí síť.

A dělo se toho víc – a dělo se to rychle. Stalker se rozkolíbal. Přední nosník se ještě víc zaryl do hlíny, levé křídlo se nadzdvihlo vzhůru, země se vybouřila jako ohavný pomeranč, následně pukla a vzhůru se vyvalily hrozivé gejzíry bahna a těch nejhorších svinstev vůbec. Mechy, trávy, drny, zbytky kaší a bláta vylétly na povrch, vařily se a bublaly, země pod stalkerem se proměnila ve vroucí kotel. Stroj se prudce zhoup, po krátkou chvíli ještě viděla Stelli uniformy vojáků, kteří se dosud skrývali za jeho plechy. Pak s sebou letadlo švihlo. S ladným tahem nakreslilo křídlo na obloze oblouk, stroj se svezl na stranu a vší vahou pohřbil dvojici vojáků pod mnohatunovým monstrem kovu. Po kratičkém mžiknutí oka ještě byly vidět nohy i s vojenskou obuví, pak to všechno trup letadla zamáčkl hluboko pod mechy. Znovu se smýkl, kabina se již zabořila do bláta na metry.

Spolu s tím se cosi vyrvalo z vířící hlíny, zdvihlo se to k nebi, obkroužilo to stříbrné těleso stroje, rychle, svižně a hbitě to vyplulo z vroucí kaše, rvalo se to do páry nad terénem a stoupalo to do neskutečné výšky. Kiersting přihlížel vzestupu oné zelené věci s šedivými pásy s pocitem absolutní paralýzy a té nejhlubší, zvířecí hrůzy. I ostatní vojáci ztuhlí, s ústy otevřenými, a tupě civěli na přízrak, který právě povstal z útroby země a cestu si prorazil zatvrdlou krustou hlíny.

„Ach můj bože,“ špitla Stelli s vědomím, jak moc se člověk může mýlit, když uvěří v úspěch svých činů, aniž by viděl jednoznačný důkaz, „ach můj bože.“

Had pořád ještě stoupal. Dlouhé tělo, na dva metry v průměru tlusté, ovinulo zbytky vyčnívajícího trupu pohřbeného stalkeru, narovnávalo se k nebi a hlava vystoupala na deset metrů nad terén. Z pravého oka dosud trčela stříbrná tyč madla. Netvor se líně ohnul, spustil hlavu o pár metrů níž, otevřel tlamu a chrčivým sykotem zakvílel. Zdravé oko mu krátce mrklo, žlutá se dočasně ukryla pod hnědou blánou. Přítomní lidé se nedokázali ani pohnout.

Had znovu zachrčel a Kiersting spatřil hromadu ostrých zubů, mezi nimiž probleskl růžový jazyk.

„A jsme v prdeli všichni, i se slečnou Sjednotitelkou“ konstatoval odevzdaně.

Tmavovláška po jeho boku zasténala hrůzou.

Had zaklonil hlavu, rychle ji vymrštil zpět a plivl. Gejzír slizu a rosolu prolétl vzduchem. Chuchvalce kaše se trhaly, páraly na cáry, hnaly se vpřed v roztahaném oblaku hnusu a vzdáleně připomněly nataženou žvýkačku. Cákanec protal vzduch rychle; svištěl směrem k zemi a rozptýlil se jen málo. S mlaskavým plácnutím zasáhl dalšího federálního vojáka přesně do prsou.

Rozteklý rosol postavu omítl od hlavy až k patě. Voják zoufale zamával samopalem nad hlavou, neartikulovaně cosi zachroptěl, zapotácel se a složil se bezvládně k zemi. Tělo se dosud ještě chvělo. Vzhůru od mrtvoly počaly stoupat žluklé obláčky páry. Hlava hada se naklonila nad umírajícího, ohnula se stranou a propálila zabitého vojáka zbývajícím okem.

Koutkem oka Kiersting spatřil, jak se kdosi dal do pohybu. Blondýna v hábitu několika dlouhými kroky vyrazila vpřed.

„Ty mne nezabiješ!“ vykřikla s pohledem upřeným na hada. „Nezabiješ, rozumíš? Víš vůbec, kdo já jsem? Jsem kněžka Juliana, jsem Sjednotitelka. A jsem vyvolená. Dosud mé kroky Bůh provázel v každíčkou chvíli, v každou vteřinu. Jsem určena k něčemu velkému, mám své poslání a na konci mé cesty mne čeká svatý cíl. Nezabiješ mne, protože Bůh to nedovolí!!! Chceš to zkusit? Posluž si! Řekla jsem ti už, že nade mnou bdí síly, o kterých nemáš ani ponětí, a ty síly mne ani dnes nenechají padnout. Protože stále je tu smysl, pro který jsem na světě.“

A to je důvod, proč mne nemůžeš zabít!“

Had se zavinil a prudkým švihem k ní obrátil hlavu. Zdvihl se pět metrů nad ni, zaklonil se a očividně se chystal znovu plivnout. Zhoupł se hlavou do boku, pak zraněné oko prasklo podél madla a ven vystříkl hustý proud páchnoucí růžové kaše. Tělo se zavinilo, složilo se k zemi a mrtvola hada zarazila poslední federálního vojáka Arkinsona hluboko do mechu. Z natrženého oka se ještě k nebi ježilo stříbrné madlo.

Horalové se začali obracet. Jeden voják po druhém se otáčeli, vyhledávali dívku v hábitu a zírali na ni s posvátnou úctou. Někteří v hluboké bázni skláněli hlavu. Většího důkazu autority se jim nemohlo dostat.

Blondýna dosud stála bez hnutí, pět metrů od mrtvoly zeleného hada, a hlasitě oddychovala. Najednou si uvědomila, že ji pohledy vojáků uvádějí do rozpaků.

„Dobře,“ řekla potichu, „tak ano. Situace je taková, jaká je. Jeho...“ otočila se k Videmovi, „ne, všechny. Nemůžeme je tady nechat, zahynuli by tu. Jsme Sjednotitelé a vede nás jiná morálka, než na jakou jsou oni zvyklí. Všechny je bereme s sebou.“

Nejbližší voják přikývl.

„Jsou to naši hosté, pamatujte,“ řekla. „Prosím, přivolejte letadlo.“

Kiersting civěl na mrtvolu zeleného hada a s vypětím sil přemáhal dávení.

18.

Na terase s modlitebními soškami stál Představený Saol a přihlížel, kterak tam hluboko v údolí, vzadu za městečkem, padá do nížin nadýchaný vodopád. Městečko žilo, topilo se v překrásném jasu rudého slunce, opalizovalo a lesklo se. Saol byl starý člověk, ale oči mu ještě sloužily. Viděl pokroucené uličky, viděl vozy, kterak se jimi proplétají. Viděl to i na tu dálku. Městečko se táhlo údolím a připomínalo oživlé mraveniště. Všichni, říkal si Saol, a říkal si to vždy, když přihlížel životu obyčejných lidí, všichni zde žijí dle

zákonů Božích. Tak naše společnost byla sestavena, tak funguje. Kde jinde už by měl být Bůh vnímán silněji, než tady, na dohled ke svatému Rakonskému Domu Sjednocení? Jen naše přítomnost zde sama o sobě je autoritou, posilující stabilní pozici církve. Saol znal svoji důležitost. Věděl, jakou oporu církev i jeho prostřednictvím lidem poskytuje, a věděl také, jaké mantinely jsou pro obyčejný život vymezeny. Proto jsme tady, napadlo jej náhle. Tady, v horách. Proto jsme nezabrali nížiny, proto se učení Sjedinitelů zabydlelo právě v Horské oblasti.

Neboť není krásnějšího místa, než je toto. Je to místo, kde se žije v míru, pokoře, úctě k metafyzické moci nad námi. Nádherné štíty vrcholů hor nad hlavami, lesy, sníh, ale i ta údolí... Bůh si zkrátka přál, abychom se zabydleli tady. Byla to jeho vůle. Jsem hrdý na to, kým jsem. Jsem hrdý na to, že jsem tady. A ten vodopád, ovšem... ten úžasný, nadpozemský vodopád. Hleděl do jeho barev načechraných uvnitř vodní tříště i rozlámané duhy, a k uchu tiskl telefon.

„Rozumím. Jste očekávání. Samozřejmě, jsme připraveni na váš příchod. Chci říct, dobrá práce, sestro. Velmi dobrá práce. Jsem na tebe pyšný.“

Spojení se přerušilo. Saol ještě krátce hleděl na hemžení v údolí, naposledy se podíval do ulic města, pak obrátil pohled ke skalám kolem Rakonského Domu Sjednocení a rychlým krokem vyrazil z teras do obytného křídla.

Nížiny! Federalisté ať si nechají své nížiny! Smutně pokýval hlavou nad jejich osudem.

Když míjel modlitební sošky, pocítil náhle svaté pohledy více, než kdy jindy. Doslova ho spálily a plnou silou jej zasáhla myšlenka, která ho dosud nikdy nenapadla.

Je dobrá, řekl si. Je velmi dobrá. Mladičká... kdo by to řekl, že svoji šanci bude umět tak skvěle využít? Měl jsem ji za nehotovou, za naivní, měl jsem ji za děvče, které říká spoustu věcí, aniž by vidělo význam těch věcí. Její slova o předurčení k velkým věcem, o vyvolení, o vyšších cílech... takové věci se přeci snadno říkají! Měl jsem ji za děvče, pro které slova zatím nic neznamenají. Nezazlíval jsem jí to, mladí jsou takoví. A ona pro mne byla dalším z mladých, ač jsem jí dal víc, než těm ostatním. Dal jsem jí šanci, ale to neznamená, že bych to neudělal s pochybnostmi.

Ale předčila veškerá má očekávání! Je skutečně dobrá! Jak plochý a povrchní byl můj dosavadní odhad oné dívky! Zatím se jí daří.

Zatím se jí daří úplně všechno.

Hlava se mu zatočila nad takovým poznáním.

Daří se jí to až příliš snadno!

A pak to přišlo: Příliš, příliš snadno!!! Kontroluji její kroky, ale na jak dlouho ještě? Jak dlouho ještě bude trvat, než přestane ctít autority, neboť bláhově uvěří, že tyto autority přerostla? A poznám chvíli, kdy se to stalo, poznám to včas?!

Musím si na ni dávat pozor.

K N I H A D R U H Á

o tom, jak Yvrilla Jorkovičová hostí nové přátele, ale také o tom, že se později všichni vydají na cestu

19.

V obrovské hale s nádhernou klenbou, pod fascinujícími lustry z křišťálu, seděl Ren Kiersting a přežvykoval cigaretu. Strop zdobily desítky planet, mysticky utopených v mlze, mezi nimiž se proplétala dětsky vyvedená sluníčka. Linie paprsků světy tu spojovaly, tu dělily, vázaly je k sobě oslnivými nitkami a

vymezovaly jim blízká teritoria. Lustry byly do toho všeho zakomponovány kupodivu nenásilně, a navíc se díky nim podařilo něco neuvěřitelného: klenba jako celek nepřipomínala přímočarý kýč.

Kiersting si malůvky prohlížel se zájmem, ač váhal, zda by toto byl ochoten označit za umělecké dílo. To ale ani nebylo potřeba. Výzdoba plnila primárně náboženskou funkci, snaha o umělecky tvůrčí lehkost a jemnost v náznaku tu byla vedlejší. A docela vedlejší pak byl jakýkoliv nekonvenční přístup; nebylo cílem tvůrců nabízet jiný pohled na známé záležitosti, naopak, smyslem toho všeho bylo zobrazit standardní sjednotitelská témata klasickým a dogmatickým způsobem.

Avea Stelli si už klenbu prohlédla. Stála na druhém konci haly, otevřené do venkovního prostoru. Klenbu tu podepírala jen série antických sloupů. Tmavovláška se opírala o jeden z těch sloupů a mlčky přihlížela, kterak někde hluboko dole, na jednom z nádvoří pod nimi, postávají u svých autíček a letadel vojáci. Jasně rudé světlo místního slunce utopilo vojenskou techniku v mystickém oparu. Dívka nehybně postávala a mrkáním se snažila zahnat fakt, že ji sluce vhání slzy do očí.

Pomalu, líně se obrátila a váhavým krokem došla až do středu haly. Kroky se rozbily do klapavé ozvěny, zaduněly u stěn i stropu a jejich dozvuky se vracely dolů. Ozvěna na ni dolehla, znenadání se začala cítit osaměle a křehce.

„Nevím, co na to řeknou,“ pronesla tiše s nutkáním šeptat.

„Co?“ zeptal se Kiersting. Nohy měl zvednuté na lavici před sebou, zapíral se do opěradla a popel z cigarety klepal na zem.

„Myslím to kouření. I Federace má nastavené restrikce, ale my tady nejsme na území Federace. A jsme na svaté půdě.“

„... a?“ zaváhal Kiersting s cigaretou mezi prsty.

„Ježíši, jsme v hale, kterou používají k bohoslužbám! Že tu nikdo není? Ráno i odpoledne se tu všichni setkávají, kněží, novici, ten šedivý stařec i naše světlovlasá kýčovitá kráska. Nemůžeš jim tady klepat popel na zem. Prostě nemůžeš. Je to proti jejich víře, a tady to křičí dvojnásob.“

Kiersting si to chvíli srovnával.

„Jestli jim to vadí, ať mi to řeknou.“

„Ale to je právě to, co neudělají. Chtějí, abychom se tu cítili jako hosté. I když rozhodně nejsme žádní hosté, co si budeme namlouvat. Stačí se podívat na vojáky tam dole. Víš, zajímala by mne jedna věc. Kdes to sebral? Sehnat na území Horské oblasti cigarety je prý nadlidský úkol. A na místním svaté půdě mezi všemi zdejšími náboženskými chrámy dvojnásob.“

„A podle mne jsou to jenom pokrytecké řeči,“ odpálil ji. „Že je to nadlidský úkol? Asi to není ani zdaleka tak těžké, jak se říká. Pašují ty věci, a pak s nimi šmelí. Tohle mám od noviců.“

„Doufám, že budeš hodně zapírat, až na tebe přitlačí,“ usmála se dívka zlehka, „protože pokud přijdou na toho, kdo ti to dává, tak dotyčný bude mít pekelný malér. Víš ty co? Kouření je nechutné, cigarety se mi hnusí.“

Kiersting popotáhl, vyfoukl dým koutkem úst a zbytek cigarety hodil na kamenitou dlažbu. Pomalu ohníček zašlápl, zakroužil na něm botou, podrážka zaskřípala o kámen a nechala tam po sobě špinavé kolečko popele.

„Ale já bych se bez toho taky obešel,“ přiznal pak. „Chybí mi láhev. Ztraceně, Aveo, moc mi chybí! Jenže alkohol je asi fakt nedostatkové zboží.“

„Tohle ti novicové neseženou?“

„Nechtějí o tom ani slyšet. Asi to jejich víru nabourává mnohem víc. Mají v tom hlubší zábrany, víš?“

Zkoušel jsem natuknout panenku Kristel.“

„... a?“

„A dozvěděl jsem se, že pití je důsledkem morálního rozkladu a dekadentního způsobu života v té takzvané demokratické společnosti, která je postavena na totální absenci víry na jedné straně a vyzdvihování sobeckého prospěchu jednotlivce na straně druhé. Nesměj se! To mi skutečně řekla.“

„Já ti to věřím,“ připustila tmavovláška. „Za týden jsem už na jejich řeči zvyklá. A myslím, že ty taky. No, bez pití to tu budeš muset vydržet.“

„Nevíš, co to je, vydržet to tu bez pití.“

Jinak by to ale nebylo špatné. Vůbec by to nebylo špatné. Skvělé večere, rozpravy s přáteli, podívej se na ten výhled do údolí, jen se tam podívej! Hory, městečko, vodopád na pozadí, to je nádhera! Nevzpomínám si, že bych kdy vedl tak úžasný život. Je to zahálka v přepychu. Váhám, zda na jejich sjednotitelské víře něco není.“

Avea Stelli s překvapením zjistila, že to snad myslí i vážně.

„Žertuješ,“ řekla.

„Vlastně ti nevím. Mám se tu dobře. Lidé se tu nikam nehoní. Neštvou se za hromadou nablýskaných cetek, jako my na západě. Vyzdvihujeme naše demokratické zřízení, ale dře pro ně tak, jako bychom se měli stáhnout z kůže. A když už ne, tak si proléváme hlavu chlastem. Nic mi tady nechybí.“

„Ale no tak!“ zdvihla tmavovláška dlaně. „Doufám, že stojíš nohama na zemi, Kierstingu. Jsme tu v církevním centru, a asi jednom z nejvěhlasnějších. Musíš počítat s tím, že to tu bude dobře zásobené. Takové organizace fungují jako vysavač na prachy. Podívej se z okna – když už se tu rozplýváš nad výhledem, dívej se dobře! Nebo tady z vyhlídky, dojdeš na konec chrámu, pod sloupy – a koukni se ven! Na to, jak si žijí tam dole v údolí, v městečku, jak se honí, jezdí si svými auty, spěchají do práce... a nepracují jen na sebe! Dřou, aby nakrmili tuhle mnohahlavou příšeru, která jim po jejich zemi staví chrámy. Jsi labilní člověk, Rene Kierstingu, bez výčitky, ale je to tak. Doufám, že se jim nepodařilo tě zblbnout. Pokud by uspěli za jediný týden, udělal bys jim to až neuvěřitelně snadné!“

„No já vím,“ pronesl Kiersting otráveně.

„Co hůř,“ dodala dívka, „vezmi si, jak rozsáhlé sady restrikcí tady lidé musejí poslouchat. Mají tvrdě vymezené hranice, v nichž se pohybují. A věř tomu, že se nevyplácí vybočit z nastavených koridorů. Myslíš, že je snadné vydržet si životní standard?!“

„Horská oblast na tom není až tak špatně. Technologicky za námi moc nezaostávají.“

„Jsou lidé, kteří tvrdí, že Horalové za námi technologicky nezaostávají vůbec. Ale silná náboženská pravidla je svazují. To má ekonomický dopad. To se ví, že ano. Tohle všechno je krutě vydřené, možná ani nemáme ponětí o ceně, kterou malí a obyčejní lidé platí. Nezávidím jim životní standard. A určitě už ne na základě toho, co vidíš tady.“

Obrátila se k otevřenému konci chrámu.

„Kromě toho! To, že jsme tady týden a cpeme se pečeněmi, zeleninou a ovocem, to ještě neznamená, že to tak zůstane. Ani to, že ti dopřávají, aby ses během jídla denně panence Kristel díval na kozy. Nemysli

si, že jsem si toho nevšimla! Jsi při večeři snad jediný, kdo nekouká do talíře.

Oni s tím počítají! Je to maska. Všechno je to maska. Má to v nás vzbudit pocit, že jsme opravdu hosty. Ale právě těmi my nejsme! Sleduješ ty vojáky venku?“

„Nemůžu je nesledovat,“ připustil Kiersting.

„Pak sis taky všiml, že jich je čím dál víc. Co myslíš, proč jsou tady? Co by se stalo, kdybychom se pokusili jim utéct?“

„Bez váhání by nás zabili,“ řekl. „Já vím. Já vím, že je to tak.“

„Jde z toho na mne hrůza, Rene,“ prohlásila dívka tiše. „Nevím, jak tohle všechno skončí. Ale dobře to neskončí. To, že nám tady podstrojují, to je jen jedna věc. Je to podvod, je to maska, má nás to uklíbat, abychom nebyli obezřetní. Ale je to zatraceně průhledná maska!“

Uvědomme si, co všechno se stalo. Za poslední dny. Přežírají nás tady, nabízejí nám výhled na nejkrásnější údolí, jaké jsem kdy viděla, setkávají se s námi u snídání a večeří a diskutují s námi o demokracii a o víře. To všechno jsou kecy. Ve stejné době starý pán, šedivý děda, co to tu vede, pendluje letadlem sem a tam, létá někam na druhou stranu hor – a víš proč? Létá na mírový summit! Na setkání vrcholového vedení Horské oblasti s Federalisty, na jednání o strategických otázkách, o globální rovnováze, o kontrole zbrojení... takové schůzky se organizují maximálně jednou za dvacet let, vždy, když mezinárodní scéna začíná houstnout. Kromě toho, když už se to celé chystá, s řádnou pompou se o tom mluví nejmíň půl roku dopředu! Je to propaganda, lidem se dodává pocitu bezpečí, předkládají se jim teze o tom, jak se politické vedení stará, aby nám jednou na města nezačaly padat jaderné pumy nebo aby nám metropoli nevypálil orbitální laser. No fakt, jiný význam to nemá, dělá se to právě proto, a dělají to tak Horalové, zrovna jako my. Každopádně, vždycky se to dopředu ví, protože to je zrežírované divadlo.

Ale o této schůzce, o tomhle nepadlo ještě před týdnem ani slovo! Chápeš, co to znamená? Je to nenadálý, nepřipravovaný summit, tomu já říkám historická událost.

A děje se to zrovna teď!!!!“

„Myslíš, že to s námi souvisí.“

„Ovšem. Nevím jak, tedy nevím, co z toho vzejde, ale tohle, to, čeho jsme svědky teď, to je mezihra. A ta skončí. Ať se chystá, co se chystá, náš čas se rychle krátí. Věř mi, jakmile se rozhodnou, jak dál, budou jednat okamžitě a nebudou váhat. A nenech se od nich mást! Horalové jsou stejné svině, jako Federalisté.“

Klenbou se rozlehlo dunivé klapání kroků a přinutilo je zdvihnout hlavy. Ozvěna mlaskala a vracela se ze stran, okamžik se zdálo, že musí přicházet spousta lidí.

Ale byla to jen Juliana. Kráčela tanečním tempem ve svém přiléhavém hábitu, vlasy jí stékaly po ramenou dolů a v rudé záři slunce svítily jak nefalšované zlato. Hezkou mladou tvář jí zdobil výraz absolutní lehkosti, nevinnosti a křehké, nesmělé vnitřní čistoty. Kiersting nepřehlédl krásné oči, modré, hluboké jako studánky, a její naivní, nádherně zvednutý droboučký nosík.

„Tady jste,“ řekla Juliana, ač byla ještě na pár metrů daleko. Hala jí slova sebrala od úst, zesílila je, zdvihla a nechala je tančit nad hlavami lidí. Decentně si do ucha zatlačila naslouchátko.

„Máme ji tady,“ řekl Kiersting tak, aby to slyšela jen agentka Stelli.

Tmavovláška se odrazila od Kierstingovy lavice a podrážkami se postavila na zbytky jeho cigarety, aby je Juliana nezahlídl.

„Dobrý večer, Juliano. Rádi vás vidíme.“

„Já vás také,“ přikývla blondýna. „Těším se na společnou večeři. Chtěla jsem říct – Představený Saol to tentokrát zvládl, bude večeřet s námi! Je to pro všechny velká pocta. A ať už vy ze západu věříte čemukoliv, i pro vás je to pocta.“

Saol je jedním z nejúžasnějších lidí, kteří kdy po zemi chodili,“ řekla, a Kiersting v její poslední větě zaslechl něco, co tam nemělo být. Byla tu odtažitost a byl tu nějaký spodní podtón, divný; křehký, jakoby poraněný, ale byl tam, mohl by přísahat, že ho tam slyšel. Koutkem oka zachytil výraz tmavovlásky, nezdálo se ale, že by si toho všimla.

„Půjdete se mnou? Nerada bych ho nechala čekat,“ dokončila Juliana.

„Ale ano,“ řekla tmavovlásky, a Kiersting souhlasil.

„Mám hlad,“ řekl. Chtělo se mu dodat něco o žízni, ale nechal si to pro sebe.

20.

Večeře byla bohatá, což tu bylo zvykem celý týden. Hostitelé si dali záležet. Na stolech se tak objevily nejenom mísy pečeného masa, ale i zeleninové saláty a ovoce. Ren Kiersting se nenechal dvakrát pobízet, ale Avea Stelli zjistila, že se jí veškerý přepych začíná zajídat. Byly to kulisy. Měly zastřít, nebo aspoň rozostřit skutečnost. A skutečností bylo, že ona, Kiersting a pilot Videm nejsou ve zdejších nábožensky vypjatých společenstvích chápáni jako hosté – byli obyčejnými zajatci. Nesetkali se ani jednou s nepřátelským přístupem a nikdy nemuseli čelit nátlaku. Na druhou stranu jim byly jasně vymezeny mantinely. V Rakonském Domě Sjedenocení se mohli pohybovat v zásadě svobodně. Ne do všech křídel a všech chrámů, ale přinejmenším polovina jeho teritoria jim byla přístupná. Únikových cest ale nebylo mnoho a tmavovlásky nad nimi ani nepřemýšlela. Všechny byly obsazeny vojáky a dívka věřila, že kdyby se pokusili o útěk, chování vězňů by doznalo dramatické změny.

To zatím nebylo urážlivé. Bylo přátelské, ale zároveň odtažité, zlehka nadřazené, z každého slova místních číselo jejich niterné přesvědčení o tom, jak velkou sílu jim náboženské vyznání poskytuje a jaký dává jejich názorům i činům morální kredit. Stelli věděla, čím pro zdejší lidi jsou: dílem členy zkorumpovaných a shnilých společností, morálně se rozkládajících a špatných, dílem pak obětmi těchto společností. Ten druhý pohled byl silněji akcentován v Kierstingově případě – dívka se nemohla ubránit dojmu, že jejímu společníkovi se dostává vřelejšího přijetí, ale bylo možné, že si to namlouvá. Každopádně to bylo zřejmé v případě Juliany, kterou Stelli podezřívala z toho, že s Kierstingem prostě koketuje. Pokud tomu tak ale bylo, i to byla maska. Tmavovlásky nevěřila ničemu, co kolem sebe vidí. Naučila se vnímat svět tak, že vše může být jinak – a tady docela určitě vše jinak bylo.

Setkání s pilotem Videmem se omezila na minimum. Stelli neměla potíže procházet se po Rakonském Domě Sjedenocení s Renem Kierstingem a diskutovat o tom či onom. Nikdo jí v tom nebránil. Pilot Videm byl ale ubytován v opačném křídle komplexu, v tom, které bylo dvojici Federalistů zapovězeno, a také jeho dny byly plně okupovány Sjedenoteli. Občas jej vídávali s kněžkou Julianou, občas se samotným Představeným Saolem, starým pánem, který teď často své hosty zanedbával, což omlouval svojí účastí na něčem označovaném jako globální mírový summit.

Společných večeří se vždy účastnila Juliana a jeden či dva další kněží. Pokud to bylo možné, přišel i Saol. Dnes se tam objevila další tvář. Krátce střížený muž vyšší postavy byl ostatním představen jako Mikel Ankinov, velitel letectva, jež bylo v okolí Rakonského Domu Sjedenocení angažováno. Avea Stelli z toho člověka nemohla spustit oči. Jako by vypadl z oka federálním vojákům – a přeci byl jiný. Byl civilnější, byl decentní, tichý, věnoval se hlavně večeři a narozdíl od Kierstinga jedl střídmo. Dívka si byla jista, že tento člověk je vysoce kvalifikovaný profesionál; znala takové lidi. Svým způsobem je měla ráda, nebyly to nevypočitatelné figury s pokrivenou páteří typu Představeného Saola, který teď rozhodoval i o jejím osudu. Byli to lidé s profesionálním cílem a z jistého úhlu i profesionální ctí. Kromě toho Mikel již bez pochyb nejedné vojenské operaci velel, jinak by do této navýsost zásadní záležitosti nebyl zatažen. Dost

možná létal tam, kde kdysi pracoval i Kiersting: na jihu, v zóně rybářských osad. A dívka měla slabost pro někoho, kdo válkou prošel, jakkoliv třeba omezenou, ale kdo měl za sebou všechny ty věci, včetně mrtvých.

Později, když nastala volná zábava, vstala agentka Stelli od stolu a nechala Rena Kierstinga o samotě s pohárem ovocné tříště. Nepokoušela se hovořit s pilotem Videmem, toho si přivlastnil starý Saol, aby s ním trénoval výrazy typu pokoj, chrám, strom, židle, Sjednocení, stůl, jídlo, víra a Bůh. Jestli takové vymývání pilot Videm dlouhodobě vydrží, potom je vnitřně mnohem silnější, než jsem si myslela, napadlo ji. Sebrala ze stolu nádherný krvavý pomeranč, prošla pod bílou, kulovitou klenbou, minula komunikační terminál u dveří jídelny a zastavila se u okna. Neviděla odsud na nádvoří, nebyla si tedy jista, kolik tam zrovna v tuto chvíli je vojáků a kolik techniky tam vlastně mají. Pokud to sledovala dobře, s postupem času jich stále přibývalo a výbava byla den ode dne lepší. Nyní ale hleděla naproti, přes prázdné prostranství, do míst, kde svítila terasa s modlitebními soškami, a poté nahoru, do vyšších pater, ale i na střechy budov. Tohle, pomyslela si, tohle všechno, to je největší malér mého života. A nejspíš je to pořád teprve začátek, protože ať se v příštích dnech stane cokoli, nádherné krvavé pomeranče to nevyváží, ani kdybych jich tady snědla tunu. Najednou ji přepadla obrovská vnitřní slabost. Dostanu se z toho, říkala si. Říkala si to celý týden. Dostanu se z toho, a pokud ne, aspoň se nedám lacino. Opakování toho všeho ji posilovalo, ale právě v tuto chvíli na ni dopadlo něco zatím nepoznaného: pochyby, ztráta víry ve vlastní schopnosti věci držet pod kontrolou, ztráta pocitu, že někde na cestě před ní je šance, třeba jen maličká, skoro nedostižná, ale aspoň nějaká šance. Neměla pocit, že by sebestíh kontrolovala cokoli z toho, co se odehrálo za poslední týden. Zdvihla pomeranč k ústům a zastavila se. S hrůzou přihlížela, jak se její dlaně klepou.

Jak mlčky zírala z okna s pomerančem v ruce a sjížděla po strmém tobogánu do hlubší a hlubší deprese, pocítila najednou na svých zádech čísi pohled. Nebylo jí to příjemné, ale neobrátila se. Stála tam, tichá a vylekaná, a stále hleděla ven.

„Víte, co by mne zajímalo?“ ozval se za ní mužský hlas. Neodpověděla, jen poodstoupila stranou a voják s krátkými vlasy se postavil k oknu po jejím boku. V dlani držel vysoký pohár sladké šťávy s mixem kousků ovoce.

„Když se na to podívám, zrovna odsud to není moc zajímavý výhled,“ řekl pomalu. „Určitě jste to už viděla... tamodtud. Třeba z terasy. Město dole, sevřené kamenitými stěnami hor. Opar u horizontu, vodopád. To je opravdu krása. Nikdy jsem ještě nic takového neviděl.“

„Já taky ne,“ připustila. Dlaně se jí stále třáslly. „Je to krása.“

„Když to člověk vidí, cítí se tak nějak... smířlivěji,“ poznamenal a obrátil se k oknu zády. Opřel se o rám a pečlivě se jí zadíval do tváře.

„Zajímalo by mne,“ vrátil se tam, kde začal, „jak se člověk jako vy dostane do situace, jako je tato.“

Tmavovláška otevřela ústa.

„Tím myslím, jak se dívka jako vy, křehká a zranitelná už od pohledu, zaplete do historických událostí, které hrozí tím, že nás možná všechny semelou.“

Avea Stelli polkla. Dlaně se jí přestaly třást. Překvapivě rychle našla vnitřní rovnováhu. Voják na ni působil uklidňujícím dojmem.

„Nedělejte, že nevíte, kdo jsem, Mikeli,“ řekla. „Bylo by hodně laciné předstírat neznalost. Jsem federální agentka. Vycvičili mne k zabíjení a já celý život nedělám nic jiného. Mé stopy jsou hodně krvavé. V situaci, do jaké jsem se dostala, tohle není nikterak utajovaná informace.“

Pátravě se na ni zadíval.

„Ale jo, vím, kdo jste, agentko Stelli. Mám základní informace. Na mé otázce to nic nemění, jen ji to snad trochu posouvá. Jak se někdo jako vy dostane k takové špinavé profesi?“

„Pokud mne chcete označit za oběť shnilého demokratického režimu, pak mne toho prosím ušetřete,“ kysele odtušila. „Slýchám dost podobných řečí od povolanějších. Juliana si neodpustí jedinou příležitost, aby mohla hodit narážkou. Vy jste voják, měl byste uvažovat racionálněji.“

„Vnímáte to špatně,“ řekl po chvíli váhání. „Pohled vojáka se docela určitě liší od pohledu duchovního. Jenže všichni, co jsme tady, děláme své kroky s cílem ochraňovat myšlenku.“

„Myšlenku Boha?“ řekla kousavě.

„Ano.“

„... a myšlenka demokracie... jednou si o těch věcech popovídáme, Mikeli. Bude-li na to čas.“

„Chtěl jsem jen říct, že každý děláme, co musíme. Ale tu ideu máme před sebou všichni.“

„No ano,“ pokrčila otráveně rameny. „Všichni se před svými myšlenkami skláníme, když pro ně bombardujeme vesnice civilistů či podřezáváme krky. Ony nám to ty myšlenky dělají snazším, že?“

Zajímalo by mne, jaká je vlastně vaše role v téhle atrakci.“

Voják natočil hlavu stranou a krátce vyhlédl z okna.

„Starám se o leteckou podporu zdejší vojenské mise.“

„... a? Myslím pokud tady s námi jste, jste něčím víc, než jen šéfem letadel. To byste zůstal venku a šel by si s námi povídat někdo jiný.“

„Studoval jsem psychologii vyjednávání,“ odpověděl. „A mám v té oblasti řadu kurzů.“

„To je ta podstatná informace. Takže kromě letadel máte na starost i komunikaci.“

„Jsem na to kvalifikován.“

Samozřejmě, pomyslela si. Zajatce je třeba držet v klidu. Ať se věci nekomplikují.

Rozhodla se, že změní téma.

„Viděla jsem tam dole na nádvoří dva predátory,“ řekla. „Spadají pod vás? Myslela jsem, že to jsou typy policejních strojů.“

„Ne, tyhle patří armádě. Neměl bych o tom mluvit.“

Poslední větě se musela pousmát.

„Ne? A co tím ohrozíte? Tím, že vyrazíte pár detailů svým bedlivě hlídaným vězňům? Pokažte tím něco?“

„Na vás bych si měl dávat zatracený pozor, agentko Stelli,“ chytře mrknul, „ale myslím, že tím neohrozím nic. Naopak, uvědomíte si, jaké síle tu přihlížíte. Další predátory máme nahoře na plošinách nad chrámem. A je tam hypersoar.“

To ji překvapilo. Kdyby nebyla připravena na vše, byla by asi takovou informaci považovala za senzační.

„Musíte mít zatracený strach, že vám utečeme,“ řekla. „Vážně tu máte hypersoar?!“

„Tak otázka nestojí,“ konstatoval Mikel Ankinov. „Nebojíme se, že nám utečete. Tohle by ohlířaly pozemní jednotky, budit kvůli tomu letectvo by bylo docela zbytečné. Uvědomujete si ale doufám, jak zásadní události posledních dní jsou. A jak velký mají geostrategický dopad.“

„To si uvědomuji,“ připustila.

„Nechci riskovat, že se do věcí zaplete nějaká prodemokratická bojůvka teroristů. Nebo kdoví jaká jiná skupina. Je dost různých skupin a je dost různých zájmů.“

„Ano,“ přikývla tiše, „to asi ano.“

„Kromě toho, pokud by k jakémukoliv ozbrojenému střetu mělo dojít v oblasti Domu Sjedení, byla by to katastrofa pro Horskou oblast. Mělo by to hrozné dopady na sféru víry. Tahle místa jsou svatá a lidé to berou vážně. Víte, lidé tu skutečně věří, nejsou takoví, jako ti tam u vás.“

„Lidé jsou všude stejní,“ ušklíbla se, „to jen režimy je poutají a směřují. Nechme toho, to je na jinou diskusi. Ale asi vám rozumím. Nechcete dopustit, aby se věci vymkly z rukou... jakýmkoliv způsobem. Proto ta silná vojenská přítomnost. A proto takový stroj, jako hypersoar. Je to preventivní, odstrašující faktor.“

„To je pravda.“

Dívka se otočila do místnosti a krátce zírala na Rena Kierstinga, kterak popíjí ovocnou tříšť. Najednou měla intenzivní nutkání se smát. Vše jí to přišlo absurdní a komické. Vidět člověka, který si denně pečlivě likvidoval játra, jak pije brčkem šťávu z ovoce, bylo jak vystřižené z nějaké bláznivé komedie. Zamrkala. Zlepšila se jí nálada.

„Ač se tomu tématu chci vyhnout, neboť tak mi to káže takt, tenhle nepochybně je obětí režimu,“ podotkl Mikel.

„Nahlížíte na to z principu špatně,“ oponovala mu s pobaveným výrazem ve tváři. „My Federalisté jsme od malička vedeni k demokratickému smýšlení a cítění. Proto nejsme jen Federálové, ale Federalisté. Protože nás ty myšlenky naučili, federalismus je naše přesvědčení. Věříme v multikulturní pluralitní prostředí, stejně tak, jako věříme, že člověk má svobodu volby. Kiersting se rozhodl, že se upije. Nu, a my mu přeci musíme přiznat jeho odlišnost a jeho volbu. Pokud se upíjí k smrti, nechť se tak stane. Proč bychom se angažovali? Je to jeho cesta.“

Voják se na ni dlouze zadíval. Nebyl si jistý, zda v jejím hlase neslyšel nádech ironie.

„Po pravdě, myslím, že Rena Kierstinga nejvíc trápí, že už přes týden nepil. Neříkejte mi, že se tu nedá sehnat láhev.“

„Ovšem, dá. S ovocným džusem.“

„Ale hovno,“ konstatovala Stelli, „tak hloupá nejsem, abych tomu věřila. Nesnažte se mi namluvit, že nepijete.“

„Lidé vědí, že to odporuje víře ve Sjedení. Chceme-li se vrátit mezi hvězdy, musíme si udržet vnitřní čistotu.“

„To není odpověď, jenom propaganda.“

Chvilí trvalo, než se rozhodl pokračovat.

„To víte, že se pije. Ale tady jste na svaté půdě. Alkohol by tu byl chápán jako znesvěcení.

Když jsem řídil letecké operace na západě a jihu, občas jsme pili,“ přiznal pak.

„No vidíte,“ usmála se. „Všichni máme své hříchy, tu větší, tu menší, ale neseme si je s sebou.“

Odrazila se od rámu okna.

„Děkuji vám za rozhovor, Mikeli,“ usmála se. „Po dlouhé době to byl konečně racionální rozhovor.“

Krátkými kroky vyrazila zpět ke stolům s ovocem.

Na druhé straně místnosti, vzadu, u maleb na zdech, mlčky stál Představený Saol a přihlížel, jak se kněžka Juliana pokouší rozprávět s pilotem Videmem. Díval se na člověka z druhé strany galaxie, člověka, kterého měl považovat za živoucí důkaz naléhavosti a pravosti sjednotitelské víry – a s překvapením zjistil, že vůbec nic při tom necítí. Měl bych tu stát v úctě a pokoře před hostem z dalekých končin vesmíru! Ale nedělo se to. Místo toho už týden přihlížel zmateným pokusům človíčka podivné vizáže vysvětlit ostatním, jak a proč se sem dostal, a sám sebe se zdráhal přesvědčovat o tom, že zrovna tato postava představuje střed, kolem kterého se teď Risa otáčí. Život je paradoxní, pomyslel si. Celý život čekám ně něco takového. Život je prostě paradoxní.

Rychle podobné myšlenky vyhnal z hlavy.

„Prosím, věnujte mi všichni pozornost,“ řekl nahlas. Jídelna se ztišila.

„Mám podstatnou zprávu pro naše hosty. Jak vám asi kněžka Juliana řekla, probíhá v současné době neplánovaný summit mezi vrcholnými představiteli Horské oblasti a Federace svobodných národů. Jedná se vskutku o historickou příležitost a šanci posunout naše vzájemné soužití dál a opět poněkud narovnat pokřivené vztahy. Je mi nesmírnou ctí, že se můžu za Církev Sjednotitelů těchto jednání účastnit. Vážím si toho. Chtěl bych garantovat všem v této místnosti, a našim hostům zvláště, že jednání dospějí ke kvalitnímu výsledku, který prohloubí geopolitickou stabilitu Risy. V této věci bych chtěl hlasitě zdůraznit, že naši hosté jsou tady skutečnými hosty, nikoliv zajatci, za které se asi falešně považují. Závěry summitu vás snad přesvědčí, že úmysly obyvatel Horské oblasti a Sjednotitelů vůbec vůči občanům Federace nejsou nepřátelské.“

Krátce se odmlčel, aby svým slovům dodal na významu.

„Chtěl bych se v tuto chvíli omluvit, jsem po jednáních velmi unavený. Jsem starý člověk a potřebuji svůj odpočinek. Jednání zítra pokračují a na mne tu ráno opět bude čekat letadlo. Jsem rád, že jsem se mohl zúčastnit dnešní společné večeře. Poprosím sestru Julianu, aby vám po zbytek večera dělala společnost.“

Krátce přikývl a vykročil ke dveřím. Nad sedícím pilotem Videmem se zastavil a pomalu, s mystickou obřadností, mu položil dlaň na rameno. Odmlčel se.

„Zastav se pak v mém pokoji, Juliano,“ řekl tiše a naklonil k blondýnce hlavu. „Máme co probírat. Rád bych s tebou mluvil.“

„Hned?“ špitla. V hlase zaznělo těžko skrývané napětí, ale on si toho nevšiml. Štěnice v uchu ji pálila.

„Ne, říkám, že později. Zůstaň s našimi hosty. Ale... víš?“ významně přikývl. „Zastav se.“

21.

Byla už pozdní noc, když se Představený Saol převrátil na bok. Se sípavým oddychováním starého člověka se protáhl, zdvihl dlaň, pohladil dívce ňadro a prsty jemně stiskl bradavku. Blondýna zamrkala a mlčky si přeměřila jeho dlaně pohledem. Byly to staré dlaně a měly staré prsty; vrásčité, rozpraskané,

prsty, které nikdy nedělaly fyzickou práci, a přeci se věk na kůži podepsal. Třásl se i s opotřebovanou kůží. Dívka zamrkala a otočila hlavu jinam, aby zahнала nepříjemný pocit. Nebyla si jista, zda se jí daří věci přesvědčivě kamuflovat a skrývat.

Stařec se opět protáhl a stiskl dlaň pevněji.

„Jsi smutná, Juliano,“ řekl jí. „V posledních dnech jsi smutná.“

„Ale kdepak,“ tiše mu oponovala.

„Jsem starý pán,“ pronesl šeptem, „ale senilní nejsem. Vyznám se v lidech. Můj celý život sestával z jednání s lidmi. Nezapomeň. A já na tobě vidím, že jsi smutná.“

„To nic,“ špitla, „to nic není.“

Starý pán chvíli nic neříkal. Poslouchala, jak pravidelně oddechuje, teď už nesípal. Dýchal tiše a klidně. Oči měl pohodlně zavřené.

„Každý máme slabé chvíle,“ ozval se znenadání, když už si myslela, že usnul. „Myslím, tedy zdá se mi, že je toho na tebe hodně, Juliano. Že je toho moc, s čím se musíš potýkat.“

„Věci zvládám,“ ohradila se.

„A velmi dobře. Pochybuji, že by někdo tak skvěle dokázal zařídit, aby se ti lidé dostali... sem. Jsem moc spokojen s tím, co děláš. Mám o tvých schopnostech vysoké mínění.“

„Ano?“ řekla. Smutek v hlase se jí těžko dařilo skrývat.

Saol o tom chvíli přemýšlel.

„Ano,“ odtušil. „Vím, že věříš ve vlastní výjimečnost. Když jsme byli mladí, všichni jsme věřili ve vlastní výjimečnost. S věkem se dostaví pokora. A s jejím příchodem teprve začneme sloužit vůli Boží, do té doby si to jen namlouváme.“

Na to neřekla nic.

„Buď opatrná, Juliano, protože víra ve vlastní výjimečnost vždy determinuje tvrdý pád do reality. A ten pád je tím tvrdší, čím hlubší taková víra je.“

„Já vím.“

„Nevíš. Myslíš si, že to víš, protože se to říká. Ale nerozumíš tomu. Nerozumíš tomu z hloubi duše, je to pro tebe jen prázdná, naučená pravda. Ještě jsi příliš neznalá toho, kudy se můžou cestičky života ubírat.“

„Jsem naivní?“ řekla. „Sama si kladu stejnou otázku.“

„To není otázka naivity, aspoň ne v první řadě. Je to otázka mládí. Víra ve vlastní výjimečnost tě přivedla k takovým výkonům, jaké bych nečekal, přiznávám to upřímně, a to přesto, že jsem v tvé schopnosti vždy věřil. Jsi moje nejmladší kněžka.“

Obrátil se na záda a dlaň stáhl zpět.

„A máš veškeré předpoklady stát se mojí vůbec nejlepší kněžkou. Vidím v tobě ohromující, mimořádný talent. A oheň, oheň, který ti v srdci hoří, který září jasněji a stále jasněji. Můžeš být mojí nejlepší kněžkou, ano, to můžeš. Můžeš toho hodně dokázat. K tomu ale potřebuješ, aby tvá víra zůstala skutečně hlubokou a čistou.“

„Moje víra je hluboká a čistá,“ ohradila se. Jeho zapochybování se jí dotklo. Zatím vše, včetně sebezapírání v jistých nočních situacích poslední doby, činila z důvodů své víry. Z důvodů uvědomění si svého poslání. Vytknout jí nedostatečně hlubokou víru nebylo fér.

„Tvoje víra je tak hluboká, jak ses tomu dosud naučila,“ odušil Saol. „Jsi mladá a tvé zkušenosti nejsou veliké. Život před nás staví všelijaké zkoušky.“

„... a?“ řekla. Nechápala, kam tím míří. „... a?“

„A občas jsme sami zděšeni, čím musíme projít a jak velké jsou nároky, které jsou na nás kladeny. Přes všechno, čím jsi v poslední době prošla, dosud jsi nemusela čelit opravdové zkoušce. Protože jedině taková zkouška dokáže ověřit hloubku našeho přesvědčení. Pamatuji, že ve chvíli zkoušky tě oheň v tvém srdci může stejně tak zaštitit a spasit, jako i spálit na uhel. Nebyla bys první věřící, kterou to potkalo.“

Občas musíme dělat různé věci a nebo musíme akceptovat různé věci. Ale chci ti říct, že někdy může být dílem Božím i cosi, co je zdánlivě v rozporu s naším učením a jeho symboly. Člověk slabé víry v takovou chvíli selhává. Člověk silné víry zkoušku ustojí, neboť na strastiplné cestě za hlubokým poznáním shledá, že tato věc je snad v rozporu s učením na první pohled, ne ale v širším a hlubším kontextu. A svět nám právě takový kontext předkládá. Dílo boží je komplikovanou mozaikou milionů střípečků a je obtížné, téměř nemožné obsáhnout je ve vší komplexnosti.“

„Nerozumím tomu,“ řekla po pravdě. Rozhovor ji začal obtěžovat. „Nevím, o čem je řeč. Vůbec tomu nerozumím. Připadám si teď hloupá.“

„Ale to nejsi, Juliano,“ řekl, „to nejsi. Jenom se dívej. To je moje rada. Dívej se kolem sebe. Sleduj každíčkou událost, každou věc – a vždycky se ptej proč. Ale hlavně. Pamatuji, že přijde chvíle, kdy tvoje víra zakolísá, protože bude vystavena zkoušce.“

„Má víra nezakolísá. Věřím silně,“ řekla. Toužila po tom hovor ukončit, nebyl jí příjemný.

„Zakolísá,“ trval Saol na svém. „A v takové chvíli, ve chvíli nejtěžší, kdy budeš opravdu konfrontována s nejhlubší výzvou, zkouškou, již průměrný člověk neustojí, tedy v takové chvíli se ukáže tvá vnitřní síla. Dřív o ní nemá smysl mluvit, dřív jsou to jen plané řeči.“

Dívka neřekla nic a on se opět odmlčel. Zase zavřel oči, oddychoval teď opravdu tiše a Juliana natočila hlavu stranou, tak, že vyhlédla z okna. Nebe tu vyšperkovaly tisíce mrkajících hvězdných ohníčků. Saolova slova ji zmátla, a ona náhle zjistila, že se stalo víc, než to. Vyplašila ji. Nevěděla přesně, čeho se týkají. Ale najednou pocítila se vši naléhavostí, že to, čeho se účastní, není jen jedna prostá dějová linie, není to jen jeden řetízek událostí, jak to viděla doposud. Náhle spatřila spoustu linií, spoustu nitek, spoustu řetízků, některé viděla jasně a jiné mlhavě tušila. A ony se tu vzdalovaly, tu přibližovaly, tu se křížily a dotýkaly. A na všechny bylo možné nazírat z mnoha pohledů. Juliana zalapala po dechu a zalil ji ledový pot. Byla to chvíle, právě ta chvíle, kdy poprvé matně zahlédla odlesky toho, kam až ji může zavést její výjimečnost a jakých rozměrů může současné dění nabýt. Cítila, že Saolova řeč, jakkoliv abstraktní, byla něčím víc, než jen tlacháním starého člověka. Něco se za tím skrývalo, něco, co nechtěl a nebo nemohl říct naplno, ale bylo to tam. Z mlhy se před ní vyhoupl pokřivený obraz nečitelného varování a s Julianou se svět zahoupal.

„Pamatuji, že výzvy nejsou kladeny před průměrné. Ty Boží vůle nezkouší. Výzvy jsou kladeny před ty z nás, kteří mají naději dojít opravdové velikosti,“ zasípal Saol, a teď už se neobtěžoval oči otevřít.

„Pamatuji na to, až budeš vyzvána,“ zašeptal ještě.

Dívka se k němu obrátila, otevřela ústa, a snad se ještě chtěla na něco zeptat, ale pak bez jediné hlásky zase ústa zavřela. Saol se nehýbal, oddychoval tiše a pravidelně a ona mlčky přihlížela tomu, jak se ke stropu zdvihá jeho šedivý chlupatý hrudník.

Ted', poznala, ted' už opravdu spí.

22.

Kolem oběda příštího dne stála agentka Avea Stelli na terase s modlitebními soškami a zírala pod sebe. Sošky ji nechávaly klidnou, stejně tak jako řada dalších náboženských symbolů v Domě Sjednocení, ted' ji ale nezajímaly ani jako umělecké dílo. Stejně tak opomíjela městečko v údolí, hemžení prostých lidí v jeho ulicích, nádherná úbočí hor a dokonce ani vodopád ji nezajímal. Rudé slunce stálo skoro v zenitu, vyjasnilo se tedy a ostrá zář přešla z hustě červené do oranžové. Dívku to oslňovalo, mhouřila oči a mrkala.

Opírala se o zábradlí, oddělující terasu od nádvoří třicet, čtyřicet metrů pod ní. Mlčky přihlížela, jak se zde vojáci rojí, jak se opírají o své automobily i pobíhají mezi letadly. Přibyl tu třetí predátor. Tak, jako každý den, pomyslela si. Každý den je tu něco dalšího. Jsou zde přitom ve slušném bitevním zastoupení! Pokud je pravda to, co Mikel říkal... je-li to pravda. Věřila, že to pravda je. Třetí predátor na nádvoří samozřejmě strategický poměr sil zásadně nenavýšil, otázkou ale bylo, co všechno by našla na plošinách vysoko nad hlavou.

Zprava, odkudsi od hlavního vchodu do toho křídla chrámu, kam je nikdo nepouštěl, zamířila do středu nádvoří skupinka vojáků a civilistů. Stelli se dívala, jak našlapují, poté se zastavili u nejnovějšího predátora a někteří z nich zdvihli k jeho trupu hlavu. I na tu dálku viděla dívka dlouhé černé vlasy vyššího z nich, po jehož pravici stál nenápadný blondák. Spolu s vojáky se dvojice otočila, na zlomeček, střípek vteřiny, snad setinu, se oba obrátili hlavou tak, že na ně bylo odsud shora dobře vidět. Pak už se dívali jinam.

V té chvíli dívka myslela, že zábradlí přepadne. To není možné!!! Nevěřila svým očím. Zdálo se mi to! Náhoda, musí to být náhoda... jistě to byla jen náhoda. Přehlédla jsem se. Předklonila se, co to šlo, ted' skutečně riskovala. Dlaněmi se pevně zapírala o kamenitý obrubník. Skupinka dole přešla nádvoří napříč, zády k ní. Chvilku se zdálo, že se na ni štěstí usměje ještě jednou. Lidé se zastavili, obrátili se k sobě, prohodili pár slov, tváře ale měli sklopené dolů.

„Zatraceně!“ sykla Avea Stelli. „Zatraceně! Zdvihněte ty hlavy. Tak dělejte, nahoru, podívejte se nahoru! Hlavně ty... zatraceně!“

Neposlechli ji. Místo toho se znovu obrátili, pár kroky překonali vzdálenost do nejbližších dveří a zmizeli uvnitř.

„Ach bože, ach můj bože,“ zalapala tmavovláska po dechu. „Pletu se.“

Zdvihla tvář od nádvoří a zděšeně pohlédla očima do prázdna, směrem ke střechám protějších budov.

„Pletu se, samozřejmě, pletu se.“

Srdce jí zpomalilo, ale jen na okamžik. Zděšení se jí nepodařilo z duše vyhnat, jen na několik vteřin utlumit. Dlouhodobě nedokázala sama sebe ošálit.

„Kolikrát jsem se v životě spletla? Kolikrát jsem se spletla, když mi šlo o život? Proč mi jen všichni závidí ten můj zatracený instinkt! Ach můj bože, ach můj...,“ začala, a v púlce věty řeč usekla.

Jako by všeho bylo málo, někde tam vepředu, na střeše přímo proti ní, mezi strukturou větracích zařízení i dekoračních věžiček, zahlédla tmavý, rychle se pohybující stín. Byla by přísahala, že tam byl, byť na něj zírala opravdu jen po mžiknutí oka. A pak, ať natahovala oči sebevíc, bylo tam už jen prázdno.

Tiše, s podrážkami vrostlými do kamenité dlažby a ztuhlá nejčistší hrůzou, pátravě skákala zrakem z jedné střechy na druhou.

Tam... a tam... bylo tam něco? Opravdu? Vždyť tam nic není! Ale přísahala bych... přísahala bych... a tam!

Tentokrát byl pohyb zřetelný. Věřila, že kdyby měla fotoaparát, podařilo by se jí tu věc chytit. Takhle se z ní stal další z pomíjivých stínů.

„Možná jsi zešléla, Aveo,“ zašeptala sama sobě. „Možná uvěříš na duchy... a pokud na ně uvěříš, pak duchové jsou tím, co jsi teď viděla.“

Polkla, ale v ústech měla sucho.

„Možná uvěříš na duchy,“ zopakovala si.

A pak zavzlykala.

„Ach můj bože!!! Ach můj bože, takže už...? Ted'? Nebo ještě ne? Nebo máme ještě čas? Ach můj bože, ježíši, kristepane, bože můj!!!“

Slunce vysoko nad hlavou zašlo za oblak páry, na krajinu se zřítíl stín, okolí pohaslo – a spolu s tím pohasínáním pochopila, že vyměřený čas se začal krátit opravdu rychle.

23.

Na stejnou terasu, jen spolu se soumrakem, tedy o sedm hodin později, vstoupil Ren Kiersting s plechovkou džusu v ruce. Kiersting byl umytý, čistě oblečený a oholený; staral se o svůj vzhled už týden. Nic to ale nezměnilo na jeho náladě, která začínala být hodinu od hodiny horší. První dny byl v Rakonském Domě Sjednocení celkem spokojen. Jedl, co si přál jíst, zahálel, toulal se a jen občas mu vojáci na nádvořích připomněli limity jeho stávající existence. Ren Kiersting nebyl tak paranoidní, jako Avea Stelli, nebo přinejmenším byl flegmatický, takže mu to bylo vcelku jedno. S přibývajícím dny mu ale začalo chybět cosi, čím vyplňoval poslední léta svého života a na co si zvykl. Začalo mu chybět pití.

V posledních hodinách se mlhavá touha změnila v silné a fyzické trápení. Kiersting začal Sjednotitele proklínat i s jejich ovocnými limonádami. O důvod navíc, říkal si, proč nikdy jejich patetické víře nepropadnu! Avea o mně měla starost docela zbytečně. Nikdy se nestanu členem společenství, které mi bude nalévat pomerančovou šťávu! Ovládl nutkání mrštit plechovkou pod sebe, mezi stany hlídkujících vojáků. Snad by některé i probral a snad by vyvolal dočasné pozdvižení, chvilkový poplach... možná. Snad. Ale bylo by to teatrální gesto.

„Zapletl ses mezi síly, jež tě přesahují o hlavu, Rene Kierstingu,“ zašeptal a zdvihl plechovku k očím. „Neměl bys je vinit z toho, že ti nalévají ovocnou tříšť, a ne kořalku. Jsou to jejich zvyky, ne tvoje, a je to hlavně jejich země. Nestáli o to dostat sem zrovna tebe. Zkrátka se to tak semlelo, to je celé.“

Hučení v hlavě tím ale nezahnal a touhu po doušku pálenky neuhasil.

Krátce si lokl nasládlé limonády, sklonil se dolů, vteřinu, dvě hleděl na černé střechy stanů, kde přebývali vojáci v aktivní službě a na stráž, potom zdvihl hlavu, bez zájmu se podíval na střechy stavení, hory za nimi, aby nakonec skončil v záklonu. Tváří se teď obracel proti obloze, přímo do zenitu.

Vyšlo Stříbření. Bylo nádherné. Složené z desítek stříbrných mušek, cetek, které síly dávno mimo kontrolu lidí vynesly na oblohu, aby je tu teď nechaly kroužit, stoupalo Stříbření vzhůru, vplulo do jeho zorného pole, nejdříve je viděl rozmazaně, ale pohledem nepohnul. Klubíčko šplhalo výš a výš, vylezlo nad nejvyšší horské štíty, teď už byl pohled dobrý. Ren Kiersting zapomněl na alkohol.

„To je krása,“ zašeptal sám pro sebe. „Bože, to je ale krása.“

„Ano, to je opravdu krása,“ ozval se za ním tichý hlas. Vyděsil ho. Nebyl si vědom, že by na terasách byl ještě někdo. Rychle se obrátil a zoufale ostřil oči do tmy.

„Jak dlouho tu jste, Julianio?“ řekl.

„Nějakou chvíli,“ pronesla dívka tiše. Pomalu vystoupila ze stínů a tvář jí ozářilo mihotavé světlo Stříbření. „Už nějakou chvíli. Přišla jsem před vámi.“

Nevěřil tomu.

„Vážně? Nevšiml jsem si... vážně?“

„Ano,“ pronesla pomalu, a v téže chvíli si všiml hlubokých kruhů, propadlých kolem jejích očí. Vyvedlo jej to z rovnováhy. Plakala? Kněžka Juliana byla jedním z nejvýznamnějších lidí tady, to si dovedl rychle srovnat. Věděl to mnohem dřív, než jej do Rakonského Domu Sjednocení přivezli. Byl si tím jistý už ve chvíli, kdy na její povel zemřel zelený had. Nevěřil, že plakala, nepasovalo mu to k ní.

Přikývl. Nemohl si nevšimnout jejích nádherných bílých šatů se sukní až ke kotníkům, zato však se silně vyzývavým výstřihem.

„Prozradte mi...,“ zaváhal, „co ta věc pro vás vlastně znamená, Julianio,“ a dlaní mávl k obloze.

„Stříbření?“

„Ano.“

„Řeknu vám, co si myslím, že to znamená pro vás. Je to symbol nenaplněné touhy. Snahy vrátit lidské civilizaci zpět lesk, který dřív měla, snahy otevřít dveře a umožnit nám, abychom se zase procházeli po loukách vzdálených světů a koupali se v jejich mořích... abychom se s nimi vídali, s lidmi na druhé straně blízkého vesmíru... je to důkaz naší slabosti a je to měřítko našeho osamění. Tohle to pro vás znamená.“

Kierstinga tím zaskočila.

„Ano...,“ připustil. „Víceméně. Nečekal bych, že se vám to podaří vystihnout.“

„Že ne?“ usmála se, a on náhle v jejím hlase uslyšel zoufalou hořkost. „Já vím, že byste to nečekal. Natož vaše společnice, která má ke mně vztah, řekněme, přinejmenším rezervovaný.“

„Avea je co do lidí opatrná.“

„To asi musí být, vzhledem k tomu, co v životě dělá,“ souhlasila blondýnka, „ale mne nemůže vystát. Jenže ani vy jste nečekal, že... a jak by taky. Jsem pro vás symbolem kýče, že? Kýče a laciné cetky. Na povrchu je to nablýskaný slupka, pod tím jen duté prázdno... právě taková se prodává. Panenka Kristel. Říkáte mi tak, že?“

Kiersting nevěděl, co má říct.

„Ale ovšem, já vím, že mi tak říkáte. Netuším, kdo je panenka Kristel. Předpokládám, že je to nějaká vaše hloupá hračka.“

Udělala ještě jeden nesmělý krok vpřed.

„Náboženství je plné symbolů. Víra v Boha je vírou v symboly, protože jinak si Jeho moc přiblížit nemůžeme. Je všeobjímající, a abychom toto byli schopni svojí limitovanou myslí nějak obsáhnout, musíme mluvit v symbolech. To vám ze západu může připadat patetické, nabubřelé, zkratkovité a úsměvné, ale tak to není. Je to přesná řeč s přesnými významy. Za každým symbolem se ty významy

skrývají, i kdyby nešlo o jeden význam, ale rovnou o tisíc různých.

Řeknu vám, čím je Stříbření pro nás. Symbolem, přirozeně. Čím jiným?! Dalším z řady symbolů. Je to symbol bláhovosti lidského snažení. Lidé vystoupali ke hvězdám, aniž by na to byli připraveni. Věřili tehdy ve své síly, věřili v ně bezmezně, věřili v nekonečnost svých možností a neohraničenost své cesty. Věřili v to všechno a celou galaxii utopili do pýchy. Později, po pádu, nikdo z nich se neptal, proč se to stalo. Ač právě to je jediná logická otázka. Nikdo nepátral po důvodech, a pokud už se příčiny hledaly, pak jenom čistě technické. Lidé nehledali podstatu. A dodnes asi ani nehledají. A proto jsme se mezi hvězdy už nevrátili.

Stříbření je v tomto pojetí symbolem dalšího marného kroku. Nezačali jsme u sebe, nerevidovali své názory, pohledy, hodnoty. Místo toho jsme chtěli zopakovat to, co jsme už jednou učinili. Tedy vybudovat technická zařízení, otevřít cestu a znovu vystoupat ke hvězdám, avšak nezměněni, ve stejné pýše. Proto byl pokus o vybudování hyperspeciální brány neúspěšný a proto bude neúspěšný každý další, ať už bude veden s jakoukoliv inženýrskou a technologickou invencí.“

„To je všechno pěkné, Juliano,“ řekl Kiersting tiše, „ale nevím, zda to nejsou jenom řeči. Máme tu pilota Videma, toho chudáka, co ho tu před námi izolujete a skrýváte. Ať už přišel z jakéhokoliv světa, bránu se jim otevřít podařilo. Možná nedokonale, ale podařilo.“

„Třeba jsou moudřejší,“ odbyla ho dívka. „Třeba se dostali dál, než my tady.“

„Moc hezké na to, aby to bylo víc, než jenom pohádka.“

Pečlivě si jej v mlhavém svitu prohlížela a hořkost v její tváři se prohloubila.

„Jste skeptický,“ konstatovala pomalu. „Velmi skeptický. Chtěla bych vám říct, že je důležité v něco věřit. Prostě v něco, když už nedokážete přijmout skutečnou Víru. Ale nějak věřit... upnout se k tomu... jenže zrovna teď nevím, jestli právě tohle vám říct dovedu. Alespoň v této chvíli.“

Tiše vydechla.

„Napadlo vás někdy, tedy pokud ta vaše panenka Kristel vypadá tak, jako já, napadlo vás někdy, jestli za vyleštěnou kůží ještě něco je? A napadlo vás někdy, do jakých situací se vaše panenka Kristel může dostat?“

„To jsou zase jen řeči,“ odpálil ji, ač jemu samotnému to při pohledu na její tvář neznělo věrohodně. „Jste tady kněžkou číslo jedna. Tak to přinejmenším chápu. Nad vámi už je jenom Saol. Čert vem, že se vám půlka zdejších kněží i noviců stejně tak klaní, jako vás i proklíná. Nemyslete si, že jsem si toho nevšiml. Ale čert to vem! Máte budoucnost před sebou, svět vám leží u nohou. Ve vašem věku!“

„Kněžkou číslo jedna?!“ špitla s úsměvem ve tváři a do hlasu se jí vkradla tichá hysterie. „Jsem tady protěžovaná kněžkou. Ne kněžkou číslo jedna. To je rozdíl! To je tedy zatracený rozdíl.“

Dlaní si přejela přes tvář a prsty si protřela oči.

„Vždycky, odmalička, jsem byla vedena k tomu, že něco dokážu. Ne něco jako třeba kariérní postup, ne něco jako společenské uznání. Něco, čím přesáhnu vše, čeho zatím lidé dosáhli. Nevím, jestli to pochopíte. Ale byla jsem vedena k víře ve vlastní výjimečnost.“

A já jsem výjimečná!“

Zašermovala mu prsty před tvář.

„To je pravda, rozumíte? Je to tak, nechvástám se. Jsem talentovaná, jsem nadaná, dostala jsem své nadání od Boha. Dal mi ho v kolíbce, navštívil mne a posypal hrstmi talentu!“

Až do této chvíle jsem ale nechápala, co to znamená.“

„No,“ řekl Kiersting zmateně. Opět se ozvala chuť na alkohol. „A co to tedy znamená?“

„Vždy jsem si myslela, že vyvolení, to, že mi bylo přisouzeno poslání, proběhne tak nějak přímočaře. Že jednou přijde věc, se kterou nikdo nehne, nikdo na ni nedosáhne, nikdo ji nevyřeší. A já se zvednu a jednoduše to dokážu.“

Rozesmála se. Hysterii se už nepokoušela skrývat.

„Přizpůsobila jsem tomu všechno. Doslova všechno. Veškeré mé kroky, všechny mé činy, všechno, co jsem kdy dělala, směřovalo k tomu, aby, až se výzva objeví, abych byla připravena, abych prostě byla u toho.“

A byla jsem ochotna za to zaplatit. Cenu. Dost vysokou cenu. Mluví o... jsou to věci, prostě takové nechutné, hnusné věci... jenže já je udělala bez výčitek. Co víc, původní cenu jsem splatila s chutí a nadšením, neboť jsem věřila, že se mi tak prostě otevrou dveře – a pole pro moji působnost bude volné!

Později se ukázalo, že se jedná jen o díl ceny. O vstupní investici. Že se tak dostanu do hry, ale budu muset investovat dále, abych z ní zase nevypadla.

Jenže...“ zamávala dlaněmi do tmy a v očích se jí zaleskly slzy, „jenže teď se bojím, Rene Kierstingu. Bojím se, strašně se bojím!!! Bojím se toho, že jsem stále splatila jen malý zlomeček, střípek, bezvýznamný díl celkové ceny. A že než to všechno skončí, moje cena se tisíckrát, milionkrát, prostě neměřitelně moc navýší!!!“

Vzlykla a na pár chvil se odmlčela. Stříbření jim ještě svítilo do tváří. Přehouplo se přes zenit a pomaličku začalo klesat dolů. Kiersting si toho nevšímal. Mlčky zíral do její tváře a náhle mu vůbec nepřipadala prázdná. Přišla mu mladíčká, nevinná, zranitelná – a zraněná –, ale především: moc, moc krásná.

„Představený Saol mi řekl takovou věc,“ špitla. „Včera. Je to významný člověk a já ho ctím jako autoritu.“

Hlas jí přeskočil.

„Snažím se jej ctít jako autoritu,“ opravila se. „Přesto, že cítím vlastní výjimečnost. Ale on mi řekl něco, co sice nenabýlo konkrétní podoby, ale co může mít naprosto praktický význam! Řekl mi, že velcí lidé, tedy ti opravdu velcí, bývají při cestě ke svému vrcholu podrobováni zkoušce.“

A já na to od té chvíle nemůžu přestat myslet. Protože co když moje výjimečnost přesáhne horizonty běžných lidí natolik, aby na ni vůbec dokázali dohlédnout? Co když to, že jsem kdysi byla vyvolena, že mi Bůh přiřkl úkol, jaký nikdo jiný nedostal, co když to všechno znamená, že budu muset udělat kroky, jaké se natolik vymknou běžnému vnímání světa, že je nikdo nepochopí?“

Znenadání Kiersting poznal, o čem dívka mluví.

„Vy se bojíte, Juliano, že budete muset udělat něco, co zůstane v souladu s vaším svědomím, ale co se vymkne chápání úplně všech! Včetně těch nejbližších, včetně autorit, včetně vaší církve. A oni vás za to odsoudí! Zavrhnou a zničí.“

Tiše přikývla.

„Ano. Že přerostu rozhled autorit, kterým jsem se ještě včera klaněla a kterým doposud svoji přítomnost ve hře splácím. A že ji krutě splácím! Bojím se, že zkouška bude právě taková.“

Jenže kromě toho se ještě bojím, že to všechno přijde rychle. Že je to za dveřmi. Že se to na nás žene a

valí, Saol včera říkal... já to nedovedu přetlumočit přesně. Ach, Bože, jak já jsem zbabělá! Ono to bylo mlhavé. Nechtěl být konkrétní a já jsem nenaléhala.“

Hlas se jí definitivně zlomil.

„Bojím se, že vše, co vidím kolem sebe, vše, pro co jsem kdy žila, v čem jsem vyrůstala, co definovalo celý můj dosavadní život, vše, co jsem kdy měla, že to vše jednoduše pomine. Skončí. A bojím se, že ta chvíle, kdy k tomu dojde, není ode mne vzdálena na roky nebo na měsíce, ale na pouhé hodiny.“

Kiersting nevěděl, co na to říct. Bylo mu jasné, že mluví i o něm. Snad především o něm. A agentce Stelli a pilotovi Videmovi. Protože oni byli do hry zataženi přímo, byli přesně v jejím středu a vše ostatní obíhalo okolo. Pochopil hrůzu a fatalitu jejích slov a hrdlo se mu sevřelo. Byla to právě tato chvíle, kdy mu skutečně došlo, že za několik dalších hodin se kolem prožene vichřice a on pak už nemusí být mezi živými.

„Cítím se hrozně,“ špitla dívka. Zíral na ni a nacházel v ní něco hluboce křehkého, rozbitého, bolestivě zraněného. A ovšem, byla kouzelná.

„Takhle tedy vypadá vaše panenka Kristel,“ řekla s pohrdáním a zdvihla hlavu. Pohlédl ji do očí, v nichž se lesklo tetelivé světlo Stříbření. Viděl tam ale mnohem víc. Uviděl tam hořet plamínek.

„Nevím, co přijde,“ řekla rychle. „Jak už jsem řekla, jsem zbabělá. Nechci na to myslet. Miluji hru v kostky. Odjakživa hrají kostky. Bydlím... bydlím o patro níž, dole pod schody. Jen pár pokojů od dveří, v nichž bydlí naši novici. Pojď ke mně, Rene Kierstingu. Dnes večer nemám, s kým bych si zahrála v kostky.“

Civěl na ni a cítil, jak se mu točí hlava.

24.

Pod hlubokou klenbou hvězdného nebe ležel voják. Ležel na střeše, skryt za nádhernými věžičkami chrámu, nehýbal se a tiše dýchal. Ležel na zádech; hvězdičky mu mrkaly do očí. Z východu začínalo nebe blednout. Voják věděl, co uvidí. Hvězdy se tu rozpijí, ustoupí do nicoty a ještě ve chvíli, kdy v zenitu budou stále mrkat, roztečou se odsud cáry krvavě rudé, dlouhé cákance barev to budou. Červánky zahoří nad horizontem, promění ráno v oslnivý požár, poté vyblednou, ale s sebou vezmou do nicoty i skomírající zbytky hvězdiček. Pak rudá opadne, i když ne úplně. Neboť vystoupí slunce, a slunce je na Rise rudé.

Voják miloval ten pohled, nemohl se ho nabažit. Svítání bylo nejkrásnější chvílí dne. Kdykoliv se mu podařilo přivstat si a hledět na čisté nebe, jak se začíná měnit, kdykoliv byl svědkem toho, kterak se noc převrací v den, tajil se mu dech.

A tohle se dalo čekat brzy.

Voják nebyl obyčejným pěšákem. Nebylo mu nic tak vzdálené, jako tohle. Byl vyškolený, trénovaný, vysoce kvalifikovaný, certifikovaný – a ceněný. Byl špičkový profesionál, nejlepší mezi nejlepšími ve svém oboru. Nikdy nebyl nasazen do ostrého boje v tom slova smyslu, že by stál nepříteli tvář v tvář, nikdy nemusel bojovat na dosah ruky. Na to byla jeho cena příliš vysoká. Ostrých operací se ale už mnohokrát účastnil.

Voják odpočíval na střeše chrámu s puškou po svém boku. Znal ji, žil s ní, byl s ní srostlý. Puška byla tím nejdražším, co v životě měl. Proto byl také tak ceněný. Znal každý detail, každou její chvíli, náladu, byla mu něčím mnohem hlubším, než jen nástrojem k vykonávání profese. Byla prodloužením jeho těla a byla jeho životní filozofií. To byl možná ten úplně hlavní důvod, proč to dotáhl tak daleko – tedy proč byl ve své profesi tak dobrý.

Tiše, pomalu se voják dotkl pravicí pušky po svém boku. Levou dlaň měl přitisklou k tváři – prsty si v uchu přidržoval štěnici. Zíral do hvězd nad sebou a poslouchal Hlas.

„Rozumíte tomu, kdo je stanovený cíl?“ řekl ten neosobní Hlas. Voják byl zvyklý mu naslouchat, dělal to poměrně často. Nikdy neviděl člověka tam na druhé straně – a po pravdě, Hlas v jeho mysli žil vlastním životem, oprostěn od těla. Nebylo nic jiného, než Hlas. Dodávalo to věci mystickou váhu.

„Ano,“ řekl mladík, „ano, ovšem. Rozumím tomu, kdo je stanovený cíl.“

„Zopakujme si to tedy. Zajímá vás jenom ten cíl. Rozumíte? Ostatní práci udělá zbytek týmu. Vy máte jediný úkol, ten splníte, nebudete přihlížet dění napravo ani nalevo. Neuděláte nic nad rámec zadání. Toto je váš úkol, ať už se děje cokoliv. Je to jasné?“

„Ano.“

„Dotazy?“

„Blíží instrukce? Kdy, jak...?“

„Závisí na vývoji situace, dosud nebylo rozhodnuto. Upřesním.“

„Časový horizont?“

„Také upřesním. Výhledově dnes. V řádu hodin.“

„Dobře,“ řekl voják.

„Ještě jednou potvrďte, že víte, kdo je cíl. Nikoliv jen ano/ne, jmenujte jej.“

Voják to udělal.

„V pořádku,“ souhlasil Hlas. „Zůstaňte na příjmu. Instrukce přijdou brzy.“

V naslouchátku cvaklo.

„Ano,“ řekl voják do ticha. Pohladil pušku dlaní a otočil hlavu stranou. U horizontu se začala tetelit krvavá mlha, hvězdičky ale pořád ještě mrkaly.

25.

„Musím s tebou mluvit,“ řekla Avea Stelli Renu Kierstingovi a nečekala, až ji pozve dál. Odstrčila jej, propletla se chodbičkou dovnitř a vkročila do obývacího pokoje. Minula rozházené lůžko a zastavila se u stolu s deskou ušpiněnou od cigaret. Kiersting ji neochotně následoval.

„Máš tu nepořádek,“ řekla dívka a lehkým gestem dlaní obsáhla všechny věci, které podle jejího soudu měly být uklizeny, zarovnané nebo očištěny. Kiersting se s ní nehádal.

„Nepotrpím si na úklidy,“ řekl jen.

„Určitě ne,“ přikývla. Neusmála se. Všiml si toho, bylo to špatné znamení.

„Podívej, je to přeci dočasné útočiště. Až odsud odejdeme, Sjednotitelé si to tady uklidí.“

„Až odsud odejdeme...“, dívka si ta slova převrátila na jazyku. „Musím s tebou mluvit. Věci se hýbou.“

Kiersting shodil oděv ze židle a pokynul jí.

„Tak jo, Aveo. Posad' se. Jsem ti k dispozici.“

Dívka ho poslechla. Sesula se do židle, opřela se do opěradla tak nějak strnule a on vycítil ve vzduchu její nervozitu. Rychle to na něj přeskočilo; bývá to nakažlivé. Obezřetně ji obešel a posadil se vedle ní na špinavou desku stolu.

Zdvihla k němu oči.

„Jak myslíš, že tohle všechno skončí?“

Pokrčil rameny.

„To já přeci nevím.“

„Ale no tak! Oba o tom přemýšlíme, občas na to narazíme v průběhu našich debat, tančíme kolem toho a bojíme se toho dotknout. Právě tak to je, děláme, jako by nic, ale oba se tím užíráme. Zevnitř. Jinak to ani být nemůže. Chci si teď vyložit karty na stůl, Rene Kierstingu, srovnat si to, a chci, abys mi s tím pomohl. A proto se tě znovu ptám: jak myslíš, že tohle všechno skončí?“

„Těžko říct. Pilota odvezou pryč, aby si neposkvrnili posvátnou půdu. Odvlečou ho kdovíkam, do nějakého bunkru nebo sklepa, a tam si ho podají, stejně jako by to udělali Federalisté. O nás se potom budou s Federací přetahovat. Pokud nás vydají, mne nečeká nic dobrého. Co čeká tebe, to nevím. Pokud nás nevydají, jsme v hajzlu oba. Tak nějak to skončí.“

„To si myslíš?“

Zaváhal. Nechtělo se mu formulovat druhou variantu, věděl, že ji potom bude muset před tu první postavit.

„Nebo odvečou pilota a nás zabijí,“ připustil. „To je jednodušší scénář.“

„Jednodušší scénář,“ protáhla dívka slova. „Nu, tak jo. Jednodušší řešení bývá to správné řešení. Co myslíš.“

Kdy?“

„To už, k čertu, skutečně nevím, Aveo! Kdykoliv! Brzy.“

„Brzy.“

Polkla.

„Tak dávej pozor. Včera jsem se poflakovala na terasách. Tam u těch sošek. Mají je tak hezky rozdělené, symbolizují všelijaké věci. Schopnost Boha být na více místech najednou. Snad na všech místech najednou. Schopnost Boha nekonečné vzdálenosti překonávat. Schopnost Boha spojovat rozdělené světy, taky chránit planety. Takové ty věci. A jak jsem na sošky koukala, přestalo mne to bavit.“

To není přesné. Něco se stalo. Něco se změnilo, nedovedu říct co, ale něco se odehrálo, a já to cítila. Jsem prostě taková, víš? Je to instinkt. Všichni mi ho vždy záviděli. Proto jsem to ve své profesi tak daleko dotáhla.

A já jsem ten pocit poslechla i tentokrát, vždycky se mi to vyplatilo. Šla jsem ke kamenitému zábradlí, které terasy ohraničuje, a dívala se dolů. Na vojáky na nádvoří.“

„A?“

Tmavovláška tentokrát mlčela nezvykle dlouho.

„A viděla jsem tam dole Leona Marche,“ řekla konečně.

Kiersting to nepochopil.

„Koho? Kdo je to Leon March? Nemám páru, kdo je Leon March.“

„Leon March byl tajný agent. Byl to můj parťák. Používám minulý čas, protože jsem si až do včerejška myslela, že je mrtvý. Jenže on není!!! Viděla jsem ho... a já...“

... no je to ten chlap, co jsi ho vykopl oknem, Rene.“

Kiersting tomu neuvěřil.

„Hovno,“ řekl. Leon je můj přítel. Vzpomínal si.

„A já ti říkám, že to byl on.“

Odmítal na to přistoupit.

„To není možné, Aveo. Je mrtvý. Vypadl ze značné výšky.“

„Viděls tělo?“

„Neviděl. Ty taky ne. Víš, jak se to seběhlo. Táhl jsme pilota k dodávce, to je všechno. Neohledávali jsme terén kolem domu. Tělo jsem neviděl, ale říkám ti, že je mrtvý.“

„A já ti říkám, že mrtvý není. Musel mít zatracené štěstí!!! Pokud přežil pád z té výšky, přežil vlastní smrt. Na druhou stranu, úplně nemožné to není. Nebylo to až zas tak kriticky vysoko.“

Chvilí se snažil si s tou myšlenkou pohrát.

„Vidělas ho dobře, Aveo? Dolů na nádvoří je to dost velká hloubka. Vidělas ho jasně?“

„Moc ne,“ přiznala. „Byl ke mně tváří jen okamžik. Ale já toho chlapa znám, Kierstingu! Znáám ho dobře, lezl mi na nervy od první chvíle, co se postavil vedle mne. Dávala jsem si pozor i na ty jeho přehmaty a lapsy! Sledovala jsem jej pozorně, věř mi, a já toho chlapa prostě znám.“

„Myslím, že jsem mu tehdy zranil prsty. Možná zlámal. To jak jsem vzal pistoli... všimla sis jeho ruky?“

„Ne. Ale je to on.“

„Přísahat na to bys ale nemohla.“

„Každý se může mýlit,“ přiznala neochotně, „ale já ti říkám: byl to Leon March. A víš, co to znamená?“

Kiersting to nevěděl.

„Znamená to,“ poučila ho, „že Horská oblast a Federace svobodných národů se dohodly. Nakonec nám slavný mírový summit do toho dobře zapadá, ne? Neoznámený mírový summit. Ve skutečnosti hledali řešení, kudy ven z téhle situace. Na nejvyšší úrovni, vrcholové úrovni. Politické řešení. A hledali je společně.“

Tak tedy jo. Tady to máme, společné řešení. Máme tu Horaly v uniformách a máme tu federální agenty. Zrovna tady, na svaté půdě, kam by ještě před pár dny Sjedinitelé nepustili z Federace ani jednu shrnilou a morálně zkaženou demokratickou nohu. Tohle je váha situace. Je ti to jasnější?“

„Možná. Dobře, Aveo, předpokládejme, že se nemýlíš. To není jisté. Ale předpokládejme to. Potom tady máme zástupce Horalů i Federalistů, a také jejich pistolníky a vojáky, a obě strany své kroky zjevně navzájem kontrolují, ale i koordinují. Dělalí je společně. Naše vydání tedy proběhne hladce a rychle.“

„Ale nikdo tu nemluví o vydání, ty slepý blázne!!!“ rozkřikla se. „Vydání není vůbec na stole. Pomátl ses? K čemu bychom jim byli, zapletli jsme se do toho moc hluboko. Včetně mne, nikdo se nebude ohlížet na to, jak kvalitní mám profesní rekord. Že jsem jednou z nejlepších agentek FIS? Ale věci se mi nějak vymkly, vid! Neodpouští se, když se člověku v historické chvíli věci vymknou. Jsem v tom bahně po uši, plavu v tom, jsem na tom stejně, jako ty. Oba jsme na tom stejně. Nemůžou nás potřebovat.“

Dobře, pilota si odvedou. A asi to udělají společně a vyslýchat ho budou společně... mimochodem, není to svým způsobem dobrá zpráva?“

Chvilí na ni civěl, než v jejím výrazu našel hořkou ironii.

„Dobrá zpráva?“

„Ovšem! Nikdo ho nezabije ve snaze přivlastnit si výsledky výslechů pro sebe. Umučí ho obě strany dohromady, a to v globálním zájmu! Třeba dokonce jednoho dne otevřou cestu ke hvězdám společně. A snad na základě informací, které jim předá pilot Videm, než jim při pokusech vydolovat z něj bůhvíco zhasne.“

Konečně na to někdo přišel, že existuje něco jako globální zájem.“

„Ježíši, Aveo!“ odsekl Kiersting.

„Připadám ti jako cynik?“ Dívka se hystericky pousmála. „Tak mne sleduj dál. Nebyla jsem si jista tím, že to je Leon March. Tedy, jsem si tím jista, ale nemůžu to dokázat. Ale pochopila jsem, že k pistolníkům na nádvořích přibyli federální agenti. Docela určitě agenti FIS, ale nejspíš i jiných rozvědek, snad Agentury pro informační servis, snad ještě dalších.“

Když mi to došlo, svět se se mnou zatočil, já zdvihla hlavu – a uviděla jsem další věc. Mimoděk, aniž bych ji hledala. Umím se dívat. Uviděla jsem ostřelovače na střeších.“

„Žertuješ,“ řekl.

„Překvapuje tě to? Nemělo by. Nežertuju, přísahám, že tam jsou. Skrývají se. Když si dáš pozor, odhalíš je. Asi ne všechny, ale spoustu z nich najdeš. Jednoho tady, druhého tam... často zahlédneš jen stín, někdy na okamžik celou postavu.“

Čímž se dostáváme k pointě. Pilota odvedou, nás zastřelí. Tolik globálně koordinované řešení.“

Kiersting jen zavrtěl hlavou.

„Jsi paranoidní, agentko Stelli, a já ti hned řeknu proč. Pokud by nás chtěli zabít, můžou to udělat snadno. Můžou sem přijít dvěma, třeba i teď! A poslat nám každému kulku mezi oči.“

„Nemůžou,“ odsekla. „Právě že nemůžou. Jsme na posvátné půdě, nezapomínej na to.“

„... a? A co?“

„Boj tváří v tvář se může vymknout kontrole.“

„Měli by přesilu. Ustáli by to.“

„Ovšem. Jenže tady se nic nesmí vymknout kontrole. Vůbec nic, rozumíš?! Jakákoliv bitka, jakákoliv krev

prolitá nadplán, nebo nedejbože něco rozbitého, tohle všechno by jejich chrámy znesvětilo. Jsou to silně věřící lidé, to si vyjasněme hned. Součástí jejich zadání bude to, aby věci proběhly čistě. Precizně, bez jediné chybičky.“

Kiersting se nad tím zamyslel. S hrůzou pochopil, že začíná na její argumenty přistupovat. Nezdály se mu scestné. Udělalo se mu nevolno.

„A snipeři neselžou?“

„Budou to profesionálové pracující z dálky. V nehorším případě budeme mít pár důlků ve zdi, kámen se potom obrousí.“

„Ježíši, Aveo!“ zasípal. „Co když máš pravdu?! Ježíši, ježíši...“

Dívka se kontrolovala.

„Mám pravdu,“ řekla. „Jde jim o pilota. To je jádro věci, kolem něho se točí vesmír. Ne kolem nás. Udělají vše, aby si ho odsud odvezli. A politicky je rozhodnuto. Církev na to nejspíš dala palec, starý pán by si sem odstřelovače nepustil jen tak. Na posvátnou půdu!!! A federální agenty už vůbec ne. Pilot je tím cílem, seberou ho, naloží do letadla, pěkně v rukavičkách, aby mu ani modřinu, ani šrám neudělali!

A nás jednoduše zabijí.“

Kiersting přemohl dávení.

„Říkala mi...,“ začal skřípavě. „Juliana mi říkala...“

„Julianu vynech,“ odsekla tmavovláška.

„Zapadá to. Obává se... včera mi říkala...“

„Je jedním z nich,“ řekla tmavovláška odevzdaně. „Patří k nim, je součástí hry. Pamatuj na to.“

„Není součástí hry,“ nesouhlasil s tím. „Není! Neznáš ji. Je toho za ní víc, než jenom nablýskaná blond fasáda.“

„Kecy,“ odbyla ho.

„Myslíš? Mluvili jsme spolu... zvečera, tam na terasách... a ona řekla... topí se v tom, Aveo! Vymyká se jí to z rukou. Zatím nijak viditelně, ale ona to už vidí. Tuší, že se jí věci zhroutí, a takovým nějakým čistým způsobem, křehkým...“

Propálila ho pohledem. Zorničky se jí roztáhly úžasem, zalapala po dechu. Najednou jí to naskočilo docela všechno.

„Ty s tou ženskou spíš, Rene Kierstingu!!! Ježíši, kristepane, ty s ní spíš! Ježíši! Řekni, že to není pravda! No to snad není možné, bože můj, že to není pravda.“

Kiersting rozpačitě zamžoural.

„Takže je to pravda!“ vybuchla tmavovláška. „To nemyslíš vážně. Pomátl ses?! Sledovala jsem v posledních dnech, kam všude se jí díváš, ale tohle, to není možné, to není pravda!!! Ty ses definitivně pomátl.“

A já ti vyčítala, že jsi ke Sjedinitelům shovívavý! Dokonce jsem se obávala, že ti hlavu vymyjí... tedy to se povedlo fakt rychle! Jenom ne tak, jak bych čekala. Slečna kněžka nasadila páky nejsilnějšího kalibru.

„Že tě obrátí na víru?! Tohle je tedy tisíckrát horší.“

„Není to tak, jak si myslíš,“ řekl.

„Ne? A jak to tedy je? Jak, chceš mi to říct?!“ rozhodila dlaně od sebe. „Jsi vážně takový hlupák? Kristepane, Kierstingu, vždyť je to kurva. Mrká na tebe těmi modrými studničkami a krčí před tebou nosík... hlavně si ale hlídá, aby byl výstřih pokaždé dostatečně hluboký... jak myslíš, že se z ní stala nejmladší kněžka mezi místní osádkou? Ha?! A jak myslíš, že se dostala do toho všeho, jak se zapletla do historické události, jaké páky k tomu asi nasadila? Taková mladá, bezvýznamná husa?“

Kiersting polkl.

„Mlčíš? Tak já to řeknu za tebe. Vyšplhala vysoko, protože přeřízla toho starého plesnivého dědka, co mu to tady patří. A věř mi, že ne jednou. Udržet se na špičce, to už stojí nějaké úsilí.“

„... a?“ ohradil se dotčeně. „A kdyby? Tak co, a kdyby to tak bylo, tak co?“

„Jak... tak co? Jsi úplně pitomý? Jsi slepý?“

„Chci říct, tys nikdy neudělala nic takového, když jsi měla některému ze svých cílů napálit kulku mezi oči?“

Dotklo se jí to. Okamžik lapala po dechu, neschopna slova. Kiersting to zamrzelo, ale ne tolik. Cítil se hrozně naštvaný.

„Srovnáváš rozdílné situace!“ rozkřičela se na něj. „Srovnáváš nepoměřitelné situace. Jsou to docela odlišné věci, záleží na okolnostech, za kterých se to děje. Záleží na našich okolnostech. A z našeho úhlu pohledu je paranoia na místě, rozumíš?! Proto to musíme hodnotit takhle, proto pro nás bude kurvou, i kdyby měla tisíckrát roztomilý nosík.“

„Věci nejsou tak přímočaré, Aveo,“ pokusil se o smířlivý tón. Bylo mu líto, co jí řekl. „Neznáš ji, ne dost. Je zmatená, teprve začíná chápat, do čeho zabředla. Je křehká. A je výjimečná.“

„Výjimečná!“ vybuchla dívka. „Konkrétně? Přijdou teď nějaké pornografické detaily?“

„Tak to nemyslím!“ okřikl ji. „Je talentovaná. Má dar. Hráli jsme spolu kostky.“

Tmavovláška se hystericky zašklebila.

„Kostky!!! Ha! Kierstingu, a hodláš mi říct ještě nějaké další intimní informace?“

„Ty to nechápeš. Pamatuješ, kdy se vynořili? Tenkrát v bažinách? Že to bylo ve chvíli, kdy si pro pilota přišli Federalisté? Já tedy ten okamžik ještě prospal, ale popisovalas mi to. Pamatuješ?“

Tmavovláška otevřela ústa. Nechápala, kam tím míří.

„A vzpomínáš, že když tam tak stáli a hrozili tím, že se vzájemně postřílejí, nemusela padnout ani rána? Pamatuješ, jak se situace vyřešila? A v čí prospěch?! Jak to všechno do sebe časově zapadlo, jak to bylo sladěné na vteřinu? Jak se ty události jednoduše seběhly?“

Ještě mlčela.

„Pamatuješ na to? Shoda okolností?“

„Náhoda!“ zvýšila hlas. „Jasně, náhoda.“

„A na toho hada? Jak zabila hada?“

„Tak to moment, Kierstingu, had, to byla moje práce.“

„Jenže se držel, Aveo. Byl by nás všechny zabil, otrávil, rozdrtil, roztrhal a sežral. A pak přišla ona, a ten had padl...“

„Náhoda!“

„Fakt? A co tohle: včera jsem s ní hrál kostky. Hráli jsme čtyři hry, řadu setů. A ještě jednu hru k ránu. Kolik her myslíš, že jsem vyhrál?“

„No kolik? Prozrad' mi to!“ odsekla pohrdlivě.

„Ani jednu!!!!“

„Ježíši, Kierstingu,“ zakřičela na něj, teď už opravdu vztekla. „Náhoda!“

„Věříš tomu?“

„Náhoda!!!“ křičela. „Náhoda, náhoda, náhoda, náhoda, náhoda! A zase náhoda! A kdyby s úspěchem poručila slunci zapadat na východě, kdyby vodu ve zlato proměnila a kdyby přikázala a z nebe se začaly sypat diamanty, bude to zase náhoda! Rozumíš? Rozumíš tomu, ty hlupáku? Seru na jejich mystické kecy! Chceš mi tu snad vykládat, jak jsi uvěřil řečičkám o vyvolení? Tohle ti říkala? Jak je výjimečná, vyvolená, jak hned po narození dostala z Boží vůle do vínku talent a dar? Tak já ti prozradím Velké Tajemství: JE TO VŠECHNO NÁHODA!!!“

„Já nevím,“ ubral plyn. „Já nevím, Aveo, je to moc náhod najednou. Já nevím.“

Okamžik to dívka vydýchávala, pak se jí to začalo dařit. Dlouhých dvacet vteřin ještě lapala po dechu. Oči se jí vzteky rozostřily. Tep se jí zpomaloval, dostávala jej ale pod kontrolu jen pomalu.

„No, to jsou tedy špatné zprávy,“ řekla konečně, teď už s ledovým klidem. „To jsou tedy fakt špatné zprávy. Máš ještě něco, co bych měla vědět? Protože nejsme v situaci, kdy bychom si mohli dovolit přepych překvapení. Máš ještě nějaké další zprávy?“

Kiersting otevřel ústa, ale ani nepípl. Najednou nevěděl, co má dodat.

„To jsou vážně, vážně úplně špatné zprávy,“ doplnila se. „Takže se budu muset zařídit sama. Nevím, do jaké míry je na tebe ještě spolehnutí, Rene Kierstingu, a i když myslím, že stále do jisté míry je, otazníků přibýlo. Nejsem si jista, kolik mozku se naší milé blondýně podařilo vyšukat ti z hlavy. Konec konců, o důvod víc, aby tě nechal ten starý pán odstřelit, co myslíš? Lezeš mu do zelí.“

Přikývla.

„Nechme toho. Na to je situace příliš vážná, abych to stavěla takhle. Ironická budu, až budeme mít tohle za sebou. Za hodinu jdeme na oběd. Věci se dle mého soudu nachylují rychle. Pokud mají aspoň trochu taktu v těle, odstřelí nás, teprve až půjdeme zpátky. Je lepší se před smrtí najíst, a víš, oni jsou věřící lidé. Zařídím se. Zařídím se podle toho všeho, ale kůži nedám lacino.“

Vstala.

„Možná mi ještě budeš vděčný,“ podotkla pak, „protože já jsem teď jediný člověk, který dokáže jednat s chladnou hlavou. Víme, co víme; to nám dává náskok, ne moc veliký, ale aspoň nějaký, a já jsem vděčná za každou výhodu, třeba i maličkou. Máme šanci na moment překvapení. Opomíjet výhody by se v naší situaci nemuselo vyplatit.“

26.

Na oběd přišli později a každý zvlášť. Byl to nápad agentky Stelli a nestál za tím žádný promyšlený plán. Tmavovlásku k tomu vedlo jediné – chtěla věci prostě dělat jinak, než doposud. Ren Kiersting na to přistoupil bez námitek, bylo mu to docela jedno. Stále se cítil otrávený vzájemnou hádkou a spíš než aby přemýšlel nad tím, co dívka chystá, se snažil relaxovat.

Kiersting se do jídelny dostavil až jako druhý. Oběd zmeškali, jídla už novici uklidili ze stolů. Nechali tu jen několik sladkostí, dortíků, sušenek a pár kusů ovoce na poloprázdných talířích s příbory.

Bylo tu liduprázdno. Nalezl zde jen kněžku Julianu, která s unaveným výrazem rozmlouvá s pilotem Videmem, a svoji tmavovlasou společnici, zevlující po místnosti. Představený Saol byl opět mimo komplex a ostatní kněží už jídelnu opustili.

Stelli si jej všimla ihned, ač nevydal hlásku a ona původně stála na druhé straně místnosti a dívala se jinam. Je ostražitá, pochopil. Dívá se i tam, kde nemá oči. Vidí snad i dozadu! Dívka rychlým krokem prošla místností a zastavila se u komunikačního terminálu.

„Dal sis na čas,“ řekla.

„Chtěl jsem udělat pauzu,“ odpověděl, „myslím, že sis to tak přála. Snědli nám jídlo!“

„Snědli nám jídlo,“ souhlasila. „Na tom nezáleží. Zapomeň na jídlo. Není to teď důležité. Jíst budu, až budu vědět, že budu dýchat. A já hodlám dýchat, dokud se od tebe nedozvím, jak to ve skutečnosti bylo v tvé povídačce o autobuse. Tohle si zapiš.“

Viděls? Díval ses?“

Chvilí mu trvalo, než pochopil, nač se ptá.

„Na střechy domů?“

„Ovšem.“

„... a?“

„A neviděl jsem vůbec nic.“

„Já taky ne,“ přiznala, „ale jsou tam. Cítím je.“

Ulevilo se mu.

„Třeba se ti to zdálo, Aveo. Nic není tak horké, jak se to navaří. Třeba se ti to prostě zdálo.“

„Říkám ti, jsou tam,“ přitlačila, ač mluvila potichu. „Hraje se na ostří. Jdeme do klíčové scény, já to cítím v kostech.“

Zavrtěla hlavou a černé vlasy se jí půvabně zhouply kolem krku.

„Tady ji máme,“ špitla náhle a v oku se objevila jiskřička ironie. „Jak jsi říkal, že je ten veršík? Kristel tančí, Kristel zpívá, sedí, leží, jí i zívá, něco by mne zajímalo, když už si nejsem jista, zda přežiji příští půlden: jak to vypadá, když zpívá, sedí, leží, jí i zívá, vážně tohle všechno umí?!“

„Nech toho,“ odsekl.

„No fakt, tohle je klíčová otázka. Jaké to je, přeříznout panenku Kristel?“

Kiersting opět pocítil, jak se jej začíná zmocňovat vztek.

„Nech toho, Aveo, říkám, nech toho!“

„No dobře,“ přikývla. „Já tě jen provokuji, Rene Kierstingu, nevšímej si toho. Jen něco ti povím. Přemýšlela jsem o jedné věci. Jedné jediné – o té výjimečnosti. O vaší hře v kostky.“

„A na co jsi přišla?“ rozhovor se mu protivil.

„Přišla jsem na to, že existuje mnohem jednodušší vysvětlení, než to, že zrovna jí Bůh v kolíbce vdechl sílu k nadlidským činům. Existuje jedno velice uvěřitelné vysvětlení. Švindluje. Šamanové bývají podvodníci, pamatuj si to. Ale na lidi to působí. Lidi tomu věří, protože si přejí tomu věřit. Nic to nemění na skutečnosti, že jsou to podvodníci.“

„Poznal bych, kdyby švindlovala,“ mávl rukou. „Kromě toho to nevysvětluje ty další věci.“

„Madlo v hadově oku byla moje práce, na to nezapomínej,“ řekla. Ani ona už netoužila pokračovat. „No nic, já tě nebudu lámat. Přijdeš na to sám, dostaneš-li k tomu čas. Přisedneme si? K pilotovi Videmovi a panence Kristel?“

Kiersting rozpačitě přikývl. Pomalu došli až ke stolu, kde se zastavili. Tmavovláška si dobře hlídala, kam si sedá. Nehodlala dopustit, aby si sedla tak, že neuvidí na dveře. To by byla začátečnická chyba.

„Zpozdili jste se,“ řekla Juliana tiše, když se zastavili po jejím boku. Řekla to tiše, tak nějak křehce, Kierstingovi to přišlo neuvěřitelné jemné. Nemohl si pomoci. Začal mít vztek na Aveu Stelli, že o tomhle děvčeti říká to, co o něm říká.

„Tak... nějak nám to dnes nevyšlo,“ souhlasila tmavovláška. „Můžeme si přisednout, Juliano?“

„Odnesli vám jídlo,“ omlouvala se Juliana. „Měla jsem je zadržet, je to moje vina.“

Agentka mávla dlaní.

„To nevadí, cestou na pokoj si u dveří vezmu dort. Bude mi to stačit.“

Blondýna pomalu obrátila hlavu vzhůru. Zamrkala a zdvihla bílý nosík vzhůru.

„Chtěla jsem s tebou mluvit, Rene,“ řekla. „O samotě. Můžu s tebou mluvit?“

„Jistě,“ souhlasil Kiersting. Omluvně se podíval na tmavovlásku i pilota. Neunikl mu významný, lišácký pohled tmavovlásky.

„Pojď,“ kývla mu Juliana. Vstala a dovedla jej jídelnou k příborníku. Slunce tu teklo oknem dovnitř jak hustá řeka červeni. Skříňka na příbory se zabarvila do krvavě rudé a připomínala oltář z hororových filmů.

„Nerada bych, abys měl pocit, že se vnucuji,“ začala. „Ale nerada bych taky, aby sis myslel, že věci, které se staly, byly jednorázovým rozmarem a ničím víc. Nebyly. Ne pro mne. Jsem strašlivě vyděšená, Rene.“

„Nebud,“ řekl. Znělo to nejapně, a on to věděl.

„Ne, vážně. Volal mi Saol. Myslím, že velký slavný summit končí. Tiskové konference, takové ty věci. Spousta řečí pro veřejnost, mír, kontrola zbrojení, otevření letecké linky mezi metropolemi. Tohle je asi to, co budou povídat.“

Ale mně volal, aby mi naznačil, že mám být obezřetná. Mám se držet od vás dál.“

„Ode mne? A od Avey?“

„A od pilota. Já jsem se nedostala do víru událostí zadarmo! Ztraceně jsem za to zaplatila. A nedovolím, rozumíš, nedovolím, aby mne teď z toho někdo vytlačil, aby mne vyšachoval, aby mi vás sebral. Jsem tady proto, že něco podstatného se stane. Kolem tebe, kolem tvé společnosti. Snad. Kolem pilota určitě. To je to, proč chodím po Rise, to je to, proč dýchám.“

„Jsi ambiciózní,“ podivil se.

„Nejde o ambice,“ jeho pohled se jí dotkl, ale skryla to. „Ambice teď jsou vedlejší. Jde o smysl. O cíl. O důvod. Důvod, proč se mi zatím věci daří. Všechny mé úspěchy, všechny ty zázračné kroky, které se mi kdy povedly, aniž by to kdo jiný svedl, všechno to vede k cíli. A cíl je důvodem. Je to smysl života, pokud teď selžu, budu až do konce života dělat průměrnou kněžku a povedu bohoslužby. A věci se mi přestanou dařit. Prozřetelnost mne opustí a opustí mne i Štěstěna. To je taky důvod, proč ti to říkám. Stalo se mezi námi něco, co přesahuje jednu noc. Cítila jsem se hodně slabá, a ty si můžeš připadat, žeš byl zrovna po ruce. Ale tak pragmatické to není.“

Kiersting na to neřekl nic. Nebylo nic, co by mohl dodat.

„Ať už se stane cokoli, chci, abys zrovna ty věděl, že já budu sledovat cíl. Ať už je jím cokoli. A že neuhnu.“

Hrozím se nejbližších chvil. A... ach ovšem. Chtěla jsem ti udělat radost. Je mi jedno, že jsi ze zkaženého západu, Rene. Mám tě ráda. A chtěla jsem tě potěšit. Něco pro tebe mám.“

Sehnula se, otevřela skříňku a natáhla se do dveří. V následující chvíli už vstávala zpět s láhví v ruce. Kiersting na to zíral, neschopen slova. V hrdle mu vyschlo. Touha pít teď byla největší za celou tu dobu, kdy abstinovat. Před očima se mu udělala kolečka. Natáhl dlaň a s nepřítomným výrazem ve tváři láhev chytil do dlaně.

„Nevím, co by tomu řekl Představený Saol, kdyby mne teď viděl,“ řekla dívka.

27.

Na druhé straně místnosti zůstala Avea Stelli u pilota Videma. Přestala si všimnout blondýny a Kierstinga, obrátila se k pilotovi a pomalu, tiše přikývla.

„Asi mi nerozumíš o moc líp, než před týdnem, že,“ řekla se soucitem v hlase. Bylo jí ho líto. „Vzalo to bídný obrát, co myslíš. Od chvíle, kdy ses tu objevil, se věci sypou. Sypou se pro mne, sypou se pro chudáka Kierstinga, který se mohl v klidu upíjet. Možná se sesypou i pro panenku Kristel. Ale určitě se sypou pro tebe. Takhle sis to nepředstavoval, že?“

„Den,“ řekl Videm. „Dobrý den.“

„No,“ přiznala mu pokrok, „to je něco.“

„Avex kerningen aifi,“ řekl. „Ren feini.“

Zdvihl ukazováček ke stropu. Dívka s rozpornými pocity zírala na jeho kostnaté prsty.

„Bůh,“ pronesl. „Sjednocení.“

„No, tak Sjednocení, to je pekelné slovo. Každopádně vidím, že Saol nezahálel. Tloukli do tebe s blondýnou to podstatné.“

„Sjednocení,“ zopakoval. „Avex ren feini, planet feini, spojení, galaxie. Den. Dva. Pořád.“

„Kristepane,“ vzlykla tmavovláška. „Víš, co bychom měli dělat? Sedět u papírů. Dávat dohromady slovník. Koukat na hvězdné mapy. Na učebnice fyziky. Sjednocovat základní fráze. Domlouvat se o dějepise. Dohadovat se o našich šancích, šancích jít dál... místo toho ti zdejší blázni ukazují nábožné obrázky, svaté sošky, vykládají ti teorii své víry, kterou stejně nepochopíš, tak, jako ani já ji docela nechápu. Historická chvíle! Tomuhle, tomu se tedy říká promarněná šance!“

Nejhorší je, že racionálně se s tebou začnou bavit, až tě odsud odvedou. A je paradoxem, že zrovna na to by ses neměl těšit. Ach, můj bože! Host z mimoprostoru, poprvé po devíti staletích, a skončí v chrámu obklopen sebrankou náboženských fanatiků! Nemám, co bych ještě řekla.“

„Ren Kiersting feini,“ řekl Videm znenadání. Obrátil dlaň. Vypouklil obrovské oči, zdálo se, že mu z hlavy vypadnou. Prst namířil před sebe. „Stelli.“

„No jistě,“ přitakala s hořkým výrazem ve tváři, „a my jsme tu taky. Alkoholik a profesionální vražedkyně. Tomu, Videme, tomu se říká výlet, co myslíš.“

Protřela si oči dlaněmi.

„Nedopustím, aby se věci odehrály snadno. Aby se snadno ukončily. Já teď už nemám příliš co ztratit, Kiersting nikdy neměl co ztratit. Panenka Kristel... ta ještě pořád má co ztratit. Nerozumím moc tomu, na jaké straně vlastně stojí. Nevěřím jí ani slovo. Něco mi ale říká, že překročí pravidla, jaká jí vymezila církev. Mne instinkt nikdy nezklamal. Nevím jen, co to znamená pro nás. Zda je to pro nás dobré. Protože její cíle jsou asi dost odlišné od našich. Je to naivní hloupá husa, ale něco, něco tam vevnitř... něco z ní dělá neřízenou střelu. Každopádně ty se o život teď hned bát nemusíš.“

„Panenka Kristel,“ zopakoval Videm. Vypadal unaveně. Ignorovala to.

„Určitě ne bezprostředně, nejdřív s tebou musejí hovořit. Možná týdny, měsíce. Z vězení, třeba i luxusního, se těžko dostaneš. Snad to nebudou nazývat vězením, ale laboratoří. Federalisté mají zájem na tom, co si v hlavě neseš, Horalové taktéž. Sjednotitelé... zájem církve nemusí být totožný se zájmem státu, byť jde o církevní stát. Ale jsi pro ně svatým symbolem. Všichni o tebe stojí.“

My ostatní tančíme na hraně. Ale, víš, opakuji znovu, nenechám věci, aby se staly snadno.“

Otočila hlavu ke dveřím. I Videm zdvihl oči. Do místnosti vpochodoval šéf místního letectva a expert na komunikaci, krátce sestřižený Mikel Ankinov, následován dvojicí mladičkých vojáků se samopaly. Vojáci se postavili u dveří, každý z jedné strany. Ankinov pomalu vykročil do středu místnosti.

„A věci se dějí,“ špitla Avea Stelli. Koutkem oka zahlédla přes celou jídelnu nepřítomný výraz Rena Kierstinga s láhví čehosi v ruce, a taktéž křídově bílý, vyděšený obličej kněžky Juliany. Agentku kupodivu příchod vojáků nezasáhl. Věděla v první vteřině, co je uviděla, kolik udeřilo. Věděla to z hloubi duše, bylo to víc, než pověstný instinkt. Byla to taková jistota, jako že voda neteče do kopce. Puls se jí nezrychlil, v hrdle jí nevyschlo. Shledala náhle, že je strojově chladná, klidná jak nikdy dřív, jako by zírala na film, jako by vše viděla odkudsi z bezpečí, zvenku.

„Prosím,“ řekl Mikel Ankinov, „dobrý den, prosím, věnujte mi pozornost. Prosím.“

Byl to profesionál a expert na komunikaci, přesto si dívka nemohla nevšimnout, jak se tváří. Jsou chvíle, kdy je výcvik zbytečný, pomyslela si. Sebelepší výcvik nedovede zakrýt všechno.

„Prosím, pojdte se mnou, slečno Stelli. I vy, Rene Kierstingu. A pilota Videma vezměte s sebou. Jsou věci, které musíme projednat.“

Kiersting odšrouboval láhev a rychle se hltavými doušky napil. Pokud si neloknu, pomyslel si, tak mne to

zabije. Bez alkoholu už nepřežiji ani vteřinu. Ani se to nepokoušel skrývat. Ankinov to přešel bez poznámky.

„Prosím, pojdte se mnou. Ne, vy tady zůstaňte, sestro Juliano. Mám za úkol přivést jen hosty. Brzy budeme zpátky.“

„Pilot je především mým hostem!“ ohradila se blondýna. „Všichni jsou mými hosty! A já se od nich nehnu. Buďte všichni, nebo nikdo.“

„Prosím, nekomplikujte věci. Půjdou jen ti tři. Takové jsou instrukce.“

Takže teď? Pomyslela si tmavovláška. Znenadání vše viděla čistě. Vyvedou nás ven, na terasách a chodnících vně budov nás odstřelí. Mne, i Kierstinga. Pilota odvedou. Ničím si nebyla tak jista, jako tímto.

„Kdo udělil takové instrukce?“ zvýšila Juliana hlas. „Nepřijímám instrukce jen tak od někoho. Jsem církevní autorita. Jsem...“

„To je v pořádku, Juliano,“ uslyšela sama sebe říkat. „Za chvíli jsme zpátky. Slyšela jste přeci velitele Ankinova, že? Ráda vás vidím, Mikeli.“

Zamrkala, po tváři jí proběhl lehký úsměv, nenásilný, decentní. Kiersting s láhví v ústech si toho všiml. Pohled na dívčině tváři jej praštil do očí. Nebyl by to zachytil, kdyby to v něm nevyvolalo silný pocit, že už jednou, někdy... jistě, už jednou ten pohled viděl!!! Přestal pít, láhev zazátkoval a zoufale se snažil zamaskovat, že lapá po dechu.

„Opravdu vás ráda vidím,“ zopakovala tmavovláška. Improvizuj! přikázala si. Řeč chytla lehce koketní nádech, ne ale přehrávaný. Člověk neznalý věci tomu nemohl přisuzovat větší význam. Nenápadně si dlaněmi vyšponovala tričko a zvýraznila tak pohledná řadra. „Těším se, že si zas spolu popovídáme.“

Jako v kině, když se spálí okénko filmu, a ještě než obraz vyhoří, chvíli se na něj člověk musí dívat, spatřila znenadání před sebou hlavu zeleného hada s lebkou probodnutou madlem.

„Stejně jsme propásli oběd. Můžu si vzít na cestu dort? Mám strašný hlad.“

Mikel Ankinov přikývl.

Vstala. Ležérně, ledabylým krokem prošla místností ke dveřím a zastavila se u stolů s dorty. Takže teď? Zopakovala si. Takže se rozhodli udělat to teď?!

S ledovým klidem, bez náznaku vypětí a vzrušení, sehnula se k dortu a uchopila do dlaně vidličku. Rychle, jako v tanečních kurzech, převrátila se ke dveřím. Pirueta jí zabrala setinu vteřiny, těžko víc. Rozmáchla se a vší silou, jak jen to šlo, vrazila vidličku hlídajícímu vojákovi do oka. Pohyb doplnila pevným zakroucením. Ozvalo se nechutné, čvachtavé křachnutí kosti.

Voják byl na místě mrtev. Sehnul se, svezl, jak se řítíl k zemi, nevydal ani hlásku. Dopadl na tvář, díky čemuž si vidličku zarazil ještě hlouběji do lebky. Po dlaždicích se rychle začala šířit kaluž krve. Kiersting, Juliana i Videm na to zírali, neschopni slova.

Vida, řekla si tmavovláška. Co zabralo jednou, zabere znovu. Vida.

To už držela v dlani vojákův samopal.

„Zbraně!“ poručila. „Odhoďte zbraně, Mikeli.“

Poslechl ji. Hodil na zem pistoli, po chvíli váhání také nůž.

„Máte-li komunikátor, taky ho odhodte,“ řekla. „Nechci se vám rýpat v očích a hledat čočky.“

Zaváhal, vytáhl z ucha štěnici a vytlačil z očí kontaktní čočky. V podobné situaci jsem byla já, napadlo ji náhle, jen před pár dny, s pistolí v Kierstingově dlani před tváří! To jsou paradoxy. To tedy jsou.

„Do středu místnosti,“ řekla. „Nechci vás zabít, Mikeli. Možná mi to nebudete věřit, ale já vás skutečně nechci zabít. Neznám vás, a přesto vás mám ráda. Ale nedovolím, aby nás některý z vašich sniperů sejmul tak snadno, jak jste si naplánovali. Věci nepůjdou jednoduchou cestou, slibuji vám, že ne. Dělejte. Do středu místnosti.“

„Právě jste udělala hroznou chybu,“ řekl Ankinov. „Tohle vám nemůže projít. Nemáte šanci se odsud dostat, chrám je v obležení vojáků. Jednoho jste zabila. Je známým faktem, že jste cvičená vražedkyně federální rozvědky. Při zásahu s vámi nebudou mít slitování.“

„Jestli jsem udělala chybu a nebo ne, to nech laskavě na mně. Posoudím to sama. Dělej, Mikeli, do středu místnosti! Dělej!“

Neochotně se dal do pohybu.

„Vy také, Juliano. Nesnažte se. Nepokoušejte se o nic. Nevěřím vám, a vy to víte. Vás ráda opravdu nemám. Nesnažte se mne vyprovokovat, protože já nezabím, pokud to není nutné. Ale nemám s tím problém, je-li to nezbytné.“

A ty,“ mávla samopalem na vyděšeného vojáka u dveří. „No, ty. Zbraně na podlahu. Honem!“

Samopal zarachotil o dlažbu. Chvilí dívka váhala, ale pak se rozhodla, že není nutné nechat ho dělat striptýz.

„Dobře,“ přikývla. „Vytáhneš mrtvolu ven. Půjdeš za svými nadřízenými a oznámíš jim, co se tu právě stalo. Nic nepřikrášlíš, nic nezamlčíš. Řekneš po pravdě, co jsi viděl. Řekneš, že držíme velitele Ankinova a kněžku Julianu. Řekneš, a to zejména, že držíme pilota Videma. Když ne na ty první dva, na něj slyšet budou.“

A teď dobře poslouchej. Kontaktovat nás budou oni. Ne my je. Je tu komunikační terminál, neměl by to být problém. Budeme vyjednávat.

Nicméně třeba je říct jednu věc. Ať už mají sniperů na střeších kolik chtějí, ať neudělají chybu. Jediné prostřelené okno, a pilota nikdy neuvidí. Natož svého velitele a natož slečnu Sjedinitelku. Církev ji možná opláče, ale třeba bude chybět šedivému dědovi, který si zas bude muset brát pod peřinu vyhřívací flašku.“

„Děláte strašlivou chybu,“ zopakoval Ankinov. „Snad ještě máte šanci, i když se vaše postavení hodně zhoršilo. Nedělejte to ještě horším. Aby z vašich šancí nezbyly jen chiméry.“

Dívka si ho nevšímalá.

„Dělej!“ křikla na vojáka u dveří. Zjistila náhle, že stojí v kaluži krve. Opatrně couvla se samopalem před sebou. Podrážky zamlaskaly.

Kiersting na to vše zíral s hrůzou v duši, neschopen se pohnout. Jako v transu zdvihl láhev a opět odšrouboval zátku.

28.

„Situace se změnila,“ řekl Hlas. „Je třeba revidovat instrukce a rozšířit zadání. Rozumíte úkolu tak, jak je zatím stanoven?“

„Ano,“ řekl voják. Ležel na břiše, pušku tiskl k tělu. Volný čas krátil tím, že zíral do hledáčku zaměřovače. Sjížděl jím stěny budov, terasy i střechy, především pak ale okna jídelny. Hledáček viděl skrz všechny zdi a on měl přehled, kde kdo je, ale pohled oknem byl nejčistší. Ne vždy se mu všichni dostali do záběru, okna měla omezený výhled a některé postavy se snažily držet mimo ně, ale v průběhu posledních třiceti minut se mu už podařilo uvidět všechny.

„Primární cíl zůstává zachován,“ potvrdil Hlas. „Přibývá sekundární cíl.“

„Poslouchám.“

„Je jím Mikel Ankinov.“

Voják se v prvním okamžiku domníval, že se přeslechl. Udělal něco, co zdaleka překračovalo mantinely jeho profesionálního chování. Udělal něco, co nikdy, nikdy za celou svoji kariéru ještě neudělal. Zeptal se.

„Velitel Mikel Ankinov?“

„Ano.“

„Je to jeden z místních nejvýznamnějších velitelů!“

„Opakuji, že sekundární cíl je Mikel Ankinov. Nejedná se o chybu. Cíle byly definovány na základě kontextu politického zadání.“

Voják se s tím několik chvil vyrovnával. Byl profesionál, a tak to šlo dobře.

„Potvrďte, že rozumíte identitě sekundárního cíle.“

„Je to velitel Mikel Ankinov,“ řekl voják. „Ano, rozumím tomu.“

„V pořádku. Postupovat budete následovně. Po vyřešení záležitosti primárního cíle uděláte i sekundární. Přesně v tomto pořadí. V žádném případě pořadí neprohodíte. Je to jasné?“

„Ano,“ přitakal voják, „je to jasné. Nejprve primární cíl, teprve potom sekundární.“

„Snažte se najít scénu, kdy oba budete mít ve výhledu. Nepoužijete víc střel, než dvě, na každého jednu. Zásahy musejí být stoprocentní, přesné a terminální. Musejí být vedeny oknem, ne zdí. Smyslem je minimalizovat škody na majetku.“

„To budou. Mé zásahy jsou vždycky přesné a terminální.“

„Pamatujte, že jiné cíle nebudete řešit. Není to vaše práce. Jiné cíle udělají ostatní. Vy jste alokovan na tu hlavní, podstatnou práci.“

„Jsem si toho vědom. Kdy? Hned?“

„Ne, čekejte další instrukce. Situace se může dál dynamicky vyvíjet. Pokud dojde ke změně zadání, budeme je revidovat. Buďte ale připraven splnit úkol ve velice blízké době.“

Voják si přitlačil štěnici do ucha.

„V blízké době,“ zopakoval. Přimáčkl si hledáček na oko. Velitele Mikela Ankinova měl právě uprostřed nitkového kříže, kterým mu mířil na čelo.

„Do hodiny,“ řekl Hlas a odpojil se.

29.

„Mimo okna!“ křikla Avea Stelli. Stáhla se ke stěně, svezla se podél ní a opřela se, zády k oknu. „Hlavně ty, Kierstingu. Juliana, Mikel a Videm jsou v bezpečí, ale člověk nikdy neví, kdy komu vytečou nervy.“

„Zeď vás neochrání,“ řekl Ankinov kousavě. „Moderní technika skrz ni vidí. A moderní technika ji také prostřelí jako kus sýra.“

„Jenže to vaši vojáci neudělají,“ odsekla. „Jsme na svaté půdě. Víím, jaký význam tomu všemu přisuzujete. Nepřichází v úvahu, aby tu něco vážně rozbili. Sklo se vymění, s rozbouranou stěnou je to horší. Stačí, že se tady, uprostřed mystických chrámů, v nichž vyznáváte svoji sjednotitelskou víru, prolévá krev. A věci neskončily, to mi tedy věřte. Krev ještě poteče.“

„Hm,“ zdvihl voják obočí. V koutku oka se mu zablýsklo lišácké světélko. „Že neudělají? A tomu věříte?“

„Tomu věřím, Mikeli, a vy se mne nepokoušejte zviklat,“ odsekla.

Odmlčela se. Chce mne vyvést z rovnováhy. Právě o to se snaží. Jenže docela upřímně: věřím tomu? Skutečně tomu věřím? Věřím, že nebudou obětovat zdejší majetek, aby mne zabili? Věřím, odpověděla si. Jen do jisté míry ale. Budou se snažit vyhnout čemukoliv, co by zvýšilo riziko, že zdejší operace budou označeny za znesvěcení svaté půdy. Situace se ale může dramatizovat. A pokud se všechno nějak vymkne z rukou, nebo pokud nedosáhnou svého rychle, přitlačí na pilu. Naše šance jsou omezeny a s časem budou rychle vadnout. Jestli mám odsud vyváznout se zdravou kůží, věci se musejí odehrát rychle.

Vtip byl v tom, že právě teď neměla žádné páky, jak přispět k tomu, aby se věci odehrály rychle.

„A teď bude co?“ ozvala se skřípavě Juliana. Svezla se podél zdi hned vedle dveří, v Kierstingově blízkosti. Jeho tělo se schoulilo a změnilo se v neforemnou hromádku. Láhev držel tak pevně, že mu zběhaly prsty.

„Teď nebude nic,“ řekla. „Ne z naší strany. Své kroky jsme udělali, budeme čekat. Musejí nás kontaktovat.“

Pohodlně se posadila a samopal si položila na klín. Opřela hlavu o zeď, natáhla nohy a vydechla. Pilot Videm seděl přes místnost přímo naproti. Topil se v rudé záři odpoledního slunce a podél těla mu vznikl nevýrazný, tmavohnědý stín.

Snad to bylo tou vzdáleností a snad to bylo světlem, ale tmavovláska si náhle uvědomila, jak moc jejich host zestárl. Za pár minut se zcela proměnil. Tváře mu propadly, oči zapadly hluboko do šedé kůže. Celý obličej pokryly nazelenalé vrásky. Unavený, ztrhaný výraz sevřel ústa do úzké štěrbiny a vše, co teď bylo vidět, byl zděšený, utahaný a znechucený škleb. Ruce se mu třásly a obrovské klouby zápěstí jako by ještě víc natekly. Nevíš, co říct, pomyslela si tmavovláska. Bylo jí ho strašlivě líto. Teď asi opravdu nevíš, co říct. Tohle je lekce o životě, o tom, jak to na Rise chodí.

Krátkovlasý voják se vydrápal na nohy.

„Možná máte důvod se skrývat u zdí,“ řekl, „ale já se hrbít nebudu.“

„Moc vám toho taky nehrozí, Mikeli,“ připomněla mu kousavě.

Neřekl na to nic, přešel přes místnost a vytáhl ze skříňky sodovku. Pomalu se obrátil ke Kierstingovi.

„Každý nemáme to štěstí,“ podotkl při pohledu na láhev alkoholu. „Já se spokojím s vodou.“

Avea Stelli přijala s rozpaky absurditu situace.

„Není snadné ožrat se v chrámu Boha Sjednotitelů. Nepoštěstí se to jen tak někomu. Kiersting má schopného anděla strážného.“

Pousmála se.

„Má blondatého anděla strážného,“ opravila se. „S hlubokým výstřihem a vizáží naleštěné cetky. Dávejte si na mne pozor, Juliano. Nevěřím vám ani slovo. Nevím, jaké budou vaše příští kroky. Ale neudělejte chybu. Jste slabým článkem v této vyhrocené situaci, netuším, co od vás můžu čekat, ale pokud nás podrazíte, tak vás zabiju.“

„Vyhrožujete mi?“ řekla blondýna. Kupodivu nezvýšila hlas, řekla to klidně.

„Chcete-li,“ odsekla tmavovláška.

„Je jedno, co mi řeknete, a je jedno, co se chystáte udělat,“ odtušila Juliana potichu. „Pokud mé kroky budou sledovat vůli Boží, nic se mi nestane. Tohle jste už mohla pochopit.“

Agentku Stelli to naštvalo.

„Nechte si své fanatické kecy,“ zdvihla prst před tvář a zamávala hlavní samopal, „na ty vám možná naletí Kiersting. Já vám to polykat nebudu.“

Blondýna neodpověděla, ledabyle si urovnala šaty a zadívala se jinam.

Odmlčeli se. Místnost se potopila do ticha. Tmavovláška tiskla dlaněmi pažbu zbraně, prsty ji pálily na kohoutku a přihlížela, jak se jídelna koupe v rudé záři. Pochopila, že Kierstingovi závidí. To poznání ji překvapilo. Možná je láhev to nejlepší, co člověk může mít u sebe. Třeba se jako jediný tady chová skutečně racionálně! Vše kolem, situace, do níž jsme se dostali, jak tohle vlastně skončí? Namlouvám si, že nedám svoji kůži lacino. Ale opravdu tomu věřím? Mám vůbec nějakou, třeba jen mizivou, maličkou, ale nějakou naději? Koutkem oka zavadila o bílé šaty kněžky Juliany. Ty, pomyslela si, ty to máš snadné. Věříš na vyšší moc a její ochrannou ruku. Závidím ti! Kierstingovi láhev a tobě tohle. Kéž bych jen v sobě nesla setinu, tisícinu víry, co máš ty! I ta tisícina by mi pomohla ulehčit si úděl. Vážně odsud vyjdu po svých? A mám-li, musím vyjednávat... a tedy čekat, až zapípá konzole.

„Fil repar kiuni, fil chrám,“ ozval se chrčivě Videm. Mluvil tiše, ale rozrušeně. Není apatický, špatně jsem jej odhadla, uvědomila si. Je příšerně naštvaný. Oči mu tančily v důlcích a ruce se chvěly vzteky.

Jako by přemýšlel nad tím samým, co v duši převracela dívka, promluvil z druhé strany místnosti Mikel Ankinov.

„Tak tedy jo,“ řekl, „a jak dlouho budeme čekat, než se ozvou, agentko Stelli?“

„Nevím,“ připustila. „Chtějí pilota. Ozvou se. Nestarejte se.“

„Chci tím říct, že vyjednávat můžete, budete-li mít s kým. A oni jaksi nevolají. Jistě máte vizi, když už se věci tak rozjely vaším přičiněním. Podělte se s námi o ni. Jak dlouho budeme čekat?“

Kousavá ironie v jeho hlase byla víc než zřetelná.

„Říkám vám, že se ozvou. Budeme vyjednávat, pak se uvidí.“

„No,“ řekl s pobaveným výrazem ve tváři, „a tomu já říkám plán!“

Chtěla se ohradit, ale v tu chvíli pilot Videm vstal. Nervózně, vztekla se zdvihl, začal rázovat místností od stěny ke stěně a mávat dlaněmi kolem sebe. Na chvíli se zastavil u Mikela Ankinova, obrátil se a pochodoval zpět.

„Fil repar kiuni,“ řekl rozčileně. Drmolil. „Sjednocení? Erni chrám, erni Bůh, kir repar! Elefson erni.“

„První, komu skutečně vytekly nervy,“ ohodnotila to Avea Stelli. Nebyla v tom ironie, cítila hořkost a obrovskou prázdnotu z toho, kam až se s hostem z vesmíru dostali. Já ti rozumím, opakovala si v duchu, já ti rozumím, vidím do tebe, vidím tu marnost, jakou si nyní v sobě neseš. Marnost tíživější než nejhlubší fyzická bolest.

„Kir repar,“ zopakoval. Vztekla šlehl pohledem po ostatních. „Galaxie? Repar Sjednocení? Elefson brána, dlouho, dlouho, chrám konec!“

Zastavil se zády k oknu, světlo jej obteklo a vymalovalo na protější zeď obrovský kříž. Jak roztáhl paže od sebe, ramena kříže se pohnula, zdvihala se nahoru. Nakonec zůstala šikmo namířena ke stropu.

„Reini, fi aviel!“ odsekl rozčileně. Nato vypouklil oči tak, jako by skutečně měly vylétnout z lebky, prohnul se v zádech, otevřel ústa a vychrstl na podlahu dlouhý, nechutný cákanec krve. Gejzír prolétl vzduchem, roztříštil se o dlažky a roztekl se do obludné karikatury fontány. Videm se zaklonil, prohnul v kolenou, svezl se dolů a s prasknutím se rozmázl na podlahu, dlaněmi dosud od sebe. Z ohavné díry na zádech, lemované tříští obratlů a nacuchanými cucky krvavého masa, se dosud kouřilo. V okně za ním se objevilo maličké kolečko.

„K zemi!!!“ rozkřičela se Avea Stelli. „Všichni, všichni z dosahu okna, okamžitě k zemi!!! Mikeli, hněte se sebou!!!“

Váhal, neschopen se zorientovat v situaci. Trvalo mu to zlomek vteřiny, ale stále trvalo.

„Dělejte, k zemi!“ křičela na něj tmavovláška.

Poslechl ji. Sehnul se, neochotně, pomalu, předklonil se, a v téže chvíli sklo podruhé křachlo. Kulka mu hvízdlá těsně nad přikrčenou hlavou a s tichým prasknutím vyrazila z protější stěny spršku omítky. Všiml si toho, v následující chvíli už ležel. Zděšeným pohledem civěl na mrtvolu mimoprostorového hosta, kolem níž se roztékala kaluž mokvajících krve. Pohled jej paralyzoval, nedokázal se od toho očima odtrhnout.

„Ach můj bože,“ zakřičela Avea Stelli a v hlase měla tolik zoufalství a hořkosti, kolik se jen do něj vešlo. „Ach můj bože, ježíši, ježíši, bože můj!!!“

Potom se ozvala Juliana. Probudila se ze strnulosti a začala neartikulovaně křičet.

30.

Křičela neartikulovaně, nahlas, rudá v tváři. Křičela bolestí, neskutečným utrpením, mnohem horším, než jaké mohlo způsobit fyzické zranění. Naříkala a vzlykala, sípala a chrčela, zajíkala se a do hlasu natekla hustá směsice strádání, hrůzy, zděšení a tragického běsu. Juliana s pilotem Videmem spojila vše, doslova vše, co dělala v posledních dnech. Upjala se k němu. Byl to host z druhé strany galaxie, host, který zázračnou, mystickou cestou mimo běžné chápání prostoru přišel až sem, host, který zapadal do klasického učení Sjednotitelů. Byl víc, než jen tím. Byl symbolem sjednotitelské víry. Přinejmenším pro Julianu symbolizoval hmatatelný důkaz, že víra ve Sjednocení, propojení světů nad hlavou, víra v návrat člověka ke hvězdám není prázdnotou teoretickou konstrukcí. Že má reálný základ, neboť lidé tam daleko, mezi hvězdami, ještě jsou – a co víc, otevřít ztracené brány v prostoru je stále možné! Vnímala pilota jako integrální část svého vlastního údělu, svého vyvolení a poslání, a věřila, že ostatní mu přisuzují stejný význam. Cítila, že její vlastní výjimečnost se bude realizovat prostřednictvím dějů, které se odehrají v pilotově okolí a ve vztahu k jeho osobě. Bez zveličování: věřila, že odsud odněkud vzejde smysl jejího života.

Ted ležel smysl jejího života na zemi s dýmajícím kráterem v zádech. Juliana zoufale zírala na naježené ostny obratlů a rozmlácených žeber, civěla do zkrvavených úst i mrtvých očí vytlačených z lebky,

sledovala, jak krev s crčením rozšiřuje bazén kolem těla – a křičela. Křik byl přesným a dokonalým výrazem toho, co se v jejím srdci odehrávalo. Nic jiného už v mysli neměla. Řvala zoufale, nahlas, z plna hrdla, naříkala a skučela s výrazem zraněného zvířete, chroptěla a vzlykala. Dlaněmi hystericky mávala kolem hlavy, jako by se pokoušela odehnat od sebe hustý oblak much. Nedařilo se jí ten obraz zaplašit, máchala prsty a rozhazovala paže, ale mrtvý pilot Videm tu byl stále. Spálené maso nechutně čpělo.

Potom Juliana utichla. Nestalo se to rychle, do apatie sklouzávala pomaličku, krůček po krůčku, jakoby po nakloněném chodníčku. Křičela a sípala, nehty si zaryla do tváří, vjela prsty mezi své žluté pramínky vlasů a pěstmi jich vytrhla celé chuchvalce. Tišila se, ale ruce jí zajížděly do vlasů pořád. Z rudých očí jí vytryskly gejíry slz.

Posléze zmlkla. S tichým, apatickým vzlykáním upadla do transu, nehybně opřena o zeď. Nadra se jí dosud přerývavě zdvihala, jak tělem probíhaly nepravidelné vzlyky.

Avea to sotva viděla. Tak takhle to vypadá, blesklo jí hlavou. Úder reality. Zhroucení vysněného světa a pád do světa nás, obyčejných lidí. Takhle to tedy vypadá, zasáhlo ji to opravdu těžce, dostala ránu přímo mezi oči. Není se čemu divit, panence Kristel se právě zhroutil celý svět, a ona nic jiného nemá.

Nedokázala ji ještě litovat.

„Ach můj bože,“ naříkala, „ach ježíši, bože můj, hloupá, jak strašlivě, neuvěřitelně jsem hloupá! Tohle jsem měla vědět, ach bože, jak jenom jsem hloupá!!!“

Samopal ji páčil ve dlani. I ona fascinovaně zírala na rozmlácené tělo.

„Je to tím, že i přes veškerý cynismus, který si v sobě neseme, nechce se člověku podvědomě uvěřit, že lidská špatnost je až tak hluboká! Tohle, to je moje vina, že jsem to nepředvídala, to je moje vina, je to moje vina...“

Mikel Ankinov na podlaze zachrčel. Pomalu, zděšeně se začal plazit ke stěně, směrem k tmavovlásce. Odrážel se podrážkami od šířící se kaluže krve a zanechával za sebou dlouhé, roztahané stopy. Rudé cary vymalovaly na podlahu ošklivý obrázek. Dívka mu zoufale přihlížela, s hlubokou a tragickou bolestí v srdci.

„Tohle řešení mne nenapadlo! A přitom je tak zřejmé, tak zřejmé...“

„Jaké řešení?“ zaskřehotal voják. Nerozuměl ani slovu z toho, co agentka říká. Hysterie v jeho duši dosáhla takových rozměrů, že jen s obtížemi kontroloval poslední zbytky zdravého rozumu.“

„No jaké asi?!“ rozkřičela se. „Všichni tu dlouhodobě předpokládáme, že pilot byl pro politické elity klíčem. Klíčem k poznatkům, technologické převaze, ale hlavně klíčem k odstranění staletého traumatu Risy. Klíčem k narovnání naší dosud omezené existence, k otevření cesty ke hvězdám.“

Jak by ne?! Čemu bychom asi měli věřit, když ne tomuto? Vtloukají to do nás odmalička, touhu, víru, že vesmír opět obsáhneme, učí nás to ve školách, budují tím Ideu, vytvářejí Sen. Vytvářejí nám v srdcích jizvu a slibují její hojení, léčení, jen co se z Risy stane tu demokratická, tu teokratická společnost. A my tomu věříme! Dokonce i když to rozumem odmítneme, srdcem tomu věříme.

Jenže naše politické vedení vůbec o nic takového nestojí!!!“

„Bože můj, Aveo!!!“ chrčel Mikel Ankinov. Nechápal, kam dívka míří.

„Ale ano, pochopíš to, a ty možná nejdřív ze všech, Mikeli, protože jsi chytrý. Ty to dokážeš pochopit. I když je hrozně těžké takovou myšlenku přijmout.“

Možná na samém počátku, když ještě nebylo jasné, kam návštěva z mimoprostoru obrazně řečeno

zamíří, kam nás zavede, tedy tehdy snad na obou stranách stála touha získat co nejvíce informací pro sebe a nějak je využít. Ne ke globálnímu prospěchu, natož pak k návratu do vesmíru, to je abstraktní věc, kterou se nikdo nezabývá. K vojenské převaze, k technologickému zisku, myslím.

Jenže jak se věci zkomplikovaly, začalo být jasné, že ani jedna ze stran na tom nevydělá. Začaly na sebe tlačit, držely se v šachu. Ukázalo se, že z návštěvy nezíská nikdo nic, nebo přinejmenším obě strany totéž.

Ale pořád ještě mohly poznatky vést k znovuotevření cest prostorem! Pořád ano, a protože to věděli, svolali ten zasraný summit. Museli najít řešení.“

„Řešení?“ Ankinov se doplazil až k ní a v hysterické hrůze se zapřel zády po jejím boku.

„Nu, ano. Vždyť co bychom vlastně návratem ke hvězdám získali?!“

„Jak... co bychom získali?!“ nepochopil to.

„Myslím, jaký by to mělo bezprostřední efekt? Vstoupili bychom přeci do kontaktu se spoustou světů; a je rozumné předpokládat, že lidé tam pořád ještě jsou, když jsme dostali hosta. Je to spousta neznámých. Vznikla by nová politická situace, globální, nemyslím v realitě Risy, ale galaktickém měřítku. Veškerá naše politická rozhodnutí by získala vesmírný rozměr.

A jistě bychom byli vystaveni obrovskému tlaku názorů, myšlenek, informací zvenku, chci říct myšlenek, které se utvářely na vlastní cestě po devět století, docela mimo Risu! A my bychom museli reagovat, přizpůsobit jim své vlastní chování, své jednání na povrchu Risy, museli bychom brát ohledy.

Ani jedna ze stran tohle nechce. Federace chce exportovat za své hranice demokratický režim, Horská oblast chce na území Federace rozšířit víru. To je naše realita. Obě strany chtějí vítězství, definitivní a totální, bez ohledu na stávající pat, který sice už řadu staletí trvá, ale který všichni stejně považujeme za dočasný.

Nu, a odtud tedy to řešení.“

Mikel zdvihl vyděšené oči. Viděla na něm, jak mizerně se cítí. Chvilí se obávala, že začne zvracet, ale voják to ustál. Začalo mu svítat.

„Řešení, jaké dohodli na vrcholovém summitu.“

„Konečné řešení. Ano. Jak je to prosté! Zkrátka se dohodli, že přítomnost hyperspeciálního hosta vnáší do našich politických šarvátek nejistotu, že mění pravidla hry, ne trochu, ale že hrozí tím je změnit zgruntu, docela, převrátit je... že nás budoucnost přinutí k nějaké formě smíru a že budeme dotlačeni k tomu, abychom revidovali věci, na nichž naše společnosti stojí, jimž věříme... abychom prostě přesáhli náš omezený prostor... dohodli se tedy, že vše jednoduše uklidí.“

„A pilota zabijí, stopy zametou, nahnou pod koberec. Bylo to fajn, zapomeňte,“ doplnil ji Mikel.

„Přesně tak to je. Chápeš, jak moc jsme hloupí, že jsme tohle nepochopili dřív?“ vzlykla dívka. „Měli jsme to celou dobu na očích! Jediné globálně akceptovatelné řešení. Zapomenout. Dělat, jako by se nic nestalo. Jako by se vůbec nic nestalo!!!! Ježíši! My oba víme, čeho je člověk schopen. Ale přesto jsme zděšení tou příšernou hromadou hnusu, která teď před námi leží.“

„A proč..., proč...,“ zalapal po dechu, „proč stříleli po mně? Jsi chytrá, Aveo, a asi máš pravdu. Ale tohle nechápu. Proč stříleli po mně? Jsem loajální voják. Vždycky jsem bránil barvy Horské oblasti. Musejí předpokládat, že se se situací nějak vyrovnám! Že se přes to přenesu, že na tu hru přistoupím. Navíc jsem velitel, nejsem nevýznamná osoba! Proč stříleli po mně?“

„Protože,“ špitla dívka, a do hlasu se jí začal vkrádat osudový mráz, „právě protože jsi velitel. Stopy po střelbě se tady uklidí. Jenže pokud bude někdo do toho vrtat, i když to asi politicky podeprou dost... zkrátka. Bude dobré mít tady mrtvolu pilota a mrtvolu tvoji. Nejspíš i panenku Kristel hodlají zabít, takže teď jste na řadě vy dva. Později postřílejí nás a do zprávy se dostane, že dvojice shnilých a morálně zdevastovaných Federalistů zabila nejen pilota hyperspeciálního letadla, ale i přítomného vysokého velitele a kněžku Sjednotitelů. Federace to nebude komentovat a vyvracet. Bude to zdůvodnění. Ospravedlní to fakt, že živý nezůstane vůbec nikdo. Proto bylo nutné zasáhnout a proto se nikdo nesnažil brát zajatce. I tak přišel zásah pozdě, bohužel. Všichni jsou mrtví! Škoda. Pitva potvrdí, že jste zemřeli dřív, než my. Víc do toho bude těžko kdo hrabat.“

Zasténala.

„Z čehož vyplývá, že k bezprostřednímu zabití jsi teď ty a Juliana. Já a Kiersting máme čas. Ne moc, ale chvíli času. Nejsem si jista, s jakou přesností dokáží lékaři určit hodinu smrti, ale půlhodina je k rozlišení postačující. Já a Kiersting máme třicet minut, ne víc. Vy nemáte vůbec žádný čas.“

„To není možné,“ zavzlykal voják, „to není možné. Tomu nevěřím, to není možné.“

„Podívej se támhle,“ kývla na něj a mávla rukou na druhou stranu, kde kulka vyhloubila deseticentimetrový dolík. Byl to příliš silný argument, než aby jej Mikel mohl ignorovat. „Drž se stranou od okna. Zdi snad nechtějí poničit, zatím. A ona, ta teď stávat nebude, i když mne asi ani neposlouchá. Nerozuměla by tomu, o čem mluvím. Ona,“ pomalu obrátila hlavu ke vzlykající Julianě, „ona přišla o nejvíc. Nepočítám teď ztrátu života, která čeká nás všechny, ale tam vevnitř, ve své duši přišla o nejvíc. Přišla o docela všechno. Vše, čemu věřila, se právě rozplynulo. Já jen byla hloupá, a vlastně by mne to všechno nemělo překvapovat. Ale ona v jediný okamžik ztratila všechno, co si dlouze a draze budovala, co na světě měla. Všechno se jí zhroutilo, proto tak nařiká a skučí.“

Pohodila hlavou a tmavé vlasy se zhouply. Najednou na ni dopadla ubohost Julianiny chvíle.

„Přisahám, že jak jsem ji nikdy neměla ráda, teď mi jí opravdu začalo být líto. Jestli někdo z nás přemýšlí o tom, že nechce následující minuty přežít, pak je to asi ona.“

Pokrčila rameny.

„Nuže, to je všechno. Víc toho z téhle chvíle nevydolujeme, to je všechno, kam jen vidím. Tudy, tak tedy zde nám kráčí historie. A všichni na ní neseme svůj podíl viny. Já dostatečně velký, protože to, co se stalo, bylo dávno vidět a jen ve své kolosální hlouposti jsem před tím mohla zavírat oči. Že i já dokážu v tak vyhraněné chvíli nedocenit, jakou umí být člověk sviní!“

Mikel Ankinov zdvihl roztřesené dlaně ke tváři a opět začal bojovat s tím, aby se nezačal dávit.

31.

Apaticky, netečně hleděla kněžka Juliana před sebe, zírala jídelnou jakoby do prázdna, neschopna zaostřit na jediný obraz. Oči se jí rozjížděly. Nad mrtvolou pilota Videma se dosud tetelil dým, spálenina čpěla a páchla, a snad by se dívce i udělalo zle, kdyby něco z oněch vjemů prošlo skrz nervy až do mozku. To se ale nedělo. Blondýna si připadala neuvěřitelně prázdná. Civěla před sebe, duší mimo realitu, neschopna obsáhnout to, co se kolem děje. Jako z dálky k ní doléhala slova federální agentky, která se přiškrceným hlasem bavila s vojákem Ankinovem a snažila se zhodnotit situaci. Juliana ji slyšela, slova se točila kolem, většina z nich unikala. Některá se ale nakonec protlačila až dovnitř a dívka si na jejich základě pomalu začala skládat obraz.

Mrkla. Něco se jí připletlo do výhledu. Něco svítivého, blikalo to, mihotalo se, Juliana se zmateně snažila tu věc vymezit, uchopit, potom náhle spatřila ono světélko čistě. Byl to nápis. Zeleně jí tancoval uvnitř kontaktní čočky.

ZAPNI PŘÍJEM –, naléhal nápis. ZAPNI NASLOUCHÁTKO – ZAPNI PŘÍJEM – ZAPNI NASLOUCHÁTKO – ZAPNI PŘÍJEM... a tak dokola.

A nad tím zářil další nápis, jeden jediný, opět zelený a opět jasný: AKTIVUJ SKEN.

Znenadání pochopila, ve vši své stávající ubohosti a ve všem zoufalství, ale pochopila, co se děje. Byl to požadavek na spojení zvenku. Někdo ji volal. Někdo, kdo s ní chtěl hovořit, kdo ji chtěl připojit do sítě, někdo, kdo chtěl prostřednictvím skenu sledovat vše, co se děje kolem. Pokud uposlechně, a stačí udělat jen maličko, lidé na druhé straně uvidí vše stejně jasně jako ona; spatří cokoli, na co ona se podívá. Přes příjem se odečtou veškeré zvuky. Byl by to ideální odposlech.

To dívku poněkud zvedlo. Přestala si obrazu v kontaktních čočkách všímat, přestala reagovat na pípání v uchu. Podařilo se jí dát se trochu dohromady, a to bylo podstatné.

Tak takhle to je, napadlo ji náhle s hlubokou, bolestivou hořkostí v srdci. O tom mluvil Saol. Nechápala jsem tehdy význam jeho slov, ale bylo to zrovna toto. Mluvil o zkoušce, která má ověřit pevnost víry. Mluvil o tom, že okolnosti můžou člověka zastihnout zcela nepřipraveného, svalit se na něj se vši brutalitou, donutit ho zaujmout stanovisko, a tím rozhodnout. Ověřit, zda je jeho víra dostatečně silná, či zda selhal. Juliana znenadání pochopila v hloubi své mysli, co tím chtěl Saol říci; a možná to bylo právě toto, možná už v oné chvíli věděl, jaké události se valí vpřed, jaké síly jsou na vzestupu, možná se dokonce vzestupu těch běsů osobně účastnil! To je možné, naříkala Juliana v duchu, ano, to je možné. Je to pravděpodobné.

Věřila, že je připravena na jakoukoliv zkoušku. Věřila, že až se věci pohnou, až to přijde, bude s to tomu čelit se zdvihnutou hlavou a snadno odlišit dobré od špatného. Nedocenila zcela to, co slyšela od starého pána, nedocenila, jak tragických rozměrů může zkouška nabýt.

Ale přesto, i při vši připravenosti k jakýmkoliv hrůzám, bylo opravdu nutné zabít zrovna jeho? Bylo to nezbytné? Vždyť přeci zkouška mohla nabýt spousty podob!!! Ztotožnila si pilota s realizací velkého snu, toho skutečného Snu, po němž touží a o němž sní celá Risa. Bylo nutné ověřit její víru tím, že zabijí ten nejdůležitější, výjimečný sen? A co na to Bůh, který dosud vedl mé kroky, co Prozřetelnost, která mi dodávala sílu výjimečných, co její dcera Štěstěna, jejich podpora mne snad opustila?

Někdy může být dílem Božím i cosi, co je zdánlivě v rozporu s naším učením a jeho symboly. Člověk slabé víry v takovou chvíli selhává. Člověk silné víry zkoušku ustojí, neboť na strastiplné cestě za hlubokým poznáním shledá, že tato věc je snad v rozporu s učením na první pohled, ne ale v širším a hlubším kontextu.

Zelená v oku pořád blikala.

Takže teď se očekává, že splatím cenu, říkala si dívka. Právě mi vystavili účet. Teď se uvidí, zda budu dost silná, abych se překlenula přes toto. A podpořila, co ode mne žádá má země. Podpořila, co si žádá církev. Zda budu dost silná, abych viděla věci v širším a hlubším kontextu... a třeba ani pilot nebyl tím, za co jsem jej považovala, třeba nebyl poslem Božím, třeba byl stejně zkažený a pošpiněný, jako je celý náš svět, třeba jej sem osud zahnal jen náhodou... aby mně, vyvolené, připravil onu zkoušku.

Jenže tomu se zdráhala uvěřit. Na to byl příchod hosta z vesmíru příliš zázračný, než aby jej byla s to zpochybnit. Jak to říkala Avea Stelli? Žena, z jejíchž dlaní přeci krev stéká v pramenech, ukázka špatnosti, zla a rozkladu doby, pravý opak toho, co po nás víra ve Sjednocení chce – a ona má pravdu!!! Právě řekla Mikelovi, že politické reprezentace zabily pilota schválně, že se jej zbavily, protože otevření cesty mezi hvězdy by mohlo přibrzdit antagonistický konflikt, který dlouho na Rise doutná, mohlo by omezit spory, mohlo by... ano, je to skutečně tak!! Tohoto jsou lidé schopni.

Toho jsou schopni. Zalapala po dechu. Ale do rozhodování byla zapojena i církev, a Avea Stelli nedocenila ještě jednu pravdu! Že totiž jádrem učení Sjednotitelů je návrat mezi hvězdy, návrat čisté, návrat morální, nové rasy, ne starých a sobeckých, válčících lidí... jenže co když se mezi hvězdy opravdu

vrátíme? Co když se opravdu projdeme po loukách cizích světů, co když se opravdu vykoupeme v cizích mořích, co když těm lidem pohlédneme do tváří – třeba tam nenajdeme nic z toho, co jsme hledali?!!! Co když ti lidé žijí v docela jiných hodnotách a co když, nedej bože, žijí dobře, v míru! Co se pak stane s vírou ve Sjedenocení, jsme schopni takovou víru ubránit přílivu nových idejí, zajistit její přežití, jsme schopni vůbec vstup mezi hvězdy ustát? Bože můj, ach Bože!!! Právě jsem učinila důležité poznání.

K čemu je fakt, že sjednotitelská víra v odchod mezi hvězdy věří, že jej činí klíčovým bodem svého učení, aby v reálném světě jakýkoliv náznak takového kroku udusila, zabila, rozstřelila do krvavé hromádky?!! Aby ústřednímu bodu, své největší hodnotě bránila, aby se s onou hodnotou na smrt rvala... To je přeci příšerný rozpor! Tohle může být ono, to může být ta věc. To, že jsem byla s to identifikovat takový rozpor, že to bylo dáno zrovna mně, tudy přeci může kráčet mé vyvolení! To může být mým cílem, nebo přinejmenším součástí cíle! Vědomí rozporu je předstupněm odhodlání ke změně, vědomí rozporu je neodmyslitelnou, nutnou podmínkou změny.

Zatajil se jí dech. Tudy má vést moje cesta. Jsem to já, kdo musí realizovat opravu víry, která je někde hluboko ve mém srdci špatně! Stojím před zkouškou, očekává se ode mne, že věci zasadím do širšího kontextu. Že spustím ta zařízení ve mém uchu a v čočkách. Že usnadním sběr informací, že usnadním vojákům venku vstoupit sem k nám a pobít zbytek živých, co tu ještě zůstali... a co bude potom? Nabízejí mi tady vykoupení? Nabízejí mi, že se pak vrátím do řad, po bok ostatních kněží, že se budu účastnit bohoslužeb a listovat si v písmech... ovšem! Nabízejí mi prominentní osud, a přeci tak zoufale průměrný, a přijmu-li jejich ruku, do smrti budu žít s obrazem zkrvavené hromádky masa, zbytků hyperspacielního hosta na podlaze, zbytků Velikého Snu, zabitého v zárodku. Zatím se mé kroky dařily, Bůh sledoval každíčký jediný z nich. A to proto, že jsem vyvolená, proto mne dovedl až k tomuto cíli. Pokud se zachovám jinak, než moje velikost žádá, světlo nade mnou zhasne. Opustí mne Prozřetelnost a opustí mne Štěstěna.

Což nemusí znamenat až zas tak hrozný život. Může to znamenat vcelku pohodlnou variantu. Rozpravy s novici, s ostatními z kněží, s Představeným Saolem, možná jednoho dne převezmu jeho místo a povedu Rakonský Dům Sjedenocení – ale je tohle smyslem pro vyvolené?!! Vážně se mám stát průměrnou, abych přijala všechno pohodlí, bezpečí, klid, a zahodit talent a dar, kterých se mi dostalo?

Juliana zalapala po dechu. No jistě! Právě takhle to dilema vypadá. A co vlastně dělám? Zasazuji věci do širšího kontextu. Jen ještě širšího, než ode mne průměrní očekávají, protože vidím dál, protože stojím výš, protože vím, že pokud budu jednat podle svého svědomí, NIKDY SE MI NEMŮŽE NIC STÁT. Budu-li jednat právě tak, zaštití mne Prozřetelnost a podpoří mne Štěstěna. Selžu-li však, lidé se mi snad jednou budou klanět, ale už nikdy nevyhrají ani jednu hru v kostky.

Světíčko ji páliło do očí.

ZAPNI NASLOUCHÁTKO – ZAPNI PŘÍJEM – ZAPNI NASLOUCHÁTKO – ZAPNI PŘÍJEM –...

Věděla s absolutní jistotou, co teď musí udělat.

AKTIVUJ SKEN

Kněžka Juliana ucítila, jak se jí v žilách rozlévá pocit, který dosud nepoznala. Mihotavě se jí před očima tetelily tváře všech ostatních kněží, noviců, Představeného Saola, jeho ruce, popraskané, stařecké, cítila, jak jí vrásčité dlaně šátrají po těle...

... a byla s to pojmenovat ten pocit. Říká se mu NADŘAZENOST.

32.

„Takhle to nemohlo být,“ chrčel Mikel. Nebyl si jistý, zda se má zhroutit, či začít být apatický. Vše se na něj sypalo. „Nemohli přeci dopředu vědět, že se takhle dáme dohromady, nečekali tvůj krok, to, co se v jídelně dělo, než zabili pilota, nemohli předvídat. Proto nemohli připravovat moji smrt, aby tím podpořili

celkovou kamufláž. To nedává smysl.“

„Ale dává,“ odrazila jej dívka. „Jistěže to nečekali, dopředu to plánováno nebylo. Plánovali pilota zabít a spolu s ním i nás ostatní, mne a Kierstinga. To byl původní plán. Když se věci zkomplikovaly, došlo jim najednou, jak moc se jim to může hodit. Situace se vyhranila a oni se rozhodli hru rozšířit. Teprve v tu chvíli přišli s myšlenkou obětovat jednoho ze svých velitelů... a asi i slečnu kněžku. V případě Juliany se jim to povedlo. Podívej se na ni. Je apatická, myslím, že zešílela. Nedivila bych se. Její proklamovaná vnitřní síla, to byl jen vzdušný zámek. Domeček z karet. Jako bych si to nemyslela.“

„Nemůžu tomu uvěřit,“ šeptal vedle ní. „Nemůžu tomu... a co teď? Co budeme dělat? Co teď?“

„Jak, co teď? Jsme na samém konci, Mikeli. My všichni.“

Zoufale se na ni zadíval a ona poznala, že od ní cosi očekává.

„Nevíš?! Nevíš, jak dál? Ani ty?“

„Měla bych snad? Nejsem nadčlověk! Posrala jsem, co jsem mohla. Kdybych předvíдалa vývoj situace tímto směrem, snad by mne bylo napadlo něco jiného. Ale já vsadila na skutečnost, že budeme vyjednávat!“

„To od samého počátku neměli v úmyslu.“

„To se ví, že ne!“ hlas jí energicky přeskočil. „A taky vyjednávat nebudou. O čem by vyjednávali?! O tom, že jim vydáme mrtvolu pilota, kterého si sami zabili? Ztratil svoji cenu, ještě hůř! Nikdy svoji cenu neměl. Nebo o tom, že jim vydáme velitele, kterému prohnali kuli kolem ucha? A konečně o tom, že jim vydáme... tuhle?“

„Potom nemáme nejmenší šanci,“ zhroutil se vedle ní a přikrčil. „Všichni už teď jsme mrtví.“

Tmavovláska přikývla.

„Existuje spousta způsobů, jak dobýt tak mizerně bráněnou místnost, jako je tato. Existuje spousta způsobů, od šetrných, přes granáty se slzným plynem, zásahová komanda... oni to teď vyhodnocují, shromažďují nápady a rozhodují se, který ze způsobů je nejjistější a napáchá nejmenší škody. To je celé. Hra tady končí. Je mi to líto. Tomu se říká smutný konec profesionální vražedkyně Avey Stelli.“

„Třeba by nám mohla pomoci... ona...“

„Jako osoba na seznamu k zabití? Kněžka Juliana? Ona? Zrovna ona?“

Avea se hystericky rozesmála.

„Má nám pomoci ona... ona která... po ní nestříleli jen proto, že nebyla v dohledu, že by museli propálit stěnu... okna snadno vymění, ale stěny, to už by mělo dopad na víru, na tu vaši zatracenou, čertovskou víru... po ní nestříleli, protože...“

Moment!“ zastavila se. „Co když po ní nestříleli proto, že po ní nehodlali střílet? Co když seznam obětních beránek začíná a končí tvým jménem, Mikeli? Co když?“

„Nevím, kam míříš,“ přiznal se.

„Co když se ji pokusí zkorumpovat, jejím prostřednictvím si události ještě usnadnit, dostat ji na svoji stranu, co když jim ona pomůže a oni ji pak zašijí někde hluboko v církvi, no jistě! Tohle tedy do sebe zapadá. Juliana je trojský kůň. Vědí, že se cítí být velikou, nabídnou jí tedy něco, co ji v tom vzdáleně ujistí, a ona je pitomá, já do ní vidím, Mikeli, takže to přijme. Prodá nás. Ne snad, že by to na věci moc

měnilo, protože naše cesta tu asi tak jako tak končí. Ale i přesto nás prodá!“

Jako by jim naslouchala, pohnula se blondýna ve stejné chvíli a počala se zdvihát od zdi. Už nevzlykala. Do uplakané, zarudlé tváře se propadávaly červené oči s popraskanými žilkami. Špinavé linie slz se táhly až k bradě. Ale teď už neplakala. Začala se převracet na bok v nějakém nepochopitelném transu, s ledovým výrazem ve tváři, ledovým, neprostupným, a z očních důlků se vynořily plamínky jakýchsi žhnoucích, fanatických ohníčků. Obličej příčetného člověka to nepřipomínalo ani náhodou.

„Pořád ti nerozumím,“ sykl Mikel.

„Ale vždyť je to nad slunce jasné!!!“ rozkřikla se tmavovláška. „Nechápeš to? Ona je trojským koněm, protože má štěnici!!! Asi ji vždy nosila. Spousta lidí ji nosí, je to komunikační nástroj. Kdoví, kdo se na nás teď dívá. Ježíši, jestli tady mám skončit, tak tu zasranou kurvu vezmu s sebou!“

Prsty ji na spoušti samopalů pálily.

„Juliano!!“ zakřičela.

Blondýna k ní zdvihla své příšerné, nepřítelny oči.

„Juliano!! Ty máš štěnici. Celou dobu nás šmíruješ, máš ji u sebe, děláš to pro vaši všivou, plesnivou církev! Máš u sebe štěnici! Ježíši, jak jsem tě podcenila!“

Beze slova blondýna položila dlaň na ucho, zapátrala tam prsty a vyhodila na zem bílý korálek. Ještě než stihl cinknout o dlažbu, už měla prsty pod víčky. Vydloubla dvě průhledné skořápky a se štitivým gestem je pustila dolů.

„Nosila jsem to pořád,“ zachrčela hlasem, jaký nepatřil křehoučké panence Kristel, ale někomu docela jinému, snad démonovi s ohýnkou v očích; otočila se a pomalu se začala plazit vpřed.

„Seru na zkurvenou štěnici!!!“ rozkřikla se znenadání. Aveu to tak zaskočilo, že jí to vzalo slova od úst. „Seru na ni, seru na to všechno. Víš, co jsem dělala, abych se do toho dostala? Do hry, do dění, do...“ rozhodla dlaněmi směrem k mrtvole pilota, „do tohoto? Dovedeš si to představit? Víš to, že? Slyšela jsem tvé nářezky, ty to dobře víš! Válela jsem se s tím, s tím starým...“

Ošklivostí se jí zkřivila tvář.

„A měla jsem to dělat? Snad ano... já... vyvolená?“

Tak dávejte dobrý pozor!“

Hlas jí hystericky skákal a odrážel se od stěn místnosti. Šílená, napadlo Aveu, je úplně šílená, definitivně se pomátla! Takhle že vypadá zdravý člověk? Ježíši, je naprosto šílená, přišla o rozum!

„Pořád máme ještě šanci. I vy máte šanci, když jste se mnou. Já jsem vyvolená, mé kroky vede Prozřetelnost a hlídá mne Štěněna. A to je naše poslední šance!“

„Ježíši, Juliano,“ vzlykla tmavovláška. „Jestli by nebylo lepší, kdybys byla jako... dřív... ježíši, já nevím, jak ti pomoci, ale ztratila rozum! Ježíši... pořád tě ještě můžu zabít. Jen nevím, jak to vysvětlím sobě, svému svědomí, o němž jsem si vždy myslela, že je nemám, ale ono tam je! Jak mu vysvětlím, že jsem chladnokrevně zabila šíleného člověka?“

„Chcete žít?“ neposlouchala ji blondýna. „Chcete? Tak se mne držte. Budu-li jednat dle svého svědomí, Bůh mne padnout nenechá. To už by to byl udělal.“

Obrátila pohled plný pekelného žáru k Mikelovi a v téže chvíli v její tváři spatřila Avea Stelli něco, co tam

dosud nikdy nebylo. Nalezla tam charisma.

Dýchlo to do místnosti, vyhnalo to atmosféru hrůzy a smrti, změnilo to vzduch v hustou kaši, jaká by se těžko dala krájet. Bylo to všude kolem.

„Vždycky to bylo tak, že mne Bůh podpořil, když jsem udělala první krok. A vždycky to tak bude! Prozřetelnost si vybírá a přeje aktivním!“

Prudce, hystericky kývla hlavou na vojáka.

„Potřebujeme letadlo,“ řekla.

Mikel otevřel ústa a hleděl na ni v posvátné hrůze. Plazila se k němu jako démon a on na ni civěl jako na hada.

„Potřebujeme letadlo,“ zopakovala, a Avea Stelli zalapala po dechu.

„Ať už je šílená a nebo není, tohle je ale pravda, Mikeli!!! Skutečně potřebujeme letadlo!“

„To není tak neřešitelné,“ přikývl voják apaticky. Odtahoval se ke stěně, jak se k němu Juliana blížila. Zíral do jejích očí a štilil se jich. „K tomu mi stačí konzole.“

Stelli měla pocit, že se přeslechla.

„Dokážeš pilotovat letadlo? Na dálku? Přes konzoli?!“

„Ne tak ledajaké letadlo! Pilotovat na dálku je nedovedu, to nedovede nikdo. Pilotovat letadlo, to musí člověk v kabině. Intelligence stroje ale dokáže plnit základní úkoly autonomně. A nezapomínej, že jsem velitelem letectva, pořád ještě! Pokud se připíchnu, pokud se připíchnu... půjdu tím proti vůli své země, Aveo.“

Tmavovláska otevřela ústa.

„Tohle nikdy nepochopíš, ale mne k víře odmalička vedli! Narodil jsem se na území církevního státu. A církev tohle řešení posvětila. Není přeci možné, aby to bylo v takovém rozporu s Boží vůlí... třeba máme zemřít, prostě máme... a širší kontext...“

„Takže se pro svoji hloupou víru hodláš nechat zabít?!“ nevěřila svým uším.

„Přeci to, co církev rozhodla, nemůže být v úplném rozporu s vůlí Boha. A je vůlí Boha, abych přitáhl to letadlo?“

„Něco ti teď povím, Mikeli,“ řekla se vši vážností agentka Stelli. „Povím ti, jaké to je, zdravě věřit ve velké myšlenky. Oba pro velké myšlenky zabíjíme, oba jsme k nim vychováni, oba pro ně děláme spoustu věcí. Víš, co to je, zdravý vztah k velkým myšlenkám?“

Naléhavě mu pohlédla do očí.

„Tvůj vztah k Bohu by měl být stejný, jako můj vztah k demokracii. A na tu já seru, Mikeli, je ti to jasné?“

Deset vteřin se voják ani nepohnul.

„Pokud se rozhodli mne obětovat, zablokovali mé kódy. Přístupové kódy.“

„... a?“

„Chci říct, že existují kódy, kterými se můžu připíchnout na elektroniku letadla, jsou to tajné armádní klíče, každý z nás velitelů máme nějaké, ne ke všemu, ale k tomu, co se nás týká. Pokud mne ale odepsali, ty kódy už nebudou validní. Nebudou funkční.“

„Potom nám konzole nepomůže.“

Ankinov zaváhal.

„Ale vlastním ještě privátní klony klíčů. Nikdo to neví, s nikým jsem se o takovou informaci nedělil.“

„Líbíš se mi, Mikeli, zatraceně se mi líbíš!“ uznale přikývla tmavovláška. „Tohle je hodno velkého uznání! Jenom se mi honí hlavou – kde je ta tvá poctivost, co ji tolik dáváš na odív? Nebudu se tě ptát, zda je klonování tajných kódů legální.“

Ted' mi řekni ještě tohle: pokud zjistí, že se věci daly do pohybu, odstříhnou konzoli. Jestli to už neudělali.“

„Pochybují, že by konzole byla nedostupná. Rozhoupou se, až zjistí, že mají problém, který nečekají. Odstříhnout konzoli od systému znamená řadu kroků. Od rozhodnutí přes přístup k administraci až po reálné deaktivování. Může to trvat tři, čtyři minuty. To by nám mohlo stačit.“

„To nám bude stačit!“ zasyčela Juliana. Byla už docela u nich. Zírala na ně se šílenstvím v očích a pekelným, neuvěřitelným odhodláním. Avea Stelli by do ní nikdy dřív neřekla tohle.

„Tak dobře,“ rozhodl se Mikel Ankinov. „Je to naše naděje. Další se nebude opakovat. Jinak se odsud nemůžeme dostat. Musíme jednat dřív, protože jinak jim prasknou nervy a začnou střílet i skrz stěny. Dáme se do toho.“

Ale ještě jeden problém nám zbývá. Jsi chytrá, Aveo, rafinovaná, a ten problém musíme nějak vyřešit. Od tebe očekávám nekonvenční návrh. Protože tady jsem v koncích.“

Dívka zdvihla obočí.

„Letadlo sem dostanu, ale samotná pilotáž, to není počítačová hra. Na to musí být člověk v kabině! My budeme potřebovat někoho v pilotním křesle, až se odsud dostaneme. Ale já neumím pilotovat letadlo.“

„Jsi velitelem letectva!“

„To je víceméně manažerská funkce. Taktické detaily v průběhu samotných operací řeší velitelé letky, moje role je jiná. Kdysi jsem pilotoval letadlo, ale je to opravdu velmi dávno. Tohle je docela jiné.“

„Chceš říct, že to skončí na tom, že nebudeme mít, kdo by se posadil za řízení?“

„Právě to chci říct. Pokud tě nenapadne, co s tím. Já sem dostanu letadlo, od tebe čekám nápad.“

Agentka Avea Stelli otevřela ústa, zavřela je a znovu otevřela.

„No,“ řekla rozpačitě.

Otočila se a pohlédla na druhou stranu místnosti. U zdi tam ležel Ren Kiersting a v ruce svíral prakticky prázdnou láhev.

33.

Letadlo se přihnalo se zběsilým jekotem. Hvízdání a kvílení trysek vrazilo dovnitř, prostoupilo stěny, jako by byly z papíru, rozlámalo se jídelnou a vzalo lidem slova od úst. Řev napínal ušní bubínky k prasknutí. Stín se přehoupal venku přes nádvoří, rozmázl se po rudých oknech a prostřílená skla to neustála.

Rozlámala se do tisíců střípků, jež se vevalily do jídelny, hnány silnou rázovou vlnou.

„K zemi,“ křičel Ankinov a roztáhl se na podlaze u konzole. „Dolů, dělejte, všichni!“

Exploze. Druhá. Tentokrát se místností prohnala sprcha kamenité tříště. Trosky smíšené se spáleninou naplnily vzduch oblaky dýmu a definitivně pohřbily mrtvé tělo. Agentka Stelli se zoufale pokoušela mžourat, pro prachová oblaka zprvu nic neviděla. Vichr rozvířil načechráný kouř silou menšího tornáda.

Ted' už vidět bylo. Půlka přední stěny, stěny s okny, té, kde ještě před pěti minutami seděli, byla prostě pryč. Zůstaly tu jen rozvaliny, rozmlácené a pobořené, haldy kamení a sutin, a skrz to všechno se dovnitř rvala ohromující, strašlivá příšera sestavená z kovu. Jekot a řev ještě zesílil, pokud to vůbec bylo možné.

„Honem,“ křičel Ankinov, „máme jen pár vteřin, honem!“

S prasknutím se dveře kabiny otevřely. Mlasknutí kovu se utopilo v rachotu trysek, jenž do okolí rozháněl obrovská kola dýmu. Avea Stelli se nenechala dvakrát pobízet. Neurvalými pohyby vytáhla opilého Kierstinga na nohy a prázdnou láhev odkopla stranou.

„Ted'!“ křičela. „Zrovna ted' se to muselo stát! Zrovna ted' ses musel ožrat, kurva, kurva, kristepane, to není možné!!! Musela ti chlast přinést zrovna ted', celý týden nic... hni s sebou, do kabiny, honem! Husa pitomá!“

Kiersting se potácel vpřed a dlaněmi si chránil oči. Mikel Ankinov a kněžka Juliana už byli vevnitř.

„Neposer to, Kierstingu,“ křičela za ním tmavovláška. „Dojet na tohle, to bych neustála. Jestli nás zabijí kvůli tvému chlastu, vstanu a vlastnoručně tě zabiju ještě jednou.“

Kiersting se vpotácel do kabiny, vzlykal a naříkal a domotal se k pilotnímu křeslu. Nohy mu jezdily po podlaze, to ale každému, stroj se ve vzduchu rychle kolíbal a nakláněl se tu napravo, tu nalevo. Dívka jej vtlačila do křesla a rychle jej upoutala.

„Jsi ted' nejdůležitějším člověkem tady. Važ si toho, tvůj význam velice vzrostl!“ vyštěkla našťavaně. „O chlastu si povíme později.“

„Neviděl jsem ještě,“ začal Mikel, zatímco se dveře kabiny automaticky zavíraly, „v životě jsem neviděl opilce, jak řídí hypersoar! To je k neuvěření! Zvládneš to? Rozumíš vůbec kontrolkám kolem sebe? Když jsi létal, byly to jiné stroje, vypadalo to jinak! A neměl jsi v hlavě. To je tedy k neuvěření!!!!“

Znenadání se hystericky rozesmál.

„Za tohle, Rene Kierstingu, za to by ti u nás bezpodmínečně sebrali pilotní licenci.“

Kiersting se zoufale snažil zaostřit. Světélka, kolečka, tlačítka, displeje s nápisy, hromady ovládacích prvků se mu slévaly, skládaly přes sebe, rychle dýchal, snažil se dát aspoň trochu dohromady. Natáhl ruku, zaváhal, pak se rozhodl. Nebyla v tom odvaha, bylo mu to jedno. Zkrátka se rozhodl udělat to, co už dlouhé roky nedělal. Naklonil se k řídicímu panelu, pásy mu limitovaly pohyb. Udělalo se mu nevolno, ale rozdýchal to.

„Ted' uvidíte, co dokáže Štěstěna,“ ozvala se zezadu pološílená kněžka Juliana. Rozcuchané vlasy se jí sypaly do tváře, tekly jí přes oči až k ústům, pramínky jí otíraly rty i bradu. Nesnažila se je shrnout. Pod prameny vlasů vypadala zběsile.

Nevníмали ji.

„Pásy!!!“ zakřičela ještě agentka Stelli. „Honem, kdo nemáte, zapněte si pásy!“

Stroj se zakýval. Motory zařvaly, kabina se zhoupla nahoru jako tělo splašeného koně, ve stejné chvíli práskly defenzivní clony, to když automat našel spoustu překážek ve směru letu. Zbytky jídelny byly v mžiku rozmetány na cucky. Tříšť kamínků a pískovité drti, to vše promícháno s úlomky skel a kovů, prolétly kolem kabiny, roztříštily se o boky letadla, valily se do okolí, oblak explodujícího dýmu zahlíl půlku chrámu jako velická houba. Tohle Sjedenotitelé nevydýchají, pomyslela si zlomyslně tmavovláška. Myšlenka jí udělala ohromnou radost. Tohle neustojí, z toho se budou léčit dlouho.

Obrovská síla ji praštila tak, že málem ztratila vědomí, cosi strašlivého, pevného ji zarvalo do křesla, smýklo to s ní, pásy se zaryly do ramen tak, že málem ukrojily paže. Tmavé vlasy se jí zhouply vpřed, odkudsi zezadu vykřikla Juliana, svět se zdvihl mezi hromadami letícího kamení – zahlédla nebe!

Letadlo se vydralo nad dýmající chrám, sjelo křídlem do boku, dívka nevěřila, že to Kiersting ještě kontroluje. Rozmlátíme se o terasy, blesko jí hlavou, rozbijeme se na kousky. A rozdrtíme jim modlitební sošky.

Nebe kolem prořala hustá pavučina střel a kulek, včetně linií signálního dýmu. Řídící pult zahořel červeně, Kiersting stroj zdvihl, přehoupl jej přes skalnaté stěny Rakonského Domu Sjedenocení, a potom začali padat.

Řítili se do údolí, prořali pavučinu střel jako další vystřelená kulka, prolétli jí jako sršeň, motory zařvaly, stroj nyní držel směr. Stromy. Hory, sněhové štíty, skály všude kolem. Na okamžik tmavovláška zahlédla koutkem oka stěny chrámu, najednou strašlivě vysoko nad sebou. Cestičky v hloubce dole, včetně modré linie potůčku, se hrozivě blížily. Město. Domky, ulice, automobily. Prohnali se nebem a prořízli exhalace z komínů. Vše se to dělo strašlivě rychle. Jekot byl k nesnesení.

Křížovatky, cesty pro pěší, parky. Mohutné budovy veřejné správy, někde na okraji zorného pole maličký chrám, hlavní třída, stromy. Znenadání se přímo před oknem kabiny objevil vodopád. Zářil krvavě rudou, tříštivá voda nabrala stejných barev, jako mrtvola pilota Videma. Tmavovláška přidušeně vykřikla.

Ted', blesko jí hlavou, ted' to skončí, ted' nás zabije. Rozmlátí nás o skaliska a kamení za hradbou vody.

Potom viděla jenom hvězdičky. Oči přestaly být schopny se dívat, drastický tlak ji v křesle rozdrtil, zamáčkly ji do opěradla, byla by naříkala, kdyby to dokázala, ale nešlo to. Oblaka jisker a hvězdiček se rozplynula. Skrz růžové mžitky spatřila tmavě rudé nebe přímo před sebou.

Letadlo stoupalo. Hnalo se výš a výš, motory ječely, prásk! Sonický výbuch otřásl kabinou a svět se propadl do ticha. Stěny jen líně vibrovaly, což měla na svědomí práce motorů.

Neviděla zemi pod sebou. Nesnažila se o to. Kašlala, chroptěla, chrčivě se snažila nadechnout, odkudsi z dálky slyšela Mikela Ankinova, kterak sípavě skučí.

„Nahoru,“ skřípal jeho hlas, „jsme moc nízko, tady nás dostanou, nahoru, žeň to pořád nahoru!“

Nebyla si jista, zda jej Kiersting slyší, rudá kolem přešla do fialové, přetížení ji stále drtilo, ale dalo se to už přežít. Víry mraků se zatočily před kabinou, prohnali se jimi jako střela a vypálili v jejich středu dlouhý tunel, cáry načečraného mléka odpadávaly zpět v jejich stopách, vířily a tančily, fialová zahoustla, další mraky, další, ještě jeden.

Potom byla oblaka pryč. S obtížemi se dívka pokusila naklonit, bílou pěnu spatřila hluboko pod sebou, na povrch nebyla s to dohlédnout. Rakonský Dům Sjedenocení zmizel v nenávratnu. Kiersting se v křesle pohnul, kupodivu se hýbal docela klidně! Zírala na něj, neschopna slova.

Fialová vyhnědla, rapidně ztmavla, propadla se kolem letadla, a tu náhle, znenadání, spatřila Avea Stelli přímo před sebou, uprostřed houstnoucí hnědi světélko. Ještě jedno! Další! Hypersoar se řítí nahoru jak šílený, hnál se vstříc oněm světélkům, svět venku zčernal a na pozadí tmavého, neprostupně černého sametu se rozzářily tisíce dalších ohýnků.

A nato, znenadání, seděla v klidu, do křesla ji už netlačilo nic. Dlaň zdvihla k hlavě, ale nezvládla to, pohyb byl moc rychlý. Prsty se jí zarazily do tváře a tmavovláska s úžasem shledala že vůbec nic neváží. Žaludek se jí zahoupal.

Otevřela ústa, zamrkala, právě tak, jako malé pětileté děcko, když poprvé spatří ohňostroj, propálila čelní okno kabiny pohledem a s neskrývaným úžasem, přecházejícím do bázně, civěla do černoty světa okolo. Hvězd tam byly tisícovky, ani jedna z nich se ale netetelila, všechny zářily důstojně, klidně, chladně. Hleděla na ně, a jak se letadlo pomalu v prostoru natáčelo, objevila se po pravé ruce, kdesi pod křídlem, jež se teď zhouplo dolů, úžasná, nádherná, gigantická, hustě fialová koule Risy, ohraničená horizontem téměř rovným, který se však přeci jen mírně ohýbal.

34.

„To je krása,“ zašeptala Juliana vzadu, „ach Bože, to je krása! Taková krása!“

Čelní sklo kabiny už začaly zdobit nápisy i světélka, výpočty koordinátů, poloh, rychlostí. Automat dramatickým tempem mapoval blízké okolí, zaznamenával jeden umělý objekt za druhým a vyznačoval je maličkými kolečky. Ta se v projekční vrstvě lámala, řízena počítačovou inteligencí, takže každý, kdo v kabině seděl, viděl značku na správném místě. Nejprve jich bylo pět, šest, sedm, pak deset, najednou nejméně padesát, někde v pozadí dokonce větší kolo obkroužilo prázdnotou plující Stříbření. Data rolovala po výhledu z kabiny a za tím vším bylo divadlo, na které se nedalo nedívat.

Risa byla překrásná. Obrovská, těžko zachytitelná masa planetární koule plula kolem výhledu, horizont se ladně přesouval, a její úžasná nařialovělá barva brala lidem dech. Hnědé kontinenty byly lemovány tmavými plochami oceánů, v nichž se zrcadlilo krvavé slunce, shůry to celé bylo přizdobeno načechranými víry obláčků, a skrze všechno se táhl rozmazaný a mlhavý terminátor, za nímž se Risa nořila do noci. Znali ten pohled, vídali ho na fotografiích, v časopisech, naučných pořadech, nikdy to ale neviděli na vlastní oči. Teď to tady bylo, majestátní, tiché a úžasné. Juliana to řekla nahlas, ale cítili to všichni stejně.

Letadlo se ještě otáčelo, takže teď se Risa dostala do pravého horního výhledu čelním oknem. Agentka Stelli civěla na rozpitou hranici atmosféry, nedokázala od toho odtrhnout pohled. Poslepu, pomalu si rozeprula pásy a její tělo začalo zlehka stoupat z křesla.

„Neměla by ses odpoutávat, Aveo,“ ozval se za ní Mikel Ankinov. „Ještě z toho nejsme venku.“

„Že ne?“ řekla nepřítomně. „Venku... kde?“

Mikelovi trvalo, než si její slova zasadil do souvislostí, ale opilý Kiersting byl dovtipnější.

„Myslí tím, že jsme se smrti nevyhnuli,“ řekl. Šlapal si na jazyk, ale situaci docela zvládal. „Že jsme ji jenom oddálili. To chce říct.“

Tmavovláska se odrazila od křesla, pomalu vyplula až k nízkému stropu a obrátila své beztlíčné tělo k ostatním.

„Vždycky jsem to chtěla zkusit,“ přiznala se. „Není tu moc prostoru, a to je škoda, ale vždycky jsem to chtěla zkusit. Docelas to ustál, Rene Kierstingu, překvapuješ mne. Je v tobě něco, co se nedá zabít ani po vypití celé flašky. Myslela jsem, že tě znám dobře, ale překvapuješ mne.“

Odstrčila si vlasy z výhledu, ale ony se tam pomalu vrátily.

„Je to pravda,“ dodala potom. „Tak jsme jim tedy utekli. A co teď?! Chci říct, co budeme dělat, když utíkáme ve světě, kde není kam utíkat?“

„Já nevím,“ ozval se Ankinov. „Důležité je, že jsme živí. Promyslím to.“

„Sčítáním nuly s nulou dostaneš zase nulu, Mikeli, i kdybys to udělal tisíckrát za sebou,“ řekla hořce. „No, přinejmenším stálo za to vidět tohle. Nemáme, kam bychom utekli. Ren Kiersting zpočátku utíkal k rybářům... to je ale hodně bláhová představa, co. Navíc mi ukažte místo na celém glóbu, jedno jediné, kam bychom mohli zaparkovat hypersoar, aniž by nás dovedli vystopovat. Naše šance jsou mizerné.“

„To je pravda,“ přiznal Mikel Ankinov, a dělal to s velkou neochotou, „máme skvělé letadlo, ale to je dvojsečná zbraň. Je identifikovatelné. A identifikované. Podívejte.“

Jako na znamení začala některá kolečka v průzoru rudnout. Jedno, druhé, po chvíli třetí. Vbrzku jich bylo červených nejméně osm a přibývala další.

„Co je to?!“ řekla Avea Stelli.

„Satelity, které nás zaměřily. Automat rozpozná aktivní zaměřovače a identifikuje, zda si nás našly. Už na nás kouká deset satelitů... ne, jedenáct.“

„Dvanáct,“ doplnil ho se Kiersting, „třináct. Moment, něco se děje. Připoutej se, Aveo.“

Dívka se přitáhla zpět do křesla. Po okenní tabuli už rolovala hromada dat, řada z nich červených.

„Co se děje?“ ptala se tmavovláška. „Co se děje?“

„Levý bok kousek nad zádi se zvenku zahřál o pětset stupňů během tří vteřin,“ konstatoval Mikel Ankinov suše. „Pak se to zbrzdilo. Chlazení to zvládá.“

„A co to znamená?!“ utrhla se na něj.

„Dostali jsme zásah orbitálním laserem. Šlo to zezadu, takže nás to neuvařilo. Automat aktivoval elektromagnetické clony, pole kumulovaný paprsek rozptýlila. Clona vytvoří kolem letadla elektromagnetický potenciál ve tvaru ováloиду, paprsek s tím interferuje, díky čemuž se oslabí a účinnost laseru se sníží.“

„Neviděla jsem světlo,“ řekla dívka.

„Bylo to v ultrafialové, za hranicí optického intervalu.“

Stelli si to převracela v hlavě.

„Znamená to, že laserem nás neseštelí?“

„Znamená to, že laserem jejich šance nejsou veliké,“ řekl Mikel. „Hypersoar je vojenské letadlo, je na to vybaveno.“

„Důležitá informace,“ připustila tmavovláška a docvakla pásy. „Beru na vědomí. Nečekala jsem, že na nás začnou střílet tak brzy. Že se tak brzy pokusí nás zabít. Hypersoar je drahé letadlo, srdce jim musí krváct.“

„Bylo otázkou vteřin, než nás vojenské satelity zaměří,“ namítl voják, „zvláště, když bylo předem jasné, v jakém se asi objevíme sektoru. Škod za sestřelené letadlo nebudou litovat. Jejich hlavním cílem je teď nás všechny zabít. Je to politická nutnost číslo jedna. Po tom, čeho jsme byli svědky, nesmí z nás dýchat ani jeden. Vidíš?! Zkusili to laserem ještě jednou!! No já doufám, že tohle hypersoar ustojí.“

„Ustojí,“ ozvala se zezadu Juliana. „Jsem s vámi. Nemůže se vám nic stát.“

Tmavovláška se rozesmála. Poprvé po hodně dlouhé době dostala takový záchvat smíchu, až jí do očí

vytryskly slzy.

„Jsi blázen, Juliano! Já tě pořád podezírám, že to hraješ, ale ty jsi opravdový blázen!!!“

Ztišila se, ale koutek jí dosud cukal. Okrajově zachytila Rena Kierstinga, jak prsty mlátí do počítače.

„No vážně, co tedy dál? Našli nás v řádu vteřin. Myslíte, že nás nechají utéct? Vůbec jsme si nepomohli, vůbec, chápete? Pokud se na nás nedostanou laserem, najdou si jinou cestu.“

„Není cesty, která by nás zabila,“ pronesla Juliana klidně. Nehádala se, oznamovala to.

Mikel natáhl dlaň k světlíčkům na oknech.

„Právě ji našli. Podívej, právě našli cestu, jak nás zabít.“

Další dvě rudá kolečka přibyla do výhledu. Tentokrát blikala. Stoupala vzhůru od Risy, každé z jednoho světadílu, a za sebou obě zanechávala díru v mracích. Oblaka se pod nimi roztáhla do širokých kol, malých na pohled z dálky, ale v reálu možná desítky kilometrů velkých. Každé z koleček mělo k sobě přiřazenou sérii čísel.

„Co je to?!“ řekla tmavovláška. „Nic tam nevidím.“

„Jsou to střely. Používají se k likvidaci satelitů na nízkých orbitách. A právě tam my teď jsme, na nízké orbitě, nebo těsně pod ní. Za pár hodin bychom dopadli zpátky. Hypersoar je suborbitální stíhací bombardér, tohle je typické místo, kam se dokáže dostat.“

„Proč je nevidím?“

„Jsou ještě daleko. A jsou to malé střely. Polohy vyznačují kroužky, to stačí. Doženou nás cirka za patnáct minut.“

„Stínění nám nepomůže?“

„Elektromagnetická pole interferují s lasery. Na klasické zbraně nepůsobí,“ řekl Mikel.

„Nic z toho jsem nechtěla slyšet. Teď mi řekni něco, co slyšet chci. Jak se jich můžeme zbavit?“

„Nemůžeme. Až přijde čas, zkusíme vypustit klamné cíle. Asi to nepomůže, moderní střely jsou chytré. A pokusíme se je sestřelit, až se přiblíží. Ale k tomu máme jen laserová děla, přičemž i rakety mají stínění.“

„Ježíši, Mikeli,“ vykřikla tmavovláška, „a k čemu ty zasrané lasery teda jsou?!“

„Ne vše má stínění. A fungují zblízka. To nám ale nepomůže. Pokud zasáhneme jednu z těch střel na blízkou vzdálenost, exploze nás tak jako tak zabije. Jsou tak navrhovány. Není jejich cílem trefit se do černého, stačí, když explodují poblíž.“

„No, tos mne tedy nepotěšil,“ přiznala se. Obrátila oči k pilotovi.

„Rene Kierstingu, ať už jsi jak chceš opilý, teď je tvoje chvíle. Věřím tvým výpočtům. Rozhodla jsem se ti zkrátka věřit. Chci od tebe řešení, únikovou cestu. To je celé.“

Kiersting ani nemrkl, s prsty na klávesnicích. Na displejích řídicího pultu vyskakovala čísla.

„Spočtu to sám,“ rozhodl se Mikel. „Pusť mne...“

Tmavovláška zdvihla dlaň.

„Ne, počítejte oba. Dělej sám na sebe, jestli nenajdeš řešení, třeba bude fungovat to Kierstingovo.“

„Tak jo,“ souhlasil voják. „hodím to na okno. Máme ještě, ještě... dvanáct minut.“

Prostor ve středu výhledu se vyčistil, kolečka pohasla a zůstala na pozadí.

„Jak si stojíme,“ povídal Mikel. „Tři únikové cesty, čtyři, pět, počítač navrhuje šest únikových cest k planetě. Prostor od planety nezkoumá. Preferované varianty?“

Okno se pokrylo směsicí výpočtů a nákrešů předpokládaných drah.

„První varianta. Kolize s raketou třicet kilometrů nad atmosférou. Druhá varianta, zásah padesát kilometrů nad atmosférou. Moment. Moment. Třetí varianta. Zásah oběma raketami.“

Rychle blednul.

„Čtvrtou variantu také vykrývají obě rakety,“ řekl s nastupující hysterií v hlase. „Poslední dvě... poslední dvě...“

Odmlčel se. Obrátil se ke tmavovlásce, aby jí řekl to, co sama viděla.

„Všechny únikové varianty vedou k zásahu střelou,“ zaskřípal.

„Pravděpodobnost přežití?“ zeptala se tmavovláška.

„Půl promile v globálu, zhruba stejná pro každou z variant.“

„Co to znamená?“

„Půl promile zhodnocuje šanci selhání střely,“ pravil Mikel pomalu. „A k tomu nedojde. Nejsou žádné jiné okolnosti, které by naši situaci zlepšovaly.“

Dívka si to přebírala v mysli.

„Devět a půl minuty,“ řekla konečně. „Deset pro vzdálenější střelu. Jaké jsou šance při úniku od planety?“

„Nejsou žádné šance při drahách od Risy,“ uzemnil ji Ankinov. „Letět směrem od Risy je sebevražda.“

„Proč?“

„Protože hypersoar je suborbitální stíhačka s garantovanou operační silou v atmosférických zónách. Nízké orbity a balistické křivky letadlo používá k rychlejšímu přesunu nad glóblem. Hlavní pohon čerpá kyslík ze vzduchu, jinak bychom museli nést daleko těžší nádrž. Pro taktické manévrování v nízkém vesmíru slouží pouze sekundární pohon. Tohle není vesmírné letadlo! Vzdálíme-li se, nedokážeme se vrátit.“

„Ježíši, chápu to dobře?! Říkáš mi, že nemáme šanci? Žádnou, ani minimální?“

„Právě to ti říkám!“

„Ani jednu, ani maličkou... sklopíme, to, prolétneme mezi střelami, vyhneme se jim...“

„Nevyhneme. Nejsme tak obratní, střely manévrují lépe, než velké letadlo. Za sedm minut je tu máme.“

„Ach můj bože, ach můj bože...“ zavzlykala Avea Stelli.

„Nic se vám nestane,“ řekla zezadu Juliana. „Jsem vyvolená a Bůh mne ochrání. Nemusíte se bát.“

„A co by se asi mohlo odehrát, ty pitomá huso?!!!“ rozkřičela se na ni Avea Stelli hystericky. „Chci říct... jaká náhoda, jaký zázrak, na které pořád spoléháš, co by asi mohlo přijít? Tady už nemluvíme o tom, jestli náhodou praskne lebka zeleného hada v nejpříhodnější chvíli. Stojí proti nám zákony fyziky, a s přírodou se nediskutuje! Nebo si snad myslíš, že počítač na něco zapomněl? Podívej se na okno, ubohá, hloupá panenka Kristel, jen se tam podívej!!! Vidíš ty dráhy?“

Kiersting ožil. Odtrhl dlaně od počítače, předklonil se k ovládacímu panelu a začal do něj mlátit. Pohyby byly stále ovlivněny alkoholem, zorientoval se ale už a situaci velice dobře zvládal. Na čelní okno se hačala hrnout data.

„Našels něco, Kierstingu?“ ozvala se tmavovláška vedle něj se skomírající nadějí v hlase. „Máme málo času. Našels něco?“

„Nemohl... právě jsem ověřil, nemáme žádné šance, žádné cesty...,“ začal Mikel Ankinov, ale utnul se v půlce věty.

„Ach můj bože,“ rozkřičel se s pohledem přilepeným na informace promítané do okna. „Ach můj bože, ty jsi zešílel, zešílel, bože můj, ty jsi zešílel...“

„Pět minut,“ řekla Avea.

„Ach můj bože...“

Najednou se tmavovláška probrala. Teprve v této chvíli pochopila, co se Kiersting chystá udělat.

„Tamodtud se nevrátíme, ty blázne, zatracený, šílený blázne,“ rozkřičela se. „Manévrování letadla to neumožní, ale i kdyby... zabije nás to, zahubí, jako jiné předtím, rozmlátí na hromadu plechu, zabije nás to...“

„Vyjde to nastejno,“ skřípal hlasem Mikel, „ať uděláme cokoli, ale bože, tak ostentativní, křiklavá sebevražda, ach můj bože, ach můj bože...“

Stelli se zhroutila do křesla. Zapadla hlavou dozadu, opřela se a apaticky otevřela ústa.

„Vyjde to nastejno,“ zopakovala jako ozvěna. Najednou jí bylo všechno jedno.

„Dělej, co uznáš za vhodné, Kierstingu,“ řekla jen. Mikel Ankinov ji propálil očima, nedovedl ale říct ani slovo.

„Vždycky jsem to chtěl vidět,“ šeptal Ren Kiersting, „vždycky jsem se chtěl podívat zblízka, to je to, co ještě v životě chci. Chci to vidět.“

Tu náhle kněžka Juliana vystřelila paži, pevně, klidně položila dlaň na Kierstingovo rameno a hlasem ryzího fanatika pronesla do nastalého ticha.

„Bylo mi ctí se s tebou potkat, Rene Kierstingu. Jsi velice slušný člověk. Jsi čistý člověk ve světě, kde nežijí čistí lidé. Udělej, co uznáš za vhodné. Protože pokud se budeš řídit jen svým svědomím, pokud nebudeš kličkovat, pokud se rozhodneš podle toho, co je správné, a ne podle toho, co se žádá, NIC SE NÁM NEMŮŽE STÁT.“

Tmavovláška zalapala po dechu a snad ještě chtěla něco dodat k prokazatelné sebevraždě, k níž se všichni řítili, ale Ren Kiersting měl už všechny výpočty hotové. V následující vteřině jim zrychlení ukradlo veškerá slova od úst.

Jelikož elektronika střel ošetřila pouze situace, které nevedly k očividné sebevraždě, dostalo se jejím výpočtům kruté rány. Skutečnost, že letadlo nastartovalo na dráhu, jež vedla do nevyhnutelné a nutné záhuby, střely zmátla. Všechny únikové cesty kořisti směrem k planetě byly zataraseny, fyzika v nich nenechala ani okénko. Co víc, střely si jednotlivé varianty rozdělily a kdyby měly kromě intelektu i dar zvaný ješitnost, asi by se dalo říct, že mezi nimi zavládlo soupeření. Primárním smyslem bylo každopádně osádku letadla zabít; neexistoval tedy důvod, proč by se střely zabývaly dráhami, které do záchrany nevedou ani náhodou a zabití samy zajistí, ač obě střely skutečně zasáhnou letadlo toužily.

Manévrování ve vesmíru, zvláště pak na nízkých oběžných drahách a oblastech těsně pod nimi, je záležitostí ošidnou, přičemž korekce kurzů a zásadní změny někdy můžou přijít draho. Tím, že letadlo vylétlo docela jinam, než kam střely předpokládaly, byly jejich mozky postaveny do neočekávané situace. Zasáhnout cíl bylo pořád ještě možné. Předpokládalo to ale výrazné manévrování, aby se střely usadily na nové orbity, z nichž poté hodlaly šplhat mírně výš. K tomu také došlo, výsledkem čehož bylo, že náskok letadla, v podstatě už minimální, v krátké chvíli velice narostl. V prvním okamžiku, kdy rakety opět přešly na standardní stíhací dráhy, byl čas k dostižení stíhačky podle jejího palubního počítače mírně přes pětáctičet minut. Ten se s každou minutou krátil, ale opilý Ren Kiersting dostal šanci dosáhnout toho, čeho si předsevzal.

Stříbření se před letadlem vyhouplo z dálek, zprvu drobné, malé, tetelivé, ale rychle narostlo. A bylo nádherné! Zblízka, z krátké vzdálenosti, přestalo být pouhou skupinkou zamotaných včel, pavučinou světelek a záblesků. Změnilo se v monstrózní architekturu, v neuvěřitelné dílo, jež kdysi lidé nastartovali, které ale dávno nepodléhalo lidským zákonitostem i názorům na stavařský design. Žářivé korálky se nafoukly do dlouhých – čeho vlastně? Trámů? Pilířů? Lodí? Bloků? Určitě to nebyly lodě. Panely, křivé a zkroucené, ale i rovné jako podle pravítka, vybulbaly do prostoru, některé maličké a přehlédnutelné, určitě menší než hypersoar, jiné obrovské, větší než výškové budovy v metropolích Risy. Největší giganti dosahovali rozměrů celých čtvrtí. Rozpraskaný povrch špinavých, kovových konstrukcí, byl pokryt porostem, pokud to tak lze nazvat. Tlusté pláty trčely do prostoru, připomínaly poupata růží, jen se rozevřít, a přesto byly nadlidsky velké a ohavné ve své obrovitosti, trny tyčí a zubů civěly mezi nimi. Kolem toho všeho se roztahovaly stovky metrů čtverečních sítí, místy potrhanych od vesmírného kamení, pavučin, stahujících zakroucená těla vesmírných panelů k sobě. Něco se mezi tím pohybovalo, Ren Kiersting by byl přísahal, že pohyb několikrát zahlédl, i když vyhledávací mechanismy letadla zůstávaly tiché. Maličké věci, snad korálky, snad pavouci, se posouvaly po povrchu stříbrných monster, přelézaly přes pláty kovu, sítě, tyče, zavřené květy. Prostor uprostřed, kterým se konstrukce pohybovaly, byl zaprášen zbytky písečné tříště a kamení. Pokud byla pravda, že umělé intelligence, homeostatické stroje schopné vlastního žití, jakož i jednání, stavěly Stříbření z místního asteroidu, pak z něj už nezůstalo nic. Poslední stopou byla právě prachová oblaka v prostoru před letadlem.

A všechno tančilo, točilo se, převracelo, líně, v tempu ohavně patetického valčíku, plulo to před letadlem, křížilo mu cestu – a lidé zírali oknem ven, uhranuti neuvěřitelnou podívanou. Na skutečnost, že z této cesty není návratu, teď nikdo nemyslel.

„To je krása,“ zašeptala Avea, „ježíši, to je krása.“

Nejbližší plát, veliký snad jako půl města, zabral většinu výhledu před stíhačkou. Zprvu se zdálo, že se s ním stroj srazí. Letadlo ale automaticky upravilo kurz a i kra za okny se pohnula, ladně se zdvihla nahoru, a tu dívka spatřila desítky, snad stovky drobných otvorů dovnitř té věci, možná okének, šachet, dveří, kdovíčeho. Ostny trčely všude kolem. Za okrajem plátu se kdesi vzadu zatřpytil mnohem menší, avšak docela podobný.

„To je,“ vydechl Mikel Ankinov. Věděl z tajných fotografií vojenských dalekohledů, že Stříbření vypadá zhruba takto, věděl to už dlouho, a přesto mu pohled bral dech. Civěl oknem ven jako v transu a v levém dolním rohu se pomalu odečítal čas, který zbýval střelám k dostižení letadla.

„Tady bude konec?“ řekl najednou s bázní v hlase. „Tady? Jako už mockrát předtím, při pokusech, které

kdysi lidé dělali? Občasných pokusech, kdy se sem chtěli jen přiblížit?“

„Dřív nás zabijí rakety,“ špitla Avea. Bylo jí to jedno. Z cesty, na kterou nastoupili, nebylo návratu. Tohle byl skutečný konec. Za pár desítek minut, co pluli vstříc šperku na nebi, se s tím dokázala vyrovnat. Už ve chvíli, napadlo ji, kdy se mi vymkla na farmě Rena Kierstinga situace z rukou, už v té chvíli bylo zřejmé, že se řítím do záhuby. Byla to horská dráha. Jednou jsem byla nahoře a jednou dole, jednou s nadějí a jednou bez ní. Ale dráha byla dána, koridory byly zřejmé a já je nemohla překročit. Od té chvíle jsem letěla vstříc tomuto cíli. A když si uvědomím, nač se dívám, faktem je, že jen málo lidí v okamžik své smrti vidí takovou krásu.

Mikel Ankinov myslel na totéž.

„Tady budeme pohřbeni,“ řekl potichu. „Na samé mohyle, na pomníku, jenž jsme si vybudovali. Památníku koroze, úpadku a rozkladu lidské rasy. To není až tak špatné. Jen málo lidí je pohřbeno na prestižním místě takové krásy! Myslíte, že někdo na věci tam venku vytesá naše jména?“

Neodpověděli mu, fascinováni výhledem. První pláty se už dostaly za letadlo a oni se hnali prachem a kamínky do samého středu.

„Uvědom si, kde jsi,“ zašeptala kněžka Juliana najednou. Dlaní stále držela Kierstinga za rameno. „Jen člověk čistý to může dokázat, nečistým jsou cesty uzavřeny. Uvědom si, kde jsi. Je to v dobrých rukou.“

Avea to přeslechla. V okamžik smrti se jí zdálo malicherné škorpit se s narušenou dívkou po svém boku. Tiše běžela zrakem po okně a odečítala údaje.

„Pět minut první střela. Druhá sedm. Jsou přímo za námi.“

„Ta věc, věc tam venku,“ řekl Mikel Ankinov. „To ona nás zabije, ne střely. Jsme už skoro uprostřed. A ono to není mrtvé, není, nikdy to nebylo mrtvé! Je to pokřivené, zdeformované, dávno to opustilo cíle, jež vytkli lidé na samém počátku, kdy ještě věřili, že... ale je to živé! Než nás rakety dostihnou, bude vyřešeno.“

Jako by úžasné kolosy kolem letadla jeho slova zaslechly, počaly se desítky poupat na jejich povrchu rozevírat. Nemuselo to znamenat, že o letadlu vědí. Nemuselo to znamenat vůbec nic. Roztahovaly se od sebe, otvíraly se jako pláty květů příšerných květů v kybernetické zemi, jejich ústa se rozevřela – a lidé spatřili tisíce trnů, snad zubů, které zdobily každý jediný z oněch lístků. Byly všude kolem, na každém plátu, některé z obrovských ker se točily za stíhačkou a mezi nimi zářily trysky jasně akcelerujících střel. Hypersoar vplul do samého středu se svými pronásledovateli v patách.

„Tři minuty,“ řekla Avea. Prach se otřel o okno, něco, snad kamínek, s prásknutím odskočilo, zasvítilo to před letadlem, jak to spálila clona, a přeci zbytky dopadly, křuply, odlétly stranou, obláček se rychle rozplynul. Stovky malých diamantů, ne větších než osobní automobily, se točily mezi krami a deskami, dívka zírala na jejich nádhru a dech se jí tajil.

„Nějak se to vymklo z rukou,“ řekl tiše Mikel Ankinov. „Ať už jsme odkud jsme, ať už za sebou máme cokoli, ať už věříme čemu chceme, rád bych teď všem vám tady v kabině řekl, že mi bylo ctí vás poznat.“

To ano, pomyslela si tmavovláška, ale nedokázala vydat ani hlásku, to ano. Zírala oknem ven. Květy velikostí výškových budov se začaly pomaličku otáčet.

„Dvě minuty,“ řekla. Rakety zářily za letadlem jako plamínky, držely si cíl před sebou, jejich kurz byl neomylný. Výsledek lovu byl nevyhnutelný. Přes zářící jas jejich trysek, skrz stříbrné ježky, kry, diamanty, sítě i kameny, viděla dívka nádhernou, obrovskou kouli Risy. Fialová se zrcadlila na materiálech Stříbření, slitin a spálenin kovu, hornin a kdovíčeho, a dala mu lehce narudlý nádech. To je naposledy, pomyslela si, naposledy, kdy ji vidím. Tam jsem se narodila, vyrůstala, tam jsem zabíjela ve jménu svobody a demokracie, dělala ty nejhorší špíny, svinstva... je to celé ohavné, prašivé místo! Jistě musejí existovat

lepší světy, než ten náš! Musejí! Někde v černotě vesmíru, někde se lidé dokázali dohodnout... přála si tomu věřit. Vzpomínka na minulost se jí slila v jedinou nechutnou, hnusnou skvrnu – a přeci si najednou moc přála vrátit se zpět, proběhnout se po louce, projít třídami měst a prohlížet zboží v obchodech. Je to to jediné, co jsem kdy měla. A vzpomínka je to jediné, co ještě zbývá.

„Minuta,“ špitla. Chtělo se jí něco dodat, ale hrdlo se jí stáhlo.

„Věř!“ zachrčela vedle ní kněžka Juliana, s blond vlasy šíleně přehozenými přes tvář. „Věř.“

Tohle jsem chtěl vždycky vidět, pomyslel si Kiersting, právě tohle, když jsem jako chlapec zdvihal oči k nebi, když jsem snil o tom, že jednou zase lidé vstoupí mezi hvězdy, že se dotknou vzdálených, tajemných, krásných světů, že se toho snad dožijí! Kdykoliv jsem viděl šperk na obloze, vždycky jsem si to přál vidět, pohlédnout na to zblízka, na pomníček lidské touhy i naděje, a přeci víc než pomníček, snad i příslib, že pořád může být cesta... když jsem po nocích snil o takové cestě, to ještě za dob, než mé sny spálily zápalné pumy... chtěl jsem to vidět – a jsem šťastný. Nikdy v životě to nebylo takové. I kdyby jen na pár desítek vteřin! Jsem šťastný, pohled na krásu venku mi nikdy nikdo nevezme.

Rakety navýšily tah, aby učinily závěr stíhání skutečně definitivním. Ohníčky za jejich tryskami zasvítily, stopy dýmů zhoustly, čas se začal rychle krátit.

A pak Stříbření udeřilo.

36.

Elektrické výboje proběhly po tisících trnů a ostnů uvnitř rozevřených květů. Přeskákaly z jednoho na druhý jako ohňostroj, zatřpytily se a zablýskly, kry za okny se obalily klubíčky záblesků. Potom, jen o zlomeček vteřiny později, obrovský úder energie zasáhl letadlo ze všech stran. Zřít se do středu, nasýtil prostor kolem stíhačky žhnoucí silou, oslepujícím světlem, bílá zář vrazila do kabiny a skutečně hrozila tím, že lidem vezme zrak. Svět za oknem nenávratně zmizel, pláty, trámy, kry, střely v patách, to vše se vytratilo. Instinktivně zavřeli oči, tlačili víčka k sobě, zář ale svítila i skrz ně. Úder byl neuvěřitelný, hutný, všudypřítomný, opilý Kiersting cítil, jak jej cosi praštilo do každého kousku těla, jak se to pokouší rozdrtit jej i roztrhat zároveň. Ztrácel vědomí. Vše šlo strašlivě rychle. Ohňostroje hvězd a mžitků za zavřenými víčky se roztančily, ustoupily do černoty, ta ale trvala chvilku a zář tu byl pořád. Vstoupil do kabiny, pátl a žhnul a Kiersting chrčel a plival. Jakoby z dálky zaslechl vysoký přiškrčený sten, snad kněžky Juliany nebo agentky Stelli, nebyl si jistý. Další úder do hlavy, a ještě jeden.

Světlo rychle ustupovalo. Opatrně, s bolestí v celém těle, otevíral víčka. Hlava mu třeštěla. Plival a chroptěl s dlouhými pramínky krve pod nosem.

„Kurva,“ chrčela vedle něj Avea Stelli, „ach bože, ach bože, kurva...“

Mžoural a mrkal, okno stále žhnulo, zářilo oslnivým jasem, Kiersting se pokoušel otevřít víčka, zář se proměnil v oblaka bublající páry, rychle se vytrácející do černoty. Mezi žhavými parami kolem letadla zahlédl hvězdy. Pálily modří, oslňovaly, ale rychle pohasínaly. Ve zlomku vteřiny jejich jas rychle opadl.

Pak už, stále v ďábelském tempu, se zbytky žhavých oblaků rozplynuly do nicoty. Venku bylo černé nebe, poseté tisíci hvězd. Stříbření bylo pryč. Ani jediná kra, ani jediný plát, prach, kamínky kolem, to zmizelo, stejně tak jako střely za zády. Risa byla nenávratně ztracena. Hypersoar se líně obracel v prostoru, a tu náhle do výhledu vyplul horizont koule, obrovské, jistě větší, než Risa, koule tmavě modré s bílými víry obláčků, skrz které se tetelila zrcátka oceánů. Klikaté linky pobřeží světadílů byly dobře zřetelné. Neznámých světadílů. Nebylo potřeba větších úvah, to, že nejde o Risu, bylo zřejmé na první pohled.

„Bože můj, ta věc funguje!!!“ zaskřípal Mikelův hlas za Kierstingovými zády. „To není možné!!! Měl to být vrak, bože můj, to není možné, to není...“

Avea Stelli zírala z okna, neschopna jediného slova. Pohled ji připravil o řeč. Stále se pokoušela

zorientovat se v situaci. Tápala, ač interpretace toho, co vidí, byla zřejmá.

Kiersting pomalu, s obtížemi obrátil hlavu. Hrdlo ho bolelo, v zátylku mu praskalo. Stále mu před očima tančily hvězdičky. Chvilí se domníval, že ztratí vědomí, ale zvládl to. Koutkem oka uviděl šílený, zběsilý výraz v očích blondaté Juliany, jejíž vlasy se poslepovaly na panenkovské tváři krví pod nosem.

„Věř,“ zasípala ta dívka, „říkám ti, prostě věř.“

Opatrně se Kiersting začal obracet zpět, s dívčinou dlaní stále na rameni. Agentka Stelli se už vzpamatovávala.

„Nejsme sami,“ řekla.

Zprvu její slova nedocenil, považoval je za prostou abstrakci, za vyjádření pocitu, že znenadání hledí na svět možná tisíce světelných let daleko od domova. Pak mu to začalo docházet.

Na předním okně hypersoaru už rolovala data. Spousta dat. Vyskočilo kolečko. Jedno, druhé, třetí. Páté, desáté. Dvacáté. Dělo se to strašlivě rychle. Ve středu každého z koleček bylo cosi, jednou to bylo malé, podruhé větší. Automat doplňoval značky informacemi o poloze, vzdálenosti, vzájemné rychlosti vůči letadlu. Značkoval ty objekty, které odhadl jako necivilní. Byla jich většina.

„Podívejte na to,“ vydechl Mikel Ankinov. Zíral na okno, fascinován tím, co vidí. „Tomu se říká armáda. Mají na orbitách desetkrát tolik vojenské techniky, co my! Možná ještě víc, je to cizí technika, počítač nepozná všechno. Podívejte, vidíte to?“

Kiersting to viděl. Fascinovaně civěl před sebe na okno, které se pokrylo hromadou koleček. Něco blaflo, někde tam vepředu, daleko před letadlem. Před průzorem se objevil šedivý mrak, dosud malý jako skvrnka, který se rychle rozpíjel.

„Co je to, Mikeli?“ špitla agenta Stelli.

„Snad decelerační nanoprach,“ řekl nepřesvědčivě. „Nevím, co je to. Můžu odhadovat podle toho, co znám. Tady musí být řada technologií, která mi známa není. Za jak dlouho tam budeme?“

„Za dvanáct minut, pokud se tomu nějak nevyhneme,“ konstatovala tmavovláska přiškrceně. Cítila se hrozně. Tělo ji bolelo, z tváře si zoufale stírala krev. Připadala si jako po výprasku.

„To půjde těžko. Rychle se to rozpíjí. Manévrování hypersoaru ve volném prostoru je omezené,“ usoudil Mikel. „Jsme pro ně cizí prvek, nezapadáme do jejich strategické hry. Nejspíš nás identifikoval nějaký mechanismus, lidé jsou pomalejší. Nu, jdou do toho rychle! Neztrácejí čas, jen co je pravda.“

„Jedenáct a půl,“ řekla dívka. Začalo se jí zajídat, že už zase počítá dobu do katastrofy.

„Až tam doletíme, tak nás to zbrzdí,“ pronesl Mikel pomalu, „pokud nás to nezabije. Nevím, co to je. Tihle se s tím vážně nemaží, podívejte, jak rychle po nás vystartovali! Ať už jsi, odkud jsi, prásk! Nemáš tu co dělat. Proti nim jsme žabaři...“

Odmlčel se.

„Když vezmu početné zastoupení vojenských satelitů tady nahoře, tak se tu asi taky žije dobře,“ konstatoval s ironií v hlase po chvíli.

Na čelním skle zazářilo červené kolečko. Tečka v jeho středu byla sotva vidět, zato obrovská zář u strany kroužku se přehlédnout nedala. Kolečko se dramaticky rozblikalo.

„Nemarní čas!“ sykla Avea.

„To tedy ne,“ přiznal.

„Co je to?“ řekl Ren Kiersting v zoufalé snaze ovládnout rozhoupaný žaludek. Věděl, co mu řeknou, byla to konverzační otázka.

„Střela,“ řekla tmavovláška pomalu. „Ale jaká střela!“

Mikel Ankinov se přidal.

„Tohle jsem v životě neviděl!“ vykřikl. „Vidíte tu sílu?“

Žár za tryskami střely svědčil o neskutečném výkonu. Malé trubkovité tělíčko akcelerovalo neuvěřitelným tempem, s několika desítkami kilometrů žhnoucích plynů a ohňů za zády. Čára rozpálila obloukovitou linii nad atmosférou modré koule, roztála ji opticky téměř na dvě poloviny. Kiersting na to civěl s hrůzou v očích.

„Odkud se...,“ začala Avea, „odkud se...“

„Ten satelit. Vyhodil ji ten satelit... tam... je ještě zhruba dvacet tisíc kilometrů daleko!“

„Jenže tím tempem... ach bože, to není možné! Co nevidět bude tady! Automat hlásí, že nás zaměřila.“

„Až se přiblíží, zkusíme laser,“ navrhl Mikel nepřesvědčivě. Tmavovláška se k němu obrátila. Její zkrvavený obličej vypadal strašně.

„Bude tu za tři minuty,“ pronesla v hrůze. „Za dvě padesát. Za dvě třicet. Za dvě patnáct.“

„Mít tohle ve výzbroji, Federace by byla vyřízena,“ konstatoval Mikel s pocitem zbytečnosti. Raketa se blížila neuvěřitelným tempem, stále hnána běsnícím peklem za svou zádí. Tah byl obrovský, jakoukoliv živou bytost na palubě by bez pochyby zabil. Tady ale nebyly živé bytosti, střela nesla jen výbušnou hlavici. Tmavovláška nezapochybovala ani na vteřinu, zda je to tak.

„Do toho oblaku se ani nedostaneme,“ vyhrkla. „Rozmlátí nás za minutu a půl... minutu patnáct...“

Jako by nějakým nadpozemsky mocným kouzlem, nafoukl se obraz na displejích ze zpětným pohledem. Hvězdy zazářily, rozpily se do modrých cákanců, skrz které probleskl obludně zvětšený obraz vzdálených satelitů. Okamžik se zdálo, že se fyzika zbláznila a ty satelity prostě přeskočily tisíce kilometrů naráz, že jsou najednou docela blízko, potom třeskl prostorem oslnivý záblesk, jas se rozpil do obrovské koule, která ve zlomcích vteřiny dýchla a s obláčky prchající energie se rozpustila do prázdnoty. Uprostřed pohasínajících hvězd se tetelila další střela, tentokrát stará známá, vypálená z Risy.

„Máme ji tady!!!“ rozkřičela se agenta Stelli. Nevěřila svým očím. „Hodilo ji to taky... sem... no, teď si můžeme vybrat.“

Místní raketa, neuvěřitelně rychlá a stále akcelerující, zaváhala. Měla teď na výběr dva cíle, přičemž střela jí byla blíže. Letadlo vepředu, pomyslela si, to původně stíhané, za pár minut skončí v explozích nanočásticové disperzní pumy před sebou. Jakmile toho oblaku dosáhne, končí. Stíhání není nevyhnutelné. Rozhodla se. Ostrými zážehy motorů korigovala kurz, nabrala na tempu a zamířila si to na raketu z Risy. Blížila se každou vteřinou, zbývalo strašlivě málo času.

„Byly dvě...“ zaskřípala tmavovláška hlasem, „dvě... byly původně dvě, jen jedna dál, ale byly dvě, tam u Risy, tam...“

Prostor se opět nafoukl. Tentokrát se roztekl jako obrovský balón, hvězdy oslnivě zasvítily, žár, jas, to vše dýchlo do okolí, ještě po zlomek vteřiny dívka zahlédla, kterak místní střela ničí svůj cíl v ostrém záblesku

pomíjivé exploze. Bublina se roztáhla, hvězdy z oblohy vyprchaly, zůstal jen svit.

Ted', ted' mne to zabije, křičela v duchu dívka, neschopna slova, ted' mne to zabije, ted' mne to opravdu zabije...

Okamžik nárazů, úderů i ran přišel znovu, prohnal se stíhačkou, vteřinu hrozil rozcupovat ji na kousky. Pak pominul, světlo rychle vybledlo. Zbytky plynů se ještě rozptylovaly do vesmíru, ale za oknem už zase zářily hvězdičky.

S naříkáním a chroptěním tmavovláska otevřela oči. Po pravé ruce, přímo před sebou, měla planetární kouli, jen zase jinou, tentokrát nazelenalou, i tak ale spatřila rozsáhlé plochy oceánů, opalizující sluncem, i hornaté oblasti světadílů. Horizont byl zakřiven ostřeji, tahle planeta byla menší, než ta minulá. Zakřivoval se a podél jeho křivky vyprchávala do vakua matná linie řídnuocí atmosféry. Hypersoar plul nad tou krásou, šplhal podél jejího povrchu vstříc temné linii terminátoru, za níž nebylo vidět jediné světélko. Avea Stelli hleděla do hloubi planetárních moří, zalapala po dechu, kdosi vedle ní vzdychl, koutkem oka zahlédla na displejích, kterak se ve stopách letadla rozpadají zbytky rozmlácené střely. Obraz vepředu se ještě obracel. Ted', řekla si, ted' vyskáčí ta kolečka. Jedno za druhým, zase se vysypou na okno, zase je doplní údaje, a všechno to začne nanovo, zabijácké mraky, lasery, střely... ted'... nebo ted'...

Informace po čelním skle sice rolovaly, ale kolečko se tam neobjevilo ani jedno.

K N I H A T Ě T Í

ve které se příběh završí jako každý správný příběh – dojde tu na sňatek a zadělá se na děcko; čtenář se dozví, k čemu Fellip Kamil využívá ovoce ze stromu na konci světa, ale především zjistíme, že to není jen tento příběh, ale že i vše ostatní jednou dosáhne svého konce

37.

Ve stínu stromu na konci světa seděla bývalá agentka Avea Stelli. Košatou korunu nad její hlavou zdobily žluté plody sladkého ovoce. Listy šuměly ve větru, syčely a praskaly, a mezi nimi na sebe pokřikovali ptáci. Tmavé vlasy za rok o dost povyrostly, sjížděly jí ted' po ramenou níže na záda. Avea Stelli se cítila unavena; hodně se toho za rok událo.

Předně se vdala. Vzala si Mikela Ankinova, vojáka, který ještě vloni kdesi ve světě pětaticet tisíc světelných let daleko odsud pomáhal jako člen armády bránit jakýsi obskurní náboženský stát. Na konci světa si každý hledal svoji identitu a svoji pozici znovu, dělal to i Mikel Ankinov. Součástí toho hledání byl fakt, že se nechal oddat za profesionální vražedkyni Aveu Stelli, což považoval nejenom za dobrý nápad, ale i za nutnost. V této chvíli byla tmavovláska v pátém měsíci těhotenství. Bez podpory lékařské vědy neměla žádnou kontrolu, natož jistotu, zdálo se ale, že těhotenství probíhá dobře. Netrápila se tím příliš. Trápila se spíš důsledky, neboť nebyla s to najít odpověď na otázku, zda skutečně dospělý a zodpovědný člověk přivede s lehkou hlavou dítě do situace, jako je tato, a do světa, jako je tento. V úzkém, tedy planetárním pojetí, i v tom globálním, tedy do lidského světa napříč galaxií, ať už kde nabýval podob jakých chtěl.

Avea Stelli si i po sňatku nechala své jméno. Netrvala na tom, vlastně si původně chtěla vzít Mikelovo. On ji ale přesvědčil. Pokud se věci hnou, pokud se lidé opravdu zvednou, jak v to doufáme, historie jednou bude pamatovat na naše jména, řekl jí. A to tvé by v ní mělo zůstat zapsáno, stejně tak, jako to moje. Ve slabé chvílce přijala takovou logiku, která jí později mnohokrát přišla naivní, ale zařídila se podle toho. Zůstala tou, kterou se narodila: Aveou Stelli.

Líně, s únavou dívka poposedla. Cítila se unavena. Bývalo jí nevolno v posledních týdnech, ale ted' si na to zvykla, či to přinejmenším začala zvládat. Ztěžka se opřela zády o kůru stromu a krátce naslouchala pokřikování ptáků.

Přehlušovaly to jiné hlasy. To děti na mýtince před ní, děti špinavé a oblečené do nekvalitní pytloviny,

skály, radovaly se, hrály si. Pobíhaly po mýtince a pokoušely se vsítit do dřevěné branky látkový míč. Mezi nimi tančila dlouhovlasá blondýna, též nuzně oděná, s odpočatým, energickým výrazem ve tváři, a snažila se míč dohonit. Julianě rok na samém konci světa neubral z naivního výrazu, tmavovláska se ale už naučila dívat se za něj. Její vztah k této dívce prošel v průběhu měsíců značným vývojem. Obdivovala její sílu, sílu, kterou v ní dříve nenacházela, která ale přesto byla uvnitř, obdivovala její vytrvalost a vážila si jejího odhodlání. Juliana si vydobyla respekt. Což platilo i pro ostatní lidi, ty zdejší, jejichž děti běhaly za míčem – tmavovláska znala svoji pozici, věděla, že ji tiše respektují, obezřetně, s určitou dávkou nedůvěry, pokud šlo o Julianu, byla situace ale docela odlišná: milovali ji. Získávala si je týden za týdnem, pomalu, ale jistě, pracovala na svém postavení; ale Avea ji ani nepodezírala z vypočítavosti. Juliana se chovala přirozeně, byla prostě taková.

Vzadu, daleko za hřištěm i proutěnými domky, nahoře v kopcích, zdvihal se mezi stromy vysoký sloup kouře. Stoupal vzhůru k nebi, rozplýval se ve vzduchu a jeho zbytky se tetelily nad lesy. Dívka to viděla; najednou jí bylo smutno. Opatrně se opřela, kůra se jí zaryla do zad, s nostalgií v srdci přelétla dým pohledem a sklonila oči dolů. Dětem se podařilo dát gól, smály se a skákaly, Juliana se škaredila, ale to jen na oko. Zapadla mezi ně, nemusela se ke hře přemáhat.

Pomalu se Juliana smířovala s tím, že dostala branku. Děti to těšilo a ona věděla, co od ní čekají. Konečně nad gólem přestala truchlit. Zdvihla hlavu. Dlouhé blond vlasy krátkým zhoupnutím odhodila z očí na rameno, a přikývla tmavovlásce. Omluvně rozhodila dlaně a děti věděly, že teď už budou hrát bez ní.

38.

„Co se stalo?!“ vzlykala Avea Stelli. Ren Kiersting po jejím boku nebyl s to se zorientovat. Potácel se v pilotním křesle, plival sliny s krví, otíral si pramínky pod nosem a byl na něj žalostný pohled. Nebyla si jista, zda se v následující chvíli nezhroutí.

„Co se stalo?“

„Nevím,“ odpověděl přiškrceně Mikel Ankinov za ní. Nakláněl se, aby měl dobrý výhled. Trosky rozmetané střely byly na displejích stroje dobře patrné. Roztáhly se jako vějíř, rozevřely se do lehkého obláčku, smíchány s dýmem, a rychle se roztékaly do vakua. Nejvzdálenější kusy byly už od středu oblaku na desítky metrů daleko.

„Nevím, co se stalo. Jsme mimo Risu.“

„To jsem si všimla taky,“ utrhla se na něj. „Není těžké to poznat! Jsme mimo Risu už podruhé... jak se to mohlo stát?“

„Existuje jediné vysvětlení, Stříbření na oběžné dráze Risy je funkční!“

„To vím i tak,“ ohradila se, „ale na to se neptám!“

Ankinov naklonil hlavu do strany a hřbetem ruky si otíral krev z úst.

„Že ne? Ale měla bys!!! Skutečnost, že Risa má na oběžné dráze funkční hyperspeciální bránu, je senzační. To přeci není možné!!! Ta věc zdegenerovala, zdeformovala se, vymkla se kontrole, žila vlastním pokřiveným vývojem, rostla a bytněla mimo mantinely definované lidmi... a funguje tak nějak nahodile, jak se jí líbí, nikým neřízena. Ale funguje! To přeci docela mění situaci všech obyvatel tam dole! Nás, i Federalistů!“

„Vážně?!“ odušila kousavě. Ironii se nesnažila skrývat.

„No vážně! Musejí se to nějak dozvědět, musejí zjistit..., aby nastartovali výzkum, tentokrát skutečný výzkum, na jehož konci by byla buďto korekce fungování brány nebo výstavba nové... to přeci...“

„Viděls, že o mimoprostorové kontakty jeví Risa mimořádný zájem,“ řekla otráveně.

„No dobře! Ale musejí, musejí se to nějak dozvědět, když už ne politické špičky, třeba průměrní lidé! Musejí se dozvědět, že to vše není zbytečné, že sen, který si nesou, není nesmyslný, že jej mají na dosah! Po staletí jej mají na dosah!“

„Jsi hodný člověk, Mikeli,“ konstatovala tmavovláška pomalu, „a také velice naivní. No dobře. Tak tedy mají právo to vědět. Co uděláš? Zvedneš telefon?!! Do toho! Telefon je přeci na palubě letadla! Jen ti nevím. Risa je nejspíš řadu světelných let daleko, to budou dlouhé dráty.“

Mikel Ankinov se zatvářil velmi kysele.

„To není možné, celou dobu to máme na očích, to přeci...“

Tmavovláška ho zarazila gestem dlaně.

„Mikeli, to není podstatné. Co jsme viděli v posledních hodinách, to nás mohlo ledacos naučit. A pointa je, že i kdyby bylo bývalo Stříbření celá staletí létalo oblohou s cedulkou K vašim službám, plně funkční, stále by se nikdo neobtěžoval vyvíjet jakoukoliv smysluplnou aktivitu v tom směru. Veškeré výzkumy, jaké se kdy prováděly, to vše byla jen kouřová clona. A průzkumníci, ti žijí, kteří se kdy Stříbření přiblížili... asi byli vystřeleni vesmírem kdovíkam, pánu bohu do oken. Jako my teď. Někde v pustinách vesmíru zemřeli. A na Rise se nikdo příliš nesnažil zjistit, zda jsou jejich letadla rozmlácena na prach, či zda skutečně kamsi prošli... ale mne by zajímalo, co se stalo nám. Co se skutečně stalo. Jak to, že jsme tady. A kde jsme byli předtím.“

„Nevím,“ připustil voják s hlubokou deziluzí v hlase. „Nevím, co se stalo. Předpokládám, že Stříbření nás střelilo přes kus vesmíru ke světu, který byl podle všeho přeplněn hromadami zbraní. Když už to s námi začalo vypadat bledě, stejným způsobem se dostala do našich stop i první střela z Risy.“

„To vím. A co potom? To je to, čemu nerozumím. Co bylo potom?“

„Potom?!“ zaváhal. „Vím o tom totéž, co ty. Místní raketa střelu rozbila. Bylo to ve stejné chvíli, kdy za námi poslalo Stříbření druhou střelu. Cestování mimoprostorem probíhá v prostorové bublině, která se na cílovém místě do standardního vesmíru přilepí. Nebo v protáhlém tunelu červí díry, ale to je fakticky podobné, i ta se musí jedním koncem vlepít na místo určení. Tak nás to vždycky učili. Na to je nutný určitý energetický potenciál, který je pro různá místa různý. Poslední střela se i svou bublinou prostoru dotkla, tečovala ho, ale nedokázala se dostat ven. Místo toho nás vzala s sebou, i s troskami té první střely.“

Avea Stelli tomu nechtěla uvěřit.

„To je možné?“

„Já nevím!“ pokrčil rameny. „Nevím, nevím, vážně nevím, co je v mimoprostorovém cestování všechno možné, už devět století na Rise nikdo takto necestoval! Vím jen, že je to představitelný mechanismus.“

Chvíli si to přerovnávala v hlavě.

„A kdyby,“ řekla potom. „A kdyby. Kdyby tomu tak bylo. Kde je ta druhá střela, Mikeli? Neměla tu být s námi? Kde je? Ta, která se nedovedla přilepít, ta, která nás strhla s sebou do prostorové bubliny a odpálila ještě o dalších pár světelných let dál...?“

„Nejsem vševědoucí! Byl to neřízený přesun mimoprostorem, živelný, Stříbření není nijak vyladěno. Nemusela to přežít. Mohlo ji zničit právě to, když se dotkla prostoru na zastávce před touto... nebo tam vypadla ven, zatímco my se dostali do bubliny, nevím.“

„Nechme toho,“ mávla Avea dlaní. „Spekulujeme. Nechme toho. Jasně je, že máme za sebou zbytky rakety, která se nás snažila zabít. A pod sebou zelenou kouli, jakou nikdy nikdo z Risy neviděl. Jisté je, že žijeme, přičemž před pár desítkami minut bych nevěřila, že vůbec můžeme žít.“

Obrátila hlavu dozadu.

„Jak jsi to věděla? Vědělas to, že? Jak jsi to věděla, Julianano?“

Blondýna zdvihla oči skrz spleené vlasy. Vypadla jak oživlá mrtvola.

„Ne,“ řekla jen.

„Jak to?! To, cos říkala Kierstingovi, ale i nám, že se nemáme čeho bát...“

„Nevěděla jsem, co se stane,“ špitla potichu. „Věděla jsem jen, že se něco stane.“

„Jak... stane...?“

„Věděla jsem, že nezemřeme. Že se stane něco neočekávaného. Něco.“

„Jak... něco?!“ rozkřikla se Avea.

„Vždycky to tak je,“ odtušila blondýna klidně.

Tmavovláška to odmítala přijmout.

„Vždycky?“

„Vždycky. Je to tak proto, že jsem vyvolená. Nemůže se mi nic stát.“

„Kristepane,“ ulevila si Avea Stelli. „Kristepane. A máš pocit, že jsme z toho venku? Protože já ten pocit nemám! Je jedno, že dýcháme, je to docela jedno, protože ještě není konec! Kde vlastně jsme? A dá se vůbec jít dolů? Na jak dlouho máme kyslík? Jak dlouho se vůbec můžeme udržet při životě... očekáváš snad další zázrak?“

„Mně se nic nemůže stát,“ zopakovala Juliana apaticky. Tmavovlásku to přestalo bavit.

„Jak si stojíme, Mikeli? Kierstingu? Kdokoliv, odečtete údaje z počítače, jak jsme na tom?!“

Kiersting mlčky civěl na okno pilotní kabiny, neschopen odtrhnout oči od nádherné koule venku. Jak se hypersoar natáčel, koule se teď dostala nad střechu kabiny. Kiersting zíral do úžasné hlubiny jejích zelenavých mraků, paralyzován podívanou, jako by zamrzl. Dění v kabině si nevšímal.

„Nejsou tu žádné umělé satelity,“ řekl Mikel zezadu. „Ani jediný. Přinejmenším počítač je nenašel.“

„To vidím.“

„A ani přírodní satelity, žádný měsíc, nic. Možná na druhé straně glóbu, možná nám něco uniká.“

„Možná.“

„Rychlost...“ zaváhal, „rychlost... máme příliš malou, podle počítače padáme. Klesáme dolů k povrchu planety. Za sedmnáct hodin spadneme do atmosféry.“

„Na jak dlouho máme zásoby kyslíku?“

„Na základě stávající spotřeby počítač odhaduje zhruba den.“

„To je dobré,“ špitla tmavovláška, „to je dobré. Každopádně nehrozí bezprostředně, že se udusíme dřív, než klesneme k planetě. A neměli bychom spěchat. Potřebujeme znát spoustu věcí. Předně – má dýchatelnou atmosféru? Pokud ne, jsme mrtví tak jako tak, a Juliana se může rozloučit s dalším zázrakem. Pokud ano, potřebujeme zjistit, zda je planeta živá. A obydlená. A jestli ano, zda jsou tam pozorovatelná města, také potřebujeme vytipovat případné místo přistání... dokážeme vůbec s letadlem přistát?“

„Ovšem,“ přitakal. „Můžeme v omezené míře manévrovat, takže se dokonce do atmosféry můžeme ponořit mnohem dřív, než když necháme věcem volný průběh. A jakmile budeme ve vzduchu, je-li to tedy vzduch, zapálí se atmosférický pohon. V ovzduší je hypersoar živé letadlo.“

„Aspoň že tak,“ řekla. „Dobře, rozdělme si úkoly. Nejdříve musíme probudit Kierstinga z letargie. Budeme ho ještě jako pilota potřebovat. Nechme zatím letadlo kroužit kolem na své sestupné dráze, snímujeme, pokoušejme se hledat radiový kontakt a tak dál. Pořád máme čas na to získat informace. Ne moc času, ale nějaký.“

A tak letadlo kroužilo, klesalo pomalu dolů, vstříc ovzduší, hodinu za hodinou se propadalo z vyšší orbity směrem k planetě, a mezitím se lidem v kabině opravdu podařilo získat určité informace. Planeta byla živá, nejspíš porostlá lesy a travinami, přinejmenším tomu nasvědčovaly snímky. Byla tu města; zbytky měst. Rozvaliny zavalené radioaktivním prachem. Za terminátorem, na noční straně planety, nesvítilo jediné světélko. Ať už tu žili dříve lidé a nebo někdo docela jiný, teď byli obyvatelé dávno pryč. Žádná další aktivita nebyla k vidění, žádná letadla, žádné lodě, žádné umělé satelity, nic. Žádné vysílání, televize, rozhlas, telefonní komunikace. Planeta mlčela, zatímco oni přelétávali nad ruinami měst či obrovskými, rozsáhlými (a asi i zdravými) plochami divoké přírody.

Po deseti hodinách, kdy se lidé začali zabývat otázkou, kam s letadlem přistát, stalo se cosi nečekaného. Počítač zachytil vysílání! Polohu zdroje určil kdesi na severní polokouli, v dlouhých pahorkatinách porostlých lesy a trávou. Vysílání neneslo žádnou informaci, žádnou zprávu. Bylo to občasné pípání s frekvencí jednou za minutu, nic víc. Byl to radiový majáček.

39.

V průběhu hodin na sestupu z orbity Ren Kiersting vystřízlivěl. Nebyl to ale žádný posun k lepšímu. Opilost vystřídala kocovina, a když se k tomu ještě přičte řetězec nešetných zážitků v průběhu hyperspacíální cesty, je zřejmé, že jeho stav byl bídny. Následkem toho se přistání nevyvedlo. Dokud hypersoar ještě visel v horních vrstvách atmosféry a potýkal se maximálně s vířením a vzdušnými proudy, bylo to dobré. Pilot v principu neměl co zkazit. Jak se ale blížili k místu destinace, problémy narůstaly.

Aby se situace zkomplikovala ještě víc, ukázalo se, že místo, kam hodlají s letadlem přistát, je pro přistání zcela nevhodné. Jednalo se o hustě zalesněný terén, kopcovitý a zvrásněný, s několika málo mýtinami v údolích kolem říček, zato ale s obrovským množstvím kamenitých skal, drápajících se k nebi snad z každé hory. Kiersting se snažil dát na rady počítače, který mu tipoval vhodné lokality, jenže výsledkem práce automatiky bylo především to, že žádné lokality nebyly označeny za vysloveně vhodné, zůstávaly jenom ty více či méně nevyhovující.

Při pokusu o přistání do průsmyku mezi dvěma kamenitými kopci se letadlo rozbilo. Automat správně odhadl, že pokračovat v operaci bez dalšího zásahu by byla sebevražda. Sérií výbuchů a explozí tedy vyčistil terén před strojem, vypálil a rozmlátil stovky nádherných stromů na kousky, a hypersoar se do toho spáleniště spustil, zřítíl se dolů, prohnal se mezi dýmajícími polomy kmenů i pahýly stromů, dříve snad desítky metrů vysokých. Ač se pilot snažil, nepodařilo se mu situaci zcela zvládnout. Letadlo proťalo houští spálených zbytků keřů, přerazilo naštiplý kmen, už při dřívějším zásahu zbavený koruny, zřítílo se mezi spáleniště a klády a zůstalo trčet kabinou k zemi, levým křídlem zaryto do hlíny. Škody nebyly absolutní a technická výbava kabiny pomohla lidem situaci ustát, jasné ale bylo jedno: hypersoar bez servisního zásahu už nikdy neodstartuje, a nikdy tentokrát opravdu znamenalo nikdy – nedalo se

předpokládat, že by se v blízkém okolí nacházel servis.

Podstatné bylo, že elektronika stroje zůstala funkční. Díky tomu se podařilo zorientovat se v prostoru, vykreslit na okno kabiny stručnou mapku, vyznačit polohu a identifikovat místo, odkud byl už z orbity zachycen signál.

Později toho dne vyrazili na cestu. Podle výpočtů stroje v letadle bylo pokročilé dopoledne dvacetihodinového dne. Lidé opustili kabinu s rozpaky, vyhládlí a sužováni žízní. Kiersting byl přesvědčen, že namísto majáčku by je nejdříve měla zajímat voda, ale většinové mínění bylo opačného názoru. Většina – to byla Avea a Mikel. Juliana mlčela. Od přistání neřekla jediné slovo.

Vyškrábali se z několika hektarů spálenin, protlačili se mezi zuhelnatělými zbytky keřů a míjeli stále ještě dýmající mohyly polámaných kmenů. Nebe se zabarvilo do ostře zelené. Slunce, malé a svítivě žluté, zářilo oslnivým jasem a vyšplhalo se k zenitu. Nahoře zelená přešla do hnědožluté. Horizont splýval s barvou oblohy, zalesněné plochy byly jen o maličko tmavší. Oči si stále nemohly zvyknout na barevnou změnu; faktem bylo, že lidé jen s obtížemi rozeznávali, kde tam v dálce končí hory a kde už začíná nebe.

O kilometr dál se dostali do terénu, který už nebyl poničen přistávacím manévrem hypersoar. Všude kolem se vynořily keře, husté, občas trnité, poseté žlutozelenými lístky a místy i namodralými kvítky, a oni mezi nimi stoupali, s gigantickými stromy nad hlavou. Koruny šuměly, větve vrzaly ve větru. Nahoře mezi nimi křížovali vzduch ptáci, byla jich spousta, a s každým svým výkřikem připomínali návštěvníkům, že místa, do nichž se dostali, jsou čistá, živá, velmi živá, přeplněna desítkami nejružnějších tvorů. Těhle krajíně člověk nevládl.

Jak stoupali výš a výš, stromů ubylo. Ubylo i keřů, rozestoupily se do stran a lidé kráčeli po husté, vysoké trávě, v níž zakopávali o ostré zuby žuly a čediče. Sráz se změnil ve strmé, nepohodlné stoupání, pomáhali si tedy vzájemně, podávali si dlaně a táhli se vzhůru. Terén pod podrážkami bot se jim občas smýkal.

Potom nebyly žádné stromy, žádné keře. Zůstal jen kamenitý vrchol hory. Vystoupali určitě pár stovek metrů nad místo přistání. Čedičové vyvěreliny tu rozpraskaly, černé sloupy trčely z hlíny a připomínaly obludné, gigantické píšťaly. Pahýly kamení se ježily vzhůru jako bodliny, temné, drolící se, náhorní plošina na vršku kopce připomínala ohavného spícího ježka – a uprostřed toho, přímo mezi vyvěrlými ostny čediče, válely se trosky letadla, rozbité, poničené, ulámané kusy křídel tu byly k vidění, ocas i se směrovkami. Zmuchlaný tubus kabiny byl necelých šest metrů dlouhý.

Bylo to jednomístné letadlo, což poznali už na první pohled, bílé, barvou už prokvetla rez. Špína zanesla trup hustými cákanci, zdola pak kabinu deformovaly bloky kamení, mezi nimiž prorůstala tráva. A na tom všem, mezi zmuchlaným, rozlámaným, oprýskaným a zkorodovaným lakem, cákanci špíny i skvrnami rzi, svítila modrá hvězda, pěticipá, v kolečku, doplněna nápisem. Akademie věd Federace svobodných národů, hlásala velká písmena, pod nimiž byla ještě o něco menší: sponzorováno Armádou FSN – sekci pro výzkum strategických technologií.

Kokpit byl zablokovaný, víko zaseklé, s obtížemi se dostávali dovnitř. Zbytky zohýbaného plechu museli rozmlátit kamením. Někdo si dal velkou práci s tím, aby ztížil případné otevření kabiny. Když se vstupní plát konečně zdvihl a zvedl se k nebi s ohavným skřípáním, nebyli si jisti, zda se ta věc docela nevylomí z pantů.

Do kabiny vlezl jen Ren Kiersting. Víc místa tam nebylo a hlubší průzkum nebyl nutný. Kiersting tam také nic zvláštního nenašel. Všechny kontrolky, všechny displeje, veškerá zařízení, to vše tu bylo dávno mrtvé. Sklíčka některých ukazatelů byla špinavá. Po straně, vedle malé sedačky, byla za nýt na boku kabiny zastrčena fotografie světlovlasé ženy a malého děcka. Jediná dioda občas mrkla, jediné očko. Bylo to v intervalu jedenkrát za minutu.

Když Kiersting vylézal z kabiny, na lemu vstupního průzoru se zastavil. Bylo mu špatně, cítil se mizerně – a zoufale potřeboval pít. Přeběhl očima po kamenitém okolí, těkavě prolétl po keřích a stromech, rychle

sklouzl lesem dolů, přes spáleniny až do hloubky údolí někde tam vpředu. Zrcadlila se tam říčka a maličké paloučky lemovaly vysoké stromy. Prostor nade vším křížovali ptáci. Vzhledem k žízni měl Kiersting zůstat pohledem vpitý do tetelivé vody řeky, ale nesvedl to. Místo toho civěl o pár desítek metrů výš, na drobnou náhorní plošinu, kde jeden vedle druhého stály vyrovnané maličké domečky z větví. Pokud to vůbec byly domky – ale díval se na vesnici, o tom nemohlo být pochyb. A viděl, jak mezi domky přecházejí lidé a pobíhají děti.

40.

Vesnice se před nimi objevila náhle, znenadání, když vystoupili z hustého lesa, aniž by si byli jisti, jak daleko se už dostali. Nebe oslnivě svítilo zelení. Bílé mráčky, které ve skutečnosti nebyly bílé, ale přinejmenším bílozelené, nakreslily na obloze obrovské víry. Z jejich dlouhých linií odpadávaly beránky, načechrané, maličké, jeden za druhým, jako by se mraky štěpily a drobily do peříček z roztrhané peřiny. Ptáci nad hlavami křičeli, co to šlo, a vzduch šněrovaly bzučící tečky hmyzu, snad včel, vos či něčeho na ten způsob.

Lidé sestoupili z hor znaveni a utaháni. Nikdo z nich tou dobou už nemluvil. Avea našlapovala po boku Mikela Ankinova, občas se o něj podpírala, když jí na nerovném terénu nohy podklesly, Ren Kiersting se ploužil za nimi s vyprahlým pocitem v ústech. Rty mu popraskaly. Procesí uzavírala Juliana. I ona mlčela, což ale nebyla žádná změna, Juliana mlčela už dlouhou dobu. Tmavovláška se nemohla ubránit pocitu, že je blondýna následuje bezmyšlenkovitě, bez ducha, že je mimo a v podstatě jen ke zbytku skupiny cítí cosi jako sounáležitost, což ji vede vpřed. Bylo to možné, dívka se již delší dobu netvářila příčetně, pravdou ale bylo, že zběsilý ohýnek v očích jí svítil už v letadle.

Poté, když sestoupili hustými křovinami pod korunami vysokých stromů níže, les znenadání skončil, krajina se otevřela, roztáhla svoji náruč a lidé hleděli na plošinu pokrytou světle zelenou trávou s tlustými listy. Uprostřed plošiny stál strom; jediný, ale nádherný. Vysoký, s nadýchanou korunou, žlutými plody, asi jablky nebo čímsi podobným. Listy se v lehkém větru tetelivě klepaly. Strom šuměl, s korunou patnáct metrů vysoko, syčel a šeptal.

A kolem, všude kolem byly chýše. Jedna vedle druhé, sestavené z větví a poslepované hlínou, třicet, možná čtyřicet chýší. Hnědé kopečky ne vyšší než tři metry obklopovaly strom i menší náměstíčko, dá-li se to tak nazvat, plošinu uprostřed vesnice, co patřila nikomu a všem zároveň.

Mezi domky se potulovali lidé. Postavy většinou nižší, nevýrazné tváře, všichni do jednoho byli špinaví, ženy často s poslepovanými vlasy a muži s vousy. Oblečení byli do chatrných látek a pytlů. V jejich okolí kroužily děti, deset, patnáct dětí. Výskaly, skákaly, honily se.

Nato všichni zmlkli. I děti přestaly běhat, a jak čtveřice hostů pokračovala do středu vesnice, její obyvatelé se rozestoupili, aby jim uvolnili cestu. Kiersting tomu přihlížel s příšerným pocitem žízně a nepřítomně se plížil kupředu.

„Dávejte pozor,“ řekla Avea unaveně. „Stane-li se něco, budme bdělí. Nevíme, jakého uvítání se nám dostane. Dávejte pozor.“

Zaznamenali to, ale nechalo je to apatickými. Motali se vpřed; napravo, skoro na dosah ruky, uviděl Mikel Ankinov starého muže s dlouhými šedivými vousy, podivně shrbeného, jen kousek za ním špinavou matku s maličkým dítětem v náručí. Skupinku chlapců, deset, dvanáct, patnáct let starých. Věk se odhadoval těžko. Lidé byli neupravení, špinaví, a především sešlí – vzhledem k životním podmínkám docela určitě byli mladší, než na kolik vypadali. Někteří možná o hodně mladší.

Na mýtině přímo pod nádherným stromem se zastavili. Scéna se na chvíli ponořila do rozpačitého mlčení, shora stále pokřikovali ptáci. Odněkud zezadu, ze vzdálených řad davu, uslyšel Ren Kiersting šepot. Zachytil dokonce slova, ale nerozuměl ani jedinému z nich.

„Vodu,“ řekl s pocitem neuvěřitelné únavy. „Potřebujeme vodu.“

Agentka Stelli mhouřila oči a kontrolovala dav pohledem. Byla vypjatá jak struna. Únavu se jí podařilo přemoci. Pokud se situace zvrtně, pokud se něco pokazí, opakovala si, budu se bránit. Nenechám věci skončit tady a teď, na to už jsem prožila příliš mnoho.

„Vodu,“ zopakoval zmožený Kiersting.

Lidé začali mluvit. Hovořili jeden přes druhého, štěkávy, ostrými slovy řetězenými do krátkých vět. Kierstingovi to najednou přišlo komické. Co kdybych, napadlo jej, co kdybych jim řekl, že jim nemůžu rozumět, když mluví všichni najednou?! Únava mu znemožnila se smát. Rty jej zoufale pálily.

Tu se dav rozestoupil, odkudsi zezadu protlačil se ten shrbený vousatý stařec, zavrával před čtveřicí hostů a opřel se o dřevěnou hůl.

„Vzadu je studna,“ řekl s plamínkem v oku. „I vědro.“

A pak mu koutek oka podivně ujel maličko výš a Kiersting poznal, že se starý pán chlubí.

„Stavěli jsme ji půl roku!“ řekl.

Lidé z Risy se nezmohli na jediné slovo.

41.

Chýše byla maličká, přesto se tam všichni vešli. Seděli naproti sobě, v kruhu, vzadu za zády měli špinavou slaměnou matraci, dřevěné nádoby, talíře, hrnky, to bylo hned vedle. Byli tu agentka Federální informační služby Avea Stelli, vysloužilý válečný veterán a alkoholik Ren Kiersting, lokální velitel letectva armády Horské oblasti Mikel Ankinov, kněžka Juliana, Sjednotitelka, pokud se jí ovšem ještě cítila být. A starý, špinavý pán, zarostlý, sešlý, který jim rozdál dřevěné hrnky a nalil jim vodu. Kiersting se nedivil ničemu, pil jak šílený, hrnek měl ve zlomku okamžiku v sobě a požádal o další. Voda jej dala trochu dohromady, ale jen maličko.

„Jsem Fellip Kamil,“ řekl starý pán skřípavým hlasem. Mluvil pomalu, chraplavě. „To je moje jméno. Už roky jsem se tak nikomu nepředstavil, lidé venku mi říkají prostě Fellipe.“

„Avea Stelli,“ řekla tmavovláška a zakroužila dlaní v kruhu, kolem zbytku skupiny. „Ren Kiersting, Mikel Ankinov, kněžka Juliana.“

„Horalové?“ řekl stařec.

„Napůl. Já a Ren Kiersting jsme Federalisté. Mikel je Horal, Juliana je vysvěcená kněžka. Sjednotitelka.“

„Sjednotitelka,“ zachrčel starý pán, „ovšem. Ovšem, vzpomínám si. Sjednotitelé. Horalové, Federalisté. Ano, tak to bylo. Čas tu utíká a ledacos zahladí. Jsem pilot. Pilot federální armády, výzkumný pilot. Bydlím tu už přes třicet let.“

„Vy jste z toho letadla... tam nahoře!“ vykřikla tmavovláška. Měla jsem to vědět, blesklo jí hlavou, nikdo jiný to být nemůže. Musí to být on. Nešťastný průzkumník, pilot, kterého před třiceti lety při poslední ze zbytečných průzkumných misí ke Stříbření hyperspeciální brána vystřelila vesmírem nazdařbůh... tedy sem.

„Ano,“ připustil. „Jak... jak jste mne našli?“

„Z orbity jsme zachytili periodický signál.“

„Pamatuji si to,“ zaváhal starý pán, „když jsem se zřítíl dolů, aktivoval jsem majáček. Měl by fungovat ještě

aspoň sto let, takže mne přežije. Doufal jsem... celých třicet let jsem doufal, že přijde někdo, kdo dokáže prostor opravdu otevřít. Myslím kontrolovat to všechno, kdo mne najde, naloží, odveze domů. Jste tu vy!"

„Musíme vás zklamat,“ vložil se do toho ohleduplně Mikel Ankinov. „Jsme na tom stejně jako vy. Ani pro nás není cesta zpátky. Naše letadlo se rozbilo, trčí tam v lesích zapíchnuté do země.“

„Výzkumné letadlo?“ zaváhal stařec. „Takže další pokus? A rovnou ve čtyřech...“

„Ne, je to složitější. Je to jinak. Naše letadlo je stíhačka armády Horské oblasti. Semlely se... semlely se takové věci...“

Stařec zdvihl oči a v jeho pohledu se zračilo obrovské, strašlivé zklamání.

„Vy mne nevezmete domů,“ řekl.

„Je nám to líto.“

Odmlčel se, obrátil za sebe, natáhl se po demižonu s vodou a dolil si hrnek.

„Nemůžu vám nabídnout nic než vodu,“ řekl pak. „Jsou... jsou možnosti. Ne dnes.“

„Voda je to nejlepší, co jste nám mohl dát,“ ozvala se Avea.

Neposlouchal ji.

„Třicet let jsem se snažil něco pořádného udělat. Pracoval jsem s kamenem, brousil jej, opracovával, tvaroval, sestavoval jsem aparaturu... a ono to funguje, jen dnes zrovna nemám, ale funguje to...“

„Co funguje?!“ ozval se Kiersting s rozšířenými zorničkami, ale tmavovláska se už zorientovala v situaci.

„Člověče, vy ztroskotáte v díře na samém konci světa, zašijete se ve vesnici chudáků, snad rybářů, snad lovců, trčíte tu třicet let – a začnete pálit destilát!“

„Něčím se musíte zabývat,“ ohradil se. „Ovoce pod stromem tam venku shnilo. Bylo mi ho líto.“

„To není možné!!!“ dívka kroutila hlavou. S vodou se jí do žil vlila i energie. „To není možné! Můžete udělat mlýn, postavit most, vymyslet technologii, jak vyspravit domky, navrhnout lepší metody lovu, a vy místo toho vyrábíte pálenku!! No, Kiersting tady bude jako doma.“

„Postavili jsme studnu!“ ohradil se.

„Ach studnu, no jistě.“

Zmocnil se jí vztek z absurdity situace, najednou měla chuť hádat se, nebo se rovnou rvát, vtrhnout na toho starého blázna a vybit ze sebe veškeré napětí, které v ní v posledních hodinách zůstalo, ale ovládla se. Potřebovala jej, přinejmenším zatím. Potřebovala někoho, kdo zná místní podmínky, kdo ví, do čeho se vlastně dostali. Nacházím se ve světě, o kterém nevím vůbec nic, opakovala si stále. A dokud se to nedozvím, jakákoliv neprozřetelnost by byla chybou.

„Opravovat svět se nevyplácí,“ konstatoval stařec přemoudřelým hlasem. „Pokud to ještě nevíte, moc toho opravdu nevíte. Ale tady pochopíte hodně. Zjistíte, že vaše možnosti jsou omezeny. I v tom...“ polkl, „vynalézání, co mi tu navrhuje. Vyspravování. Ha! Vylepšování. Pochopíte časem dost. Pak se přestanete pošklebovat mému destilátu.“

Zvrátil hlavu vzhůru a nepřítomným, staříčkým pohledem se vpil do střechy z větví. Okamžik měla dívka pocit, že nevnímá nic kolem sebe, že upadl do jakéhosi komatu, do netečnosti, že pro něj svět zmizel.

Znenadání znovu promluvil.

„Mám tam rodinu,“ řekl. „Ženu. Děcko, malé děťátko. Teď už velké. Ale přál bych si je vidět! Moc bych si to přál, moc bych si přál mít tu možnost, otevřít prostor a zase se vrátit...“

Oči se mu zaleskly.

„Víte, co by se stalo, kdybyste se vrátil?“ řekla Avea Stelli zbytečně tvrdě. „Jakkoliv, neřešme technickou stránku věci, prostě kdybyste se vrátil. Zabili by vás! Každého, kdo přinese důkaz, že mimoprostorové cesty fungují, nakonec zabijí!“

Stařec jí to neuvěřil.

„Měl jsem zkoumat, filmovat, fotit... poznání...“

„To je jen kouřová clona,“ vpálila mu. „Žádné výzkumy nebyly. Nikdy. To byly takové úlitby povinností, aby se neřeklo, že. A navíc, co kdyby z té věci na nebi koukalo nějaké přímé nebezpečí, kdyby mohla ohrozit Risu, to se také pokoušeli zjistit. A jestli by se nedalo něco použít proti Horalům. O samotné cestování nikdy nešlo. Tohle mi věřte, je to důvod, proč jsme všichni tady. Zapletli jsme se do politické hry... to je jedno.“

Polkla.

„Informace,“ řekla. „Potřebujeme informace. Dřív, než si zase začnete pálit destilát. Potřebujeme vědět, kolik lidí ve vesnici žije. Čím se živí. Kolik takových vesnic tady je, zda žijí v míru. Viděli jsme zbořená města. Potřebujeme vědět, co se stalo s těmi městy. Zda jsou ještě některá obydlena. Jaké nejvyšší technologické vymoženosti jsou tady ve světě vůbec k vidění. A samozřejmě potřebujeme vědět, kdo vesnici vede. Nebo skupinu vesnic, kmeny, národ, jak je libo.“

„Nejsou žádné vesnice,“ prohlásil starý pán rezignovaně. „Je jenom tahle. Přinejmenším o jiných nevím. Nikdo o nich neví.“

„Tím chcete říct, že na celé planetě nejsou jiní lidé?! Nikde?“

„Jak říkám, nikdo to neví. Naučil jsem se jazyk místních lidí, zvládnete to taky. Potom se můžete na spoustu věcí doptat. Ale sami nemají ve spoustě věcí jasno, minulost se jim rozpíjí. Půlka z toho, co vám řeknou, jsou jenom legendy. Povídačky. Báchorky.“

Každopádně zde lidé žili, vybudovali technologie, města... jižněji můžete padnout na zarostlé zbytky silnic. Potom to skončilo, válečný konflikt, předpokládám. Před mnoha lety, dvěma stovkami, třemi sty, možná i dokonce ještě dřív. Z měst zůstaly ruiny, lidé se rozprchli do přírody, kde pomalu pomřeli. V lesích zůstaly skupinky, ze kterých vzešly primitivní kmeny. Jako je tento. Kdysi jich prý bylo víc. Teď je tento jeden.

Je nás tady sedmdesát tři. Když jsem se tady objevil já, bylo tu lidí víc jak sto.“

„Sedmdesát lidí!!!“ neudržel se Ankinov. Začaly mu docházet rozměry katastrofy, do níž se dostali. „Sedmdesát... a o čtvrtinu míň, než před třiceti lety! Nebo snad dokonce o třetinu míň! Jediní lidé! Bože můj, ach bože!“

„Pomřeli na stáří, nemoci. Živíme se zemědělstvím a lovem. Když jsou chabé roky, děti umírají podvýživou,“ řekl Fellip Kamil. „Stále nás ubývá. Má to i své světlé stránky. Můžete si vybrat chatrč, každý svoji. Je jich tu dávno přebytek. Některé zabírají celé rodiny, jiné jsou prázdné. Ty neobývané poznáte. V jedné z nich mám aparaturu, tu nechte na pokoji.“

„Ježíši!!!“ zavzlykala agentka Stelli. „Ježíši! Dostali jsme se do pekelné díry, do světa nikoho, na planetu na samém konci lidské historie, tam, kam se Risa a jí podobné zatím teprve chystají... a je tu posledních

sedmdesát lidí!“

„Sedmdesát tři,“ opravil ji.

„Sedmdesát tři... a my tu budeme stárnout, stárnout a přihlížet vymírání lidské rasy. To...“ zaváhala, „to nedopustím.“

„Ne?“ zeptal se stařec. „A co s tím chcete dělat?“

„To nevím,“ připustila. „Zatím to nevím. Mám málo informací.“

„Nic s tím nemůžete dělat,“ řekl jí. „Svět kolem nás nic neřídí, nikdo neřídí, a on se prostě valí vpřed. Jakékoliv pokusy něco změnit jsou vždycky tragédií.“

„Nebudu nečinně přihlížet zániku lidského společenství, i pokud si z kamenů tesáte pazourky,“ odsekla tmavovláška. „Neřídí? Že neřídí?“

„Obrazně řečeno. I doslova. Vesnici nikdo neřídí.“

Neuvěřila mu.

„Náčelník, rada zasloužilých, kdokoliv...“

„Na všem se shodneme,“ řekl jí pomalu. „Nezapomínejte. Je nás málo. Na všem se shodneme. Tak malé společenství nemusíte řídit.“

„Nemusíte,“ řekla dutě. „Ale ubývá vás. A vy se divíte, vy starý blázne? Že vás ubývá? Když se nepokusíte něco s tím udělat?“

Mikel Ankinov jí ohleduplně položil dlaň na rameno.

„Pojď, Aveo. Půjďme ven. Prohlédneme si vesnici. Chatrče. Můžeme si vybrat, to je dobrá zpráva. Jsme unaveni, pokračovat můžeme později. Všichni potřebujeme informace, ale víc než to potřebujeme spát. Na získávání údajů o našem novém bydlišti máme dost času.“

Vytrhla se mu.

„Možná celý život,“ řekla unaveně. Najednou si připadala tak ztrhaná, že si nebyla jista, zda se dokáže postavit na nohy. „Asi celý život. Ale řekni, Mikeli, řekni, není to luxus? Každý máme vlastní pokoj v tomhle hotelu!“

S obtížemi se drápala na nohy a shýbala se, aby nevrazila hlavou do stěny za sebou.

„Budeme pokračovat, Felipe Kamile. Vyspím se, ale budeme pokračovat. Protože to, co jste nám řekli, zdaleka není všechno.“

„Spoustu věcí jsem se dozvídal třicet let,“ zasípal stařec. „Některé se dozvídám dodnes.“

„To nemám na mysli. Kdykoliv má člověk pocit, že je v maléru, kdykoliv se na něj věci sesypou a on je na tom bídě, kdykoliv má dojem, že je zkrátka opravdu v hajzlu, pak vždy bývá ještě hůř. To mne život naučil, tak to je. My všichni si teď připadáme dost v hajzlu, to mi věřte. Takže je tu ještě něco. Něco zásadního, co jste nám ještě neřekl, a já se teď půjdu vyspat. Nechci už slyšet ani slovo. Až se vzbudím, budeme pokračovat a vy mi konečně vysvětlíte všechny podstatné aspekty situace. Neopomenete ani jeden.“

Stařec na ni chvíli pátravě hleděl.

„Jak že se jmenujete?“ řekl pak.

„Stelli. Avea Stelli,“ odpověděla.

Přikývl šedivou hlavou.

„Nelíbíte se mi,“ zachraptěl.

42.

Byla to místnost, kterou Avea Stelli viděla už mockrát. Strohá, čistá, funkčně vybavená, bez jediného pokusu o dekoraci, jediného zpestření, se stolem, židlí, sedačkou u zdi, videostěnou. Oknem se dovnitř valilo červené světlo a z ulice troubila a hučela auta. Agentka Stelli se v této místnosti objevila poprvé před mnoha lety – tehdy začínala, měla za sebou první vraždu a měla také svého prvního parťáka, Erika Stolla, mladého, bezohledného, extrémně chytrého – a hezkého –, kterého bohužel po letech zabil zelený had. Později se sem dívka podívala ještě mockrát. Dávala zde hlášení o provedených akcích, prezentovala výsledky, sčítala mrtvé ve svých stopách a přebírala nová zadání. Zdi té místnosti neměly implantováno žádné naslouchátko, aspoň si to myslela. Pokud ale samy dokázaly slyšet a vnímat, řekněme s nadsázkou, musely dávno ustrnout nad hromadou hrůzy, o níž se kdy v místnosti jednalo. Tyhle zdi, říkala si, ty by mohly vyprávět.

Poposedla v sedačce. Pohodlně se opřela zády a nohy decentně přikrčila, pečlivě, aby sukně nevylezla výš, než má. Richer Deniels si toho nevšiml. Stál k ní zády, hleděl z okna do rudé záře červeného slunce Risy, počítal auta pod sebou a mlčel. Až k sedačce slyšela jeho tichý, pravidelný dech.

Znenadání se otočil.

„Jsem rád, že jste zpátky, slečno Stelli,“ řekl. „Postrádal jsem vás.“

„Taky jsem ráda, že jsem zpátky,“ přiznala. „Stalo se toho moc. Strašně, strašně moc, staly se věci... je mi to líto.“

Pečlivě si ji prohlédl.

„Líto?“ řekl.

„No ano. Zklamala jsem. Dal jste mi úkol, který jsem nesplnila. Nebývá to můj styl. A zklamala jsem v klíčové situaci.“

„V klíčové situaci, jistě,“ pokýval hlavou, „víte, jste moje nejlepší agentka. Proto jsem vás na tu věc nasadil. Věřil jsem, že věci dotáhnete do konce.“

Popošel od okna do středu místnosti.

„Ale vy jste neselhala, agentko Stelli. Je dobře, že jsem volil právě vás.“

„Jak to? Vždyť přeci, a zadání, úkol, a pilot mimoprostorového letadla, Videm, ten malý, vylekaný, zmatený pilot...“

„Ano?“ řekl Deniels. „Poslouchám.“

„Je mrtvý!!!“ vykřikla s hrozným smutkem v srdci. Náhle si uvědomila, že cítí něco docela jiného, než na co byla zvyklá. Nebylo to zklamání z toho, že selhala. Cítila se smutná prostě lidsky. Odmítala se s pilotovou smrtí smířit, považovala ji za strašlivou špatnost.

„Mrtvý?“ podivil se Deniels.

„Ano! Viděla jsem to! Viděla jsem na vlastní oči, jak jej Horalové... jejich snipeři... a potom... já nevím, Denielsi, já nevím, jak to všechno bylo potom.“

„Jste unavená.“

„Nejsem!“ ohradila se. „Stalo se toho moc! Strašlivě moc! A já nevím, co si o tom všem myslet, jak jsem se sem dostala, co se dělo. Proč jsem tady? Zřítela jsem se přeci kamsi... do prázdnoty, světa v rozkladu... a náhle jsem zpět, jak se to mohlo stát?!“

„Jste unavená,“ zopakoval Deniels.

„Já nevím,“ pokývla hlavou. „Vážně nevím. On je mrtvý, rozumíte?! Mrtvý!“

Deniels se mírně pousmál.

„Ale kdepak! Proč by měl být? Jste úspěšná, agentko Stelli, jste moje nejlepší agentka. A skvěle jste splnila úkol.“

Jako by hra byla zrežirována s velikou pečlivostí, otevřely se ve stejné chvíli dveře. Vstoupil jimi pilot Videm, malý, příkrčený, stále ve stejných šatech, svižně dokráčel až do středu místnosti a zastavil se po Denielsově boku. Dívka na něj zírala a nevěřila vlastním očím.

„Vidíte?!“ řekl Deniels triumfálně. „Jste unavená, říkám vám to pořád.“

„Viděla jsem, jak jej střelili do zad!“ rozkřičela se dívka. „Viděla jsem to. Nebyl to podvod, nebyl to žádný klam, viděla jsem to na vlastní oči!!! Kde... kde... jak...“

„S vámi přeci,“ pronesl Deniels pomalu. „Je to váš úspěch. Jste dobrá. Chci vám teď něco říct. Máme své úkoly. Vy ten svůj a já ten svůj. Vy jste svého úkolu dostala a přivedla mi pilota hyperspeciálního letadla. To je střípek v širší hře. Vy vidíte ten střípek, já hru jako celek. Je to veliký obraz ze spousty kamínků, kde každý kousíček má své místo. Protože všechno určují pravidla.“

Obešel pilota a postavil se před něj. Videm mu hleděl do tváře, klidný, s mírným úsměvem, mrkal a pouliil své obrovské oči.

„Pravidlům se říká strategický zájem,“ prohlásil Deniels, „a chci tady něco říci jasně. Vy jste svůj úkol již splnila. Já teď splním to, co po mně žádá strategický zájem.“

Vytáhl od boku pistoli a ve zlomku vteřiny střelil Videma mezi oči. Kulka prolétla hlavou, odtrhla část temene a krev, mozek, tříšť lebky a chuchvalce vlasů, to vše prolétlo místností, cáklo to na podlahu s ohavným mlasknutím a vymalovalo to na zemi dlouhý, tetelivý pruh, jen pomalu se vytrácející do prázdna. V obličeji pilota se nezměnilo nic. Na čele kulka vypálila maličké kolečko a on se stále díval, usmíval se, kolena se mu zlomila. Svezl se tvář dolů a rozmázl se na podlaze. Deniels ustoupil stranou, aby mu uvolnil místo.

„Ježíši!!!“ rozkřičela se agentka Avea Stelli s pocitem nezvladatelné hrůzy, ale i odporu a hnusu, „ježíši!!! Ach ne, to ne, to ne, bože můj, to ne!!!“

Zírala na mrtvolu před sebou, křičela a naříkala, dlaněmi mávala před obličejem a stále naříkala, když tu náhle obraz té hrůzy získal trhliny, blafnul, vypnul se, odeplul do temnoty a ona pocítila, jak jí kdosi prudce mává rameny. Ještě naříkala, vzlykala, někdo s ní třásl, bojovala s ním, mlátila jej pěstmi uvězněna v černotě, potom zalapala po dechu, ztuhla a rychle otevřela oči dokořán. Zírala do hnědého stropu z proutí a hlíny, skrz který prosvítalo zelené světlo. Přímo nad ní se nakláněla hlava vojáka Mikela Ankinova.

„Aveo!!!“ křičel na ni. „Něco se ti zdálo, zdálo, rozumíš?! To není pravda, něco se ti zdálo.“

„Ach bože,“ vzlykla dívka, „ach bože.“

„Něco se ti zdálo!“

Vzpamatovala se, už se začala orientovat v situaci. Hořkost a bolest ji ale ještě neopustily.

„Proč se to muselo stát, Mikeli?“

„Že jsme tady?!“

„Ale ne! No taky. Ale hlavně to všechno, všechno, proč se to muselo stát tak, jak se to stalo?! Ježíši!“

Zalapala po dechu.

„Nevím, co bude dál,“ přiznala se. „Nevím, co mám dělat.“

„To nikdo nevíme,“ připustil. Uvolnil dlaně a svezl se vedle ní. „Spala jsi dlouho. Moc dlouho. Nechtěl jsem tě budit, ale spala jsi příliš dlouho.“

„Dlouho? Jak...“

„Sedmnáct hodin, osmnáct. Možná. Nevím, hodinky má Juliana. A jak známo, Juliana nemluví.“

„Osmnáct hodin,“ zopakovala. „co je? Teď? Ráno?“

„Ano. Před hodinou svítalo. Je ráno. Většina vesnice ještě spí. Fellip Kamil nám donesl nějaké jídlo – víš to, že tady melou mouku a dokonce pečou?! Je to mizerný, suchý chléb, ale lepší, než nic! Dost možná tu ještě najdeme spoustu dalších řemesel. Některá určitě, když tady lidé chodí oblečení.“

„Spala jsem skoro celý den,“ řekla tmavovláska.

Voják se odmlčel.

„Mám pro tebe chléb, nezůstaneš o hladu. Mám ho, ale teď to chvíli počká. Budím tě, protože ti chci říct, žes měla pravdu,“ řekl konečně. Ztišil hlas, šeptal. „Byl jsem se podívat. Je to tak. Situace není dobrá.“

Nepochopila ho.

„Co?“

„Řeklas tomu starému bláznovi, že to není všechno. Že musejí být ještě další zprávy, nepříznivé, špatné, které nám zkomplikují život. Nu, tak tedy já jsem s ním mluvil ještě včera odpoledne. Dostal jsem z něj dost. Něco ví, něco ne, ale je toho dost. A byl jsem se podívat.“

„Co?!“ zopakovala. Zvýšila hlas.

„A říkám ti, Aveo, že to nevypadá dobře. Nevypadá to vůbec dobře. Ani trochu. Dostali jsme se do mizerné situace, z níž zřejmě není východiska. A aby nebylo všemu konec, věci jsou mnohem, mnohem horší!!!“

Přikrčil se, vyšplhal na všechny čtyři a pomalu se začal zdvihát.

„Nechtěl jsem tě kvůli tomu budit dřív. Ale budeme se muset nějak zařídit. Pojd' se mnou. Něco ti ukážu, Aveo, něco, co bys vážně měla vidět.“

43.

„Že nevidím to, co vidím,“ řekla Avea Stelli přiskrceným hlasem. Stála na kraji lesa nahoře, snad dvě stovky metrů po svahu nad vesnicí, opírala se o kmen obrovského stromu a hypnotizována civěla do údolí. Dole, ještě pod teritoriem, obydleným lidmi, se vlnila řeka. Voda se tetelila a zrcadlila, odlesky byly svítivě zelené. Říčka nebyla nepřekonatelně široká pro plavce, byla ale víc než obyčejným potokem. Voda skákala přes nerovnosti terénu a místy vybublávala do bílé pěny.

O tři, čtyři kilometry níže po proudu, kam lidské oko ještě dohlédlo, byla druhá vesnice. Vypadla skoro identicky jako ta známá, a přeci jinak. Domky byly menší, podlouhlé, oválovité a chybělo náměstíčko. Několik chatrčí bylo výrazně vyšších než ty ostatní. Pěšinky mezi chýšemi svědčily o tom, že je teritorium obydlené a užívané, byť teď byli obyvatelé asi v domcích. Ať se snažila jak svedla, nepodařilo se jí spatřit jediný pohyb. Vše bylo poněkud neostré a vzdálené.

„Řekni to,“ zopakovala přiskrceným hlasem. „Není to to, co si myslím, že to je, že?“

„Ale ano. Je to vesnice. Co jiného by to bylo? Jistě, je to vesnice.“

„Ale Fellip Kamil říkal, že lidé, tedy vesnice... že jsme poslední lidé. Přinejmenším ve známém teritoriu. Poslední lidé, rozumíš?! A tak si tu v klidu vymíráme, jenže o pouhých pár kilometrů dál máme další sídlo – a ono se užívá! To se ví, takhle nevypadá vesnice, kterou by lidé před desítkami let opustili.“

„Historická odbočka,“ pokrčil Mikel Ankinov rameny. „A doufám, že si uvědomuješ, jak moc jsou historické informace pochybné a jakou je třeba jim přičítat váhu. Takže to zůstane v dost obecné rovině, detaily by byly spekulativní.“

Před stovkami, stovkami let, ještě před Rozpadem, kdy i tento svět byl zapojen do lidského společenství, tehdy globálního, prostupujícího celou galaxií, tedy stovky let předtím zde lidé vybudovali životaschopnou civilizaci. Postavili města, rozjeli průmysl, učili se žít tu vedle sebe. Občas se jim to dařilo, občas přišly šarvátky, jak to tak bývá. Podstatné je, že tenhle svět byl obydlený dávno předtím, než se tu lidé objevili.“

Nechápavě obrátila hlavu.

„To ti řekl Fellip Kamil?!“

„Je to zmatený děda, já vím,“ připustil. „A nikdy se mu nepodařilo zorientovat se tu. Ono to taky není snadné. Lidé kolem nemají žádné historické prameny, žádné zdroje, ze kterých by mohli čerpat. Ani to nechtějí dělat. Jsou negramotní, loví a pěstují obilí. Sbírají jablka ze stromu. Ona to nejsou jablka, já vím, ale vypadá to jako jablka, takže tomu tak říkají. Neměl tedy z čeho si sestavit čistý obraz, po pravdě, to, co se mu podařilo domyslet si a dát dohromady, není až tak špatné.“

Vezměme jeho informaci vážně. Aspoň pro tuto chvíli. Tedy. Planeta byla obydlena bytostmi, kterým lidé, aspoň ti dnešní, říkají thrallové. Nejsou to humanoidi, nevím, jak si je představit, Kamil se pokoušel mi to přiblížit. Něco jako chobotnice, chlupaté, spoře oděné, asi tak nějak. Já opravdu nevím. Tyto bytosti tu žily v primitivních společenstvích, zhruba na té úrovni, na jaké se dnes nachází lidská vesnice. Někteří byli na tom líp. Traduje se, že se pokoušeli budovat jednoduchá města.

Potom přišli lidé, a jak to tak už bývá, sebrali si docela všechno. Existuje jedna pravda: pro dvě inteligentní rasy na jedné planetě nikdy není místo. Jak známe lidské dějiny, spíš bych řekl, že neexistuje planeta, která by už jedné inteligentní rase nebyla malá.“

„Takže je vybili.“

„No... ovšem. Tak to bylo. Vymlátili je, pobili, vyhubili. To na samém počátku. Svět se změnil ve svět čistě lidský, a jako takový začal vzkvétat. Jak by ne, když jsme si odstranili překážku, že!“

„Budu hádat, Mikeli,“ špitla tmavovláška. „Lidé se mezi sebou nepohodli. Servali se, válčili, zničili co mohli. Tohle už víme. Lidská civilizace tady skončila.“

Trosky té civilizace ještě dožívaly... dožívají, aspoň tady... a tehdy se objevili znovu. Je to tak?“

„Ano, je to právě tak. Věřilo se, že thrallové vymizeli, že je lidé prostě vyhladili. To nebylo špatné řešení. Neměl je nikdo na očích, a tedy lidé nemuseli zpytovat svědomí. Žádné morální otázky, žádná stigmata minulosti, nic takového nebylo na stole. Šlo o optimální řešení: jejich doba skončila, nová éra začíná.“

Jenže oni nějak přežili v lesích, buších, prostě někde zalezli, přečkali veškerá období nepohodlí a strádání. Pak se lidská společnost rozpadla, města si zdejší státy zbouraly a vypálily, zbytek lidí se propadl do bída a živoření – a v té chvíli se thrallové objevili zas.“

„Od té doby bojujeme s nimi,“ řekla.

„Ne tak docela. Zprvu ano. Spoustu lidí se jim podařilo zabít, řadu vesnic zničit. Podle všeho výrazně přispěli ke konci. Faktem je, že oni stále nevybudovali funkční státní celky, větší města, cokoliv... to ne, ale pořád jsou ve srovnání s lidmi dost silní. Za staletí v pralesích se naučili v přírodě pohybovat ještě lépe, než to zvládali předtím, zato lidé do konfliktu spadli nepřipravení.“

Mrknul.

„Odtud ta vesnice,“ dodal.

„Thrallská vesnice.“

„Ano.“

„Jak dlouho... jak dlouho tu jsou? A jak...“

„Snažil jsem se to dostat ze starého pána, nebylo to snadné. Někdy je zmatený. Také něco mlel o tom, že hodlá vypálit další destilát, když jsme tu teď my. Podle všeho to je tak, že tyto dvě vesnice, tedy lidská i thrallská, fungují vedle sebe dlouhou dobu. Aspoň patnáct let. Zprvu prý docházelo ke střetům. Řada lidí zahynula v lesích při vzájemných potyčkách, tehdy jsme prý měli největší ztráty. Pak se to stabilizovalo. V poslední době se údajně nepotýkáme, žijeme si prostě vedle sebe.“

Tmavovláška nevěřila vlastním uším.

„Nikdo s nimi nemluví? Nejedná? O pravidlech soužití, o míru, takových věcech?“

„Není, kdo by to dělal. Lidskou vesnici nikdo neřídí. Živelně vznikly definice území.“

„Jak živelně?“ zdvihla obočí. „Tak, že v tomhle lese nás zabíjejí – a tady už ne? Takhle se definovala území?!“

Voják krátce pokýval hlavou.

„No tak nějak. Asi jo.“

„Ježíši!“ dívka se od vesnice nemohla pohledem odtrhnout. „Ježíši! Takže naše situace je taková, že žijeme v lidské vesnici, která je dost možná posledním sídlem lidí na tomto světě. Thrallové, které jsme kdysi vymlátili a zahnali do lesů, nám to teď vracejí zpátky. Vytloukli zbytek lidí, zůstává jich jen sedmdesát. Ha! Třiasedmdesát, nebo ještě líp, po našem příchodu je to sedmdesát sedm!“

Bleskla okem po vojákově.

„Sedmdesát sedm, to jsou dvě sedmičky, takže tady máme šťastné číslo. Budeme mít nejspíš spoustu štěstí!“

Proč nás dávno nepobili?“

„Lidi tady? Asi jde o nějaké zapadlé, neobydlené teritorium. Nejsme pro ně významní.“

„Ale, jak už tu padlo... víš? Jedna planeta není nikdy dost velká pro dvě rozumné rasy!“ rozkřikla se tmavovláška. „A taky nás dřív oslabovali, zabíjeli v lesích, a to, že to teď nedělají, je jenom odkladem, posunem konečného řešení! Prostě nás zdecimovali, takže nás teď nechávají dožívat. Ach bože, ach můj bože...“

Zalapala po dechu.

„Vidím to správně? Je to tak?“

„Ano,“ přiznal Mikel Ankinov, „já to tak taky vidím.“

Dívka se zapotácěla. Opřela se dlaní o strom, před očima se jí udělaly fialové mžítiky. Chvilí opravdu věřila, že se složí.

„Řekni mi, že to není pravda,“ špitla. „Prosím, řekni mi to. Řekni mi, že nejsme v situaci, kdy smrt osmi lidí bude znamenat smrt více než desetiny lidstva. S nepřáteli za humny, nepřáteli, kteří si berou zpět to, co bylo kdysi jejich, řekni mi, že to není pravda!“

Mlčel. Tmavovláška se dál potácěla.

„Prosím, Mikeli, myslím to vážně! Řekni, že se odsud dostaneme! Nevím jak, ale řekni, že se to podaří! Že se zas vrátíme... ne domů, ale někam, tam mezi hvězdy, kde žijí lidé, kde jezdí auta, kde fungují restaurace, kina a kavárny, řekni, že je to tak! Že máme šanci, snad ne velkou, ale šanci! Mikeli, bože můj, řekni mi, že tady nezůstaneme, že se odsud dostaneme pryč! Potřebuji naději! Světličko naděje!! Maličkou jiskřičku v noci, třeba vzdálenou, ale já ji potřebuji! Musím ji mít, musím ji vidět... brzy... hned... že se odsud dostaneme? Že je to tak?!“

Mikel Ankinov stále mlčel, ona se k němu pomalu obrátila, vpila se do jeho tváře, a výraz, jaký spatřila v jeho obličeji, jí vzal veškerá další slova z úst.

44.

„Nakonec jsme asi nedopadli tak špatně,“ řekl Kiersting ostatním příchozím z Risy pod košatou korunou stromu na konci světa. Jen pár metrů za jejich zády pobíhaly děti. Dospělí se mezi nimi motali jen pomalu. Tu nesli náruč plnou nově utkaných látek, tu vědra s vodou. Kiersting pracoval naposledy to dopoledne – pomáhal také nosit vodu a pomáhal čistit příkopy, kudy v období dešťů odcházela voda. Nestěžoval si, nevadilo mu to. Na podobné činnosti byl zvyklý ze své vlastní zahrádky na Rise.

„Vážně, mohlo to být horší,“ dodal. Opíral se ramenem o kůru stromu, v pravé ruce držel dřevěnou láhev plnou čerstvě vypáleného destilátu, v levé sytě žluté jablko. Avea a Mikel stáli hned vedle, světlovlasá Juliana seděla pod ním, zády zapřená o tlustý kmen.

„Horší,“ Avea Stelli zdvihla ruce dlaněmi vzhůru. „A co myslíš tím horší, Kierstingu?“

„Chci říct, že jsme tu už týden. Občas pracujeme, občas zahálíme, pijeme, jíme. Za týden se nás ještě nikdo nepokusil zabít.“

„To je chabá výhoda.“

„Opravdu?“ s pátravým pohledem se obrátil k tmavovlásce. „Opravdu? Vezmi si těch pár dní předtím. Byl to permanentní tanec na hraně, s hlavou v oprátce. Dodnes nerozumím tomu, jak jsme vyvázli.“

„Ale...“ začala dívka a mávla pažemi kolem sebe, „ale... tohle!“

„Ber to s chladnou hlavou, Aveo. Mohli jsme být na civilizovanějším místě. Vzpomínáš na ten svět, nad kterým jsme se sotva mihli? Jen jsme se objevili, už po nás šla raketa! Tam by asi taky nebylo fajn, co říkáš. Tohle nemusí být až tak zlé místo k dožití.“

„Díváš se na to zgruntu špatně,“ odsekla. „Týden se tu válíš, chlastáš místní destilát – mimochodem, Rene Kierstingu, napadlo tě někdy, třeba aspoň jednou, že po tom můžeš oslepnout? Kdoví, co je to za svinstvo.“

„To riziko podstoupím,“ řekl a postavil láhev dolů ke kmeni. Pomalu se zakousl do jablka.

„To riziko podstoupíš,“ zopakovala. „Dobře. Situace, do níž jsme se dostali, je katastrofou.“

„Protože nemůžeš zajít do baru, hypermarketu nebo do kina?“ zeptal se kousavě.

„Nebud' blázen!“ rozkřikla se. Začínal jí svým klidem lézt na nervy. „Je nás tu sedmdesát sedm. Nikdo se o chod vesnice pořádně nestará. Jak myslíš, že to dopadne?“

„Nevím. Lidé si práce rozdělili sami. My si taky začínáme vybírat. Budeme pracovat, jíst jablka, pít pálenku a spokojeně stárnout. Co by nám chybělo?“

„Je to posledních sedmdesát sedm lidí!!“

„To se neví.“

„To musíme předpokládat,“ odsekla. „Není známo, že by na planetě byli další lidé. A pokud jsou, kdoví, jak žijí, v jakých podmínkách... musíme předpokládat, že je nás sedmdesát sedm. Hotovo. Řekni mi, dělej, řekni mi, jak si představuješ definici ohroženého druhu?“

„Ale no tak, Aveo,“ mávl dlaní. „Ti lidé nejsou nešťastní. Nepřipadají si ohrožení.“

„Jenže jsou,“ vložil se do toho Mikel Ankinov. Stál po boku tmavovlásky, blízko, velice blízko jejích ramen, Kiersting si nemohl nevšimnout jiskřiček, jak mezi nimi přeskakují. „Každý rok někdo umře. Jeden, dva lidé. Pokud umře jedenáct lidí, umře sedmina lidstva. Spočítej si to.“

„Není to jediný lidský svět, Mikeli.“

„No, tak to asi není. Ten, který jsme viděli během naší cesty, ten, kde po nás ihned stříleli. Tam žijí lidé. Jsou-li to lidé, ale asi ano. Nejspíš to byl lidský svět, jaký jiný. To jen lidé mají tak skvěle nakročeno ke sebezničení, že nevynechají jedinou příležitost, aby to nepředvedli. Jak dlouho myslíš, při všech těch armádách na orbitě, že situaci budou zvládat? Třeba to tady kdysi vypadalo taky tak! Jak dlouho myslíš, že bude trvat, než se dostanou do situace, jako je tato?“

„To je abstraktní otázka. Nemůžu to vědět. Nic mi po nich není.“

„Jsou to lidé!!!“ vykřikla Avea. „Pořád ještě! Je to naše rasa. A Risa, ať nechodíme daleko. Tak dlouho se budou Federalisté s Horaly přetahovat, až spadnou také do takovéhle žumpy.“

„Risa nám hezké životy nenabídla,“ řekl Kiersting otráveně. „Proč by mi jí mělo být líto? Po tom, co jsme viděli v poslední době?!“

„Podívej, je nás necelých osmdesát. Zatím žijeme. Jakmile klesne počet pod určité číslo, a to číslo je asi blízko, komunita vesnice se zhroutí. Nebude dost lidí, kteří by chodili lovit, pěstovali obilí, tkali látky, nosili vodu. Přibude nemocných. Děti začnou rychle umírat na hladomor. Starých se budeme sami zbavovat, aby nám neujídali zbytky jídla. To se pak náš čas nachýlí a začne se počítat na měsíce.“

„Aťsi. A co? Třeba to tak má být.“

Avea nevěřila svým uším.

„Máme tu soupeře, strategického soupeře, Kierstingu!!!“ rozkřičela se. „Hned za humny. Že taky chodí lovit a nechávají nás pěstovat kytky? Fakt? Protože jsme neškodní! A protože vidí, že je nás čím dál méně. Hromada chudáků v naší vesnici věří, že si s nimi rozdělila teritorium. Loviště. Protože v některých lesích nás nezabíjejí. A co bude, až nás začnou zabíjet i tam, kde jsme zatím doma?! Změníme vymezení našeho teritoria a opět to prohlásíme za dohodu?! Jo? Ale zatím nás bude ubývat!! Jakmile si budou jisti, že jim nehrozí vůbec nic, vybijí nás do mrtě. To mi věř, to tedy ano! Taky bychom to udělali, kdyby nás předtím oni téměř vyhladili. Tohle je nesmiřitelná situace.“

„Vůbec nevíme, jaký je náš vztah k jejich vesnici tam... po proudu,“ namítl Kiersting. „Jsme tu týden. Nemůžeme dělat unáhlené soudy.“

„Tak ještě jednou. Tohle všechno, co tu vidíme, to je předobraz osudu celé lidské rasy. Nebuďme naivní, lidstvo míří symbolicky právě sem. Proto nemá smysl se zabývat faktem, že jinde si lidé žijí lépe. Všichni se řítí stejnou cestou, která končí takhle. A proto, právě proto, musíme chápat situaci tak, jako by tady kolem nás byly skutečné zbytky lidstva. Ono to tak je! Jednou všude budou řešit to, co řešíme my tady, a všude nad tím můžou mávnout rukou s důvodem, že se žije ještě jinde. Máme tu nesmiřitelného nepřítele a hledíme do tváře vyhynutí. Nebo vyhlazení.“

To nedopustím. Já jsem sem nespadla, po tom všem, jenom proto, abych se dívala, jak vymíráme.“

„Dobře, Aveo. A co chceš dělat?“

Zaváhala.

„Jak... co chci dělat?“

„No přeci, pokud máš vážně chuť věci změnit, musíš mít nějaký plán, ne?“

„Na to je krátká doba,“ odsekla, „ale přísahám, že jej mít budu. Vesnici nikdo neřídí. Je to důvod, proč komunita lidí spěje tam, kam spěje. Musíme věci nějak posouvat vpřed! Zorganizovat se, ne živelně, ale rozumem! Rozhodnout se, kdo bude lepší v lovu, kdo na to už moc nestačí, bez ohledu na ješitnost či snahu něco dokázat. Vymezit okruh osob, které budou společnost bránit. Stanovit přesná pravidla pro řešení sporů. Začít zjišťovat, jaké jsou naše možnosti, pokud jde o případný střet s těmi... tam. S thrally. A vymezit jádro lidí, chytrých, invenčních, kteří povedou, řekněme, výzkum. Kteří zjistí, z čeho se dají postavit nástroje, zbraně, vypracují technologie, definují metody činnosti...“

„Mluvíš tu o novém kole zbrojení. Byť na počátku s holemi a kusy kamení.“

„No ovšem! Nemáme na výběr!“

„Ale přeci, přeci pokud to všechno má mít nějaký smysl, tak věci musíme dělat jinak. Takhle je dělají lidé odnepaměti. Přesně to jsme jako lidská společnost dělali vždycky.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Mikel Ankinov, „jinak to ani nejde. „Proč vynalézat dvakrát to samé? Máme nějaké know-how.“

„Ale když vzpomenete na poslední dny na Rise,“ rozkřičel se Kiersting, kterému náhle debata přelezla

přes hlavu a on se přestal ovládat, „není to zrovna to know-how, o kterém mluvíte? Nebo onu planetu s šílenými kvanty vojenské techniky na orbitách!!! Takový styl napsal lidské dějiny přesně v podobě, jakou známe! A že v nich není málo hrůzy. Já se nebudu účastnit toho, abychom znovu přivedli na svět běsy, které tady téměř vyhynuly.“

„Tomu odmítám uvěřit,“ předklonila se k němu tmavovláška. „Odmítám uvěřit tomu, že věci necháš být! Kdo jiný už se může zabývat myšlenkami na změnu, když ne my? Hlupák Fellip Kamil snad? Ten senilní dědek? Slyšela jsem ho vykřikovat něco o tom, že pokud narušíme pokojný chod vesnice, tak se nám postaví. Tak ať to udělá! Já nenechám lidi vyhnout, nenechám, nenechám, i kdybych toho šedivého blázna měla zabít! A věř mi, že bych se nerozpakovala to udělat.“

Kiersting zaváhal. Opatrně si kousl jablka, rozkousal sladkou dřevinu a nervózně ji polkl. Tišil se jen zvolna.

„Něco vám teď povím,“ řekl. „Všem, i když nejvíc to asi ocení Avea. Byla doba, kdy moc stála o to, abych jí to řekl. Myslím, že teď je přesně ta pravá chvíle.“

Kdysi dávno jsem byl pilotem armády Federace svobodných národů. Byl jsem nasazen v jižních oblastech, v zóně, kde žijí rybáři. Negramotní, zchudlí, skoro takoví, jako jsou lidé tady kolem. Mým úkolem bylo hlídat to tam a nedovolit Horalům, aby si na daném území vybudovali stálé základny.

Létal jsem tedy nad chatrčemi rybářů a snažil se území bránit. Docela se mi to i vedlo. Občas. Rozvědka označovala cíle, já na ně házel zápalné pumy a někdy jsem skutečně vybombardoval muniční sklad Horalů. Jindy jsem ale spálil domek. Dům se starým ubohým negramotným rybářem. S rodinou. Děťmi. Vídal jsem shora ohořelá těla, letadlo nasnímá všechno, nemůžete před tím zavřít oči. Potom se vždycky řeklo, že jde o chybu rozvědky, ale někdo přeci ten kohoutek musí zmáčkout, ne?

Začal jsem toho mít plné zuby. Pořád jsem ještě věřil, že bychom se měli proti Sjedinitelům a celému jejich horskému území vymezit, že bychom se měli zajistit, bránit... jenže už jsem nevěřil tomu, že tohle je skutečná cesta.

Začal jsem pít. Tenkrát jsem začal pít, ne při nějaké konkrétní příležitosti. Já totiž z války nemám žádné velké trauma, neexistuje žádný okamžik, který by ve mně něco zlomil. Šlo to všechno pomalu, najednou jsem ale zjistil, že věci nezvládám. Pil jsem, den za dnem, hodinu za hodinou, a mezi tím občas létal, s pocitem marnosti a pohrdání sebou samým.

Jednou jsem byl naveden nad nový cíl. Byl to autobus. Skutečně byl, přitom mezi rybáři nikdy žádné autobusy nejezdily! Musel to být autobus Horalů. Jinak to nebylo možné.

Rozvědka jej označila jako vozidlo, v němž se přepravují vojáci, kteří nás včerejšího dne ostřelovali raketami. Cíl ke zničení, jak jsem to chápal. Tak jsem se přiblížil, ne moc, abych zbytečně neriskoval, i když stíhačka byla dost šikovná na to, aby se nechala sestřelit přenosnou či ruční zbraní. Ale i tak jsem si dával pozor. Nu, a shodil jsem pumy. Dvě, potom ještě jednu. První spadla těsně před autobus a převrátila ho tlakovou vlnou. Druhé dvě vletly do oken.

Vypálily jej dokonale, roztrhaly boky, urvaly střechu, vymlátily okna. Autobus se změnil v ohavnou kouli, v hořící pochodeň – a z oken se začala valit těla, i z otevřených dveří, dírou v rozpárané střeše, lidé šplhali ven, váleli se kolem, někteří dokonce utekli pár kroků. Hořeli, pekli se, poleptáni vzníceným rosolem. Byl jsem v kabině letadla a vím, že to není možné, ale přísahám, přísahám že dodnes cítím to spálené maso. Budím se s chutí nasládlého pachy hořícího lidského masa.“

„To nebyly děti,“ tmavovláška ho propalovala očima. „Tam žádné děti necestují, to nebyly...“

„Samozřejmě, že to nebyly děti. Byli to vojáci. Sjedinitelé. Vojáci Horské oblasti. Ti, kteří nás včerejšího dne napadali, právě tak, jak to určila rozvědka. Vysypali se z oken, zůstali v nich viset, jejich černé, dýmající mrtvoly, spálené, do půl těla ještě ponořené do ohně vidím dodnes! Není to trauma, které by mne naučilo pít, pil jsem už předtím. Říkám, že z války nemám žádné trauma, ani tohle. Nicméně je to zážitek.“

Je to svým způsobem symbol, chápete?!“

„Nechápu,“ zírala na něj Avea Stelli. „Nechápu ani trochu. Byli to nepřátelští vojáci?!... a?“

„A mně to najednou bylo docela jedno, Aveo! A bylo by mi to jedno, i kdyby to byly ty nejhorší zrůdy pod sluncem! Já jsem v tu chvíli cítil tak strašný odpor, takovou ošklivost, takový hnus z toho, co všechno dělám... to si nedovedeš představit! Nikdy jsem si neošklivil sám sebe tolik, jako tenkrát.“

Když jsem se potom pokoušel vyzout z vojenské služby, příhodu jsem použil. Jenom jsem nemohl říct, že jsem civěl na mrtvolu nepřátel, to by žádný psycholog neunesl! Za odpor k něčemu takovému by mne spíš nechali zavřít.“

„A tak jsi tam místo toho dosadil děti,“ zalapala dívka po dechu.

„Ano.“

„To nebylo moc invenční, Rene Kierstingu, protože kdyby do toho ryli, zjistili by, že tam žádné děti být nemohly, nemyslíš?! Je to přeci jasné jak facka!“

„Vsadil jsem na to, že se tím do hloubky zabývat nebudou. A taky ne. Mělas pravdu, Aveo, kdysi, když jsi mi řekla, že jsem asi byl vítaným číslem do lékařské statistiky. Nejspíš. A díky tomu mi přiklepli rentu.“

Tmavovláška si to převracela v hlavě.

„Budiž,“ řekla. „To je možné. Já se ti neposmívám, Rene, to by bylo laciné. Jsme v situaci, kdy bychom k sobě měli projevovat aspoň elementární základy pochopení a respektu. Já to беру. Ale chybí mi pointa.“

„Taky tam není,“ připustil Kiersting. „Jen to vysvětluje můj přístup ke stávající situaci. K té, v níž jsme teď.“

„To, že se nechceš s ničím spálit.“

„Přesně to. Já mám lidí plné zuby. Zasloužíme si vyhnout. Roky se snažím nemít s lidmi nic společného, a to nehodlám měnit. Nezáleží mi na nich.“

A mám-li se vrátit tam, kde jsme před chvílí byli, Aveo. Pokud chceš zachraňovat lidskou rasu, a teď odhlédneme od toho jak, a je-li to možné, ale pokud, pak si nejprve musíš odpovědět na otázku proč. A já na ni odpověď nemám.“

„Proč?! Protože to jsme... my! To je dost dobrý důvod, i kdyby nebyl vůbec žádný jiný! Protože jsme lidé! Proto!!“ vykřikla znovu.

„Tak mne sleduj. Jestli vyhyne, bude to konec. Konec všeho. Pro naši rasu, vesmír potom nezmizí, to je jasné. Ale jestli nevyhyne a zvedneme se z popela, to všechno za cenu, abychom se zase začali škorpit, abychom do sebe bodali dřevěnými tyčemi a podřezávali si krky pazourky, později abychom přišli se střelnými zbraněmi, válčili, mučili zajatce, stavěli koncentrační tábory, každopádně jestli cenou za naši záchranu bude návrat nenávisti a svinstev, kterých jsme svědky na každém lidském světě – k čemu je to dobré?! Nejsou dějiny už tak příliš velkou řekou krve? Kdo dal našim předkům právo postavit společnost tak, abych já musel vybombardovat autobus?! A nebudou se tak naše děti taky jednou ptát při vzpomínce na nás?!“

„Ty ses pomátl, Kierstingu!!!!“ mávala mu dlaněmi před tváří. Měla neuvěřitelný vztek, přestávala se ovládat. „Pomátl ses, snažíš se moralizovat v situaci, jako je tato?!“

„Já nemoralizuji. Říkám jen, že jde o princip. Chceš-li, morální princip, no dobře. Nevím, jestli máme právo brát tuhle vesnici hrobníkovi z lopaty, to je celé. Jestli ty důsledky nejsou horší, než když si v klidu vyhyne.“

„Pomátl ses,“ nadávala tmavovláška, Mikel Ankinov ji chytil kolem ramen a táhl ji zpět. Asi by se opravdu začala s Kierstingem prát. „Ty si myješ ruce, je to pohodlné, že?! Já přeci nejdřív musím zajistit, že lidé vůbec přežijí, pak můžu odpovídat na otázky, jakou společnost vlastně chci mít! Teď sem takové věci nepatří, s nepřátelskou rasou za zády tu nemají co dělat! Máme moc strategických nevýhod, tohle by byla další. A ty si prostě děláš alibi za svoji pohodlnost, aby ses tu mohl válet a chlastat pálenku!“

„Aveo,“ okřikl ji Mikel, „Aveo, přestaň! Přestaň. Nemá to cenu, přestaň, nech toho. Nech toho! Nadechni se.“

Dívka se okamžik vypínala pěstmi vpřed, pak ochabla. Kolemjdoucí se zastavovali, shlukovali se, všimla si znenadání, že je sledují hloučky nuzně oblečených lidí. Zalapala po dechu, svezla se dozadu a začala zhluboka oddychovat. O moc líp jí nebylo.

„Odpusť si své kecy o morálním principu, Kierstingu,“ zaskřípala a zasyčela, „odpusť si takové kecy.“

Mikel Ankinov povolil stisk dlaní.

„Co ty, Juliano? Hádáme se tu, ale ty přeci taky musíš mít nějaký názor, ne? Co si o tom myslíš ty? Patříš k naší skupině a topíš se v tom s námi.“

Svezli se očima dolů a všichni zůstali zírat. Juliana stále seděla opřená zády o kmen stromu. Civěla před sebe, v levé dlani svírala Kierstingovu láhev a skleněné oči upírala do prázdna. Zamrkala, pod víčky se jí objevily slzičky. Je opilá! Napadlo Aveu. Je opilá, je namol opilá, to není možné, ale je to tak! Juliana se zatím stihla opít!

Hlava se světlými vlasy se zdvihla a k nebi se obrátil roztomilý nosík.

„Juliano?“ řekla pomaličku. Líně převrátila jméno na jazyku, jako by si nebyla jista, zda je nemá polknout. „Juliana. To je církevní jméno. Není to mé jméno. Jmenuji se Yvrilla Jorkovičová. Jsem jedinou dcerou Ernka a Alany Jorkovičových, bohatých lidí, kteří mne od malička chovali v akváriu plném peněz na straně jedné a víry ve Sjedenocení na straně druhé. Jsem dívkou, která se nechala v dětství přesvědčovat o svém významu tak dlouho, až v něj uvěřila. Jsem dívkou, která si nechala celé mládí vymývat mozek seskupením fanatiků nejhrubšího zrna a která spala s jednou z nejděsnějších svin v Horské oblasti, aby sama sebe uvrhla do největšího zločinu posledních devíti stovek let. Jsem dívkou věkem sotva přes dvacet, zahleděnou do sebe, do naivní víry ve své údajné nadání. Jsem tupá panenka Kristel. A jsem blondýna.“

Polkla, vydrápala se podél kmenu vzhůru před zraky zbývajících tří lidí, kteří jí přihlíželi, aniž by byli schopni slova.

„Kněžka? Sjedenitelka? Jaká já jsem kněžka? Jsem ubohá hrdinka, jsem parodie na hrdinku, jsem dvaadvacetiletá dívka, jež ve vlastní pýše vystoupala do výšin zdaleka přesahujících její schopnosti. Omluvou budiž mi, že jsem ochotná si to přiznat.“

„Ale ty přeci dávno nejsi panenkou Kristel,“ zvolala Avea. „Přestalas jí být, když střelili pilota do zad. Nebo těsně potom. Dávno jsi jí přestala být, nemysli si, že tu změnu nevidím!“

„Změnu?“ blondýna se ohavně zaškaredila, dostat tolik hořkosti a ironie do hlasu už vyžadovalo talent. „Změnu, že by přerod naivní panenky na vyrovnaného, moudrého, dospělého člověka? Krom toho: že by se slečna vykoupila svojí rezignací na kněžku Sjedenitelů? A ztráta víry ve Sjedenocení... ach bože, Sjedenocení, no ovšem.“

Rozhlídla se kolem.

„Proč bych se zrovna já měla k něčemu vyjadřovat, nechcete mi to říct?“

Pustila láhev do trávy a aniž by se jednou obrátila, odpotácela se mezi chatky. Kiersting chvíli civěl na její záda, pak vyrazil za ní.

„No výborně!“ ulevila si tmavovláška. „Skvělé! Jen co je pravda. Takže už se nám tu opila a zhroutila i slečna Sjednotitelka. Že nemůžeme počítat s Kierstingem, to se dalo čekat.“

Rychle se otočila k Mikelovi.

„I kdyby měl ten blázen tisíckrát pravdu, i kdyby ji viděl každý den na dně své láhve a byla to prorocká pravda, dána shůry, já vesnici padnout nenechám! I kdyby tu pravdu viděl v plamenech spáleného autobusu! Prostě nenechám, jasné? Nenechám! Je to to jediné, co tady ještě můžeme dělat.“

Olízla si horní ret.

„Jsem šťastná, že jsi tady, Mikeli,“ řekla pak.

„Já jsem taky rád, že tu jsem...,“ řekl pomalu, „s tebou.“

„Ano?“ propálila ho očima. „Ano? Zařídíme se podle sebe. Nebudu čekat, až mne nějaká pološílená bestie ve spaní přijde zabít. Nebudu. A jsme jediní v téhle vesnici, kdo takové nebezpečí vidí. Jediní my dva. Ty mne v tom nenecháš, Mikeli, že ne? Potřebuji tě teď.“

Neřekl nic. Zavrtěl hlavou, a ona v tu chvíli uvěřila, že opravdu, poprvé ve svém životě, našla člověka, na kterého se může skutečně se vším všudy spolehnout, který za ni bude dýchat, stejně tak, jako ona bude za něj. Zamávalo s ní to poznání, byť se snažila věci skrýt.

„Výborně,“ řekla. „Proberme to. Proberme možnosti. Hlavně bych chtěla s tebou mluvit o letadle. Našem letadle. O hypersoar.“

45.

Následující tři dny nepřinesly žádnou dramatickou změnu. Juliana stále pila. Začala s tím ráno a večer chodila spát silně podnapilá, chýši téměř neopouštěla. Kiersting na ni netlačil, věřil, že se dívka přes svoji krizi tak nějak přenes, nebo že se jí propije, ale že se vše vrátí do dřívějších kolejí zkrátka. Chodil čistit odvodňovací kanály, pracoval na poli a nosil děvčeti jídlo. K večeru dívku kontroloval, zda je v pořádku a zda to s pitím nepřehnal.

Třetího dne v podvečer, poté, co Julianu opatrně přikryl špinavým cárem látky, aby jí v noci nebyla zima, vystoupil mezi domky a opatrně došel až do středu vesnice. Neměl žádný cíl, procházel se jen, přemýšlel o situaci, do níž se dostal a stále nenalézal důvod považovat ji za horší, než kdyby zůstal na Rise. Připouštěl, že Avea Stelli se svým vypjatým vnímáním světa může mít pravdu. Jenže on věci neviděl v tak konfliktní rovině – a hlavně, pořád se nemohl zbavit pocitu, že necelých čtrnáct dní není dost na to, aby se dozvěděli podstatné informace o světě, do kterého se dostali. Neměl důvěru ve starého Fellipa Kamila, pravdou bylo, že jeho přílet před třiceti lety zdejšími lidem nijak neuškodil, ale ani nepomohl. Na druhou stranu chápal, že možnosti měnit stav věcí jsou limitovány.

Uprostřed vesnice, na pokraji náměstíčka a pod korunou stromu, kde si zvykl potkávat se s ostatními přistěhovalci z Risy, narazil na starého pána. Fellip Kamil tu seděl na malé dřevěné stoličce, jedl jablka a nostalgicky hleděl na první hvězdy. Nebe ještě úplně nepohaslo a zbytky zelené se tetelily hlavně u západu, kde přešly do oranžově žluté. Hvězdičky nad hlavou ale už mrkaly, blikaly a zářily. Mléčná dráha vymalovala na oblohu nevýrazný, ale viditelný cákanec.

Kiersting se zastavil až u šedivého starce a sedl si do trávy vedle něj.

„Kolik vám vlastně je, Fellipe?“ zeptal se. „Když jste odlétal z Risy, nemohl jste přeci být tak starý.“

„Vypadám věkovitě, že,“ odtušil starý pán. „Já nevím, špatně se to počítá. Odlétal jsem, když mi bylo sedmadvacet. Teď je mi necelých šedesát. Ale těch třicet let počítám ve zdejších rocích, to je to jediné, čeho jsem schopen. Domnívám se, že zdejší roky jsou kratší, než ty standardní. Takže řekněme pětapadesát? Nebo i míň?“

„Vypadáte starší.“

„Nedivte se tomu. Denně pracujete, občas máte málo jídla, když jste nemocný, nikdo vás neléčí. Přežít tu třicet let, to je docela úspěch. Uvidíte sám.“

Kiersting přikývl.

„Na člověku se to podepíše,“ připustil.

„V podmínkách, jako jsou tyto, se nežije dlouho,“ sykl stařec. „Možná, kdybychom se vrátili domů. Lékaři by nás prohlídli, pokusili by se nás dát dohromady. Třeba by to trochu pomohlo. A také jídlo... jak bych si jen dal poctivé jídlo... už jsem dávno zapomněl, jak taková věc chutná.“

Šedivé vlasy se mu zhouply kolem ramen.

„Mé dítě by mne nepoznalo. Má žena by mne taky nepoznala. Je lepší, když jsem tady. Věci se tehdy sebehly tak, jak se sebehly. Možná to tak mělo být. Teď je pozdě na to uvažovat o návratu.“

„Návrat je hlavně nereálný,“ řekl Kiersting. „Naše letadlo toho není schopno. A po přistání ani není s to vzlétnout. Musel by pro nás přijít někdo zvenčí.“

„A to je nemožné?“

„To je absolutně nemožné,“ změřil si jej Kiersting pohledem. „Situace je jednoduchá. Nikdo, a to nejspíš na žádném z lidských světů, se o hyperspaciólní cestování nestará. Nikdo o ně nestojí. Mluví se o tom, jistě, stala se z toho taková abstraktní modla. Ale nikdo si nepřeje obnovit společenství v galaktickém měřítku.“

„Tomu nevěřím.“

„Tak tomu věřte,“ odsekl. „Lidé si na novou situaci zvykli. Přizpůsobili se. Nepotřebují změnu, naopak, změny se bojí. Jsme prostě takoví, vždycky jsme se změny báli.“

„Ale... a moje cesta, učili mne přeci...“

„To je jedno, co nás učili, Felli. Všechny lidské světy, každý z nich, mají své vnitřní problémy. Konflikty. Nepřejí si situaci komplikovat vstupem mezi hvězdy. Přejí si dál se topit ve svých konfliktech, realizovat se ve svých válkách – a, ovšem, lidem předkládat vizi. Vizi galaktického cestování, takové šidítka. Rozpad před stovkami let vlastně fungování věcí zjednodušil, nemyslíte? A líp se řídí společnost, pokud má méně limitujících podmínek.“

„Lidské světy nejsou míň limitovány, než tenkrát!“ vykřikl Felli Kamil. „Naopak, žijeme stísněni na svých planetách a...“

„Ale jistě, že jsme méně limitováni. Je jedno, že je životní prostor pro každý ze světů menší. Že je uzavřený sám do sebe. Ale nemusíme se starat, co se děje tam venku, nemusíme vyjednávat s ostatními, nemusíme se zabývat galaktickou politikou. To dělá věci mnohem snazšími.“

Pokrčil rameny.

„Nu, a nakonec, všechny ty světy asi věří, že si své vlastní konflikty samy vyřeší. Silou. Že jednou, až jeden hráč přemůže a zabije druhého, nastane doba tvořivosti... míru..., míru pod tím správným vedením, nechtějí věci zakonzervovat, chtějí vybojovat své války.

Tady to bylo taky tak. Věřím tomu. Tohle není netypický svět. Jen možná ostatní vývojem trochu předběhl. Jsme klasickým obrazem situace, do jaké se každý z lidských světů řítí.

Mimochodem,“ dodal, „pokud bychom se skutečně vrátili, pokud by se našlo technické řešení a my bychom se dostali zpět... všechny by nás zabili.“

„To není možné.“

„To je jisté. Zabili by nás právě z důvodů, o kterých se teď bavíme. Nechtějí mít na očích jediný náznak faktu, že mimoprostorové cestování je možné.“

Pomalu kývl hlavou.

„Nechtějte vědět, za jakých okolností jsme opouštěli Risu,“ řekl. „To si vážně nepřejte vědět.“

Zapřel se lokty do trávy a zdvihl hlavu k nebi. Hvězdičky už svítily docela zřetelně.

„Někde tam je, že?“ řekl Fellip Kamil.

„Vy nevíte, která to je?!“ podivil se Kiersting. „Přeci jste se musel zajímat! Přeci jste musel hledat, zjišťovat, kde je to slunce, kolem kterého krouží Risa... ať už je jaká chce, je to náš domov.“

„Věřte mi, že jsem zkoušel to zjistit. Zprvu dost intenzívně. Nic jiného mne nejdřív nezajímalo. Sepisoval jsem jasnosti hvězd, jen tak, jak je vidím svým zrakem, pokoušel jsem se dát si dohromady katalog. A porovnat to s tím, co o hvězdách vím. Jenže bez počítače nemáte šanci přijít na to, která je která. Souhvězdí mi tu nepřipomínají nic, na co si vzpomínám z Risy.

Kromě toho naše slunce odsud vůbec nemusí být vidět. Můžeme být desítky, stovky, ale i tisíce světelných let daleko. Nikdo to neví. Neexistuje způsob, jak to zjistit.“

Kiersting přikývl.

„Ano. Ale je to škoda. Vlastně – ta vzdálenost musí být velká. K nejbližšímu lidskému světu, obydlenému už před Rozpadem, údajně od Risy bylo deset tisíc světelných let. Zhruba. Nemůžeme naše slunce vidět, ani kdybychom se sebevíc snažili. Náš svět je někde... tam...“

Mlčky se zadíval do nádhery hvězdného nebe. Je tam i se svým rudým sluncem, a také mojí farmou, zahrádkou, která zajde plevem, je tam se svými Federalisty a Sjednotiteli, s mrtvolou pilota Videma – takže přeci se někde o mimoprostorové cestování snaží! Videm je důkazem, že musí existovat svět, kde se lidé mezi hvězdami opravdu dívají!

Musí existovat, pomyslel si. Jen je otázkou, kolik takových světů je, zda mezi lidskými planetami nejsou výjimkou. A do jaké míry je i v tomto světě snaha návratu ke hvězdám silná, do jaké míry má šanci převládnout. Kiersting hleděl na nebe a cítil smutek a hořkost.

Potom náhle, když sklouzl pohledem k tetelivému pásu Mléčné dráhy, nebe se rozzářilo oslnivým jasnem. Modré, zelené i čistě bílé, především ale žhnoucí pásy spalujícího jasu přetály oblohu nad hlavami lidí. Ostrá zář prolétla nebem, protkala je liniemi žáru, obrovské, nechutné bubliny energie se oblohou rozpily a víry žáru se roztančily kolem svítících blesků. Jen zlomek okamžiku, pár sekund po zjasnění nebe, ozvaly se první exploze. Vzdálené, a přesto se lámaly krajem, nepřeslechnutelně detonovaly v ovzduší a rozpíjely se nad vesnicí. Neustávající série výbuchů přicházela od řeky.

„Co to...“ začal Kamil a s obtížemi se drápal na nohy. „Co to, k čertu, co to...“

Lidé opouštěli chatky. Vybíhali, staří, ženy s dětmi, spoře odění lovci, ti všichni se shromažďovali před svými domky a uhranuti zírali na nebe. Kiersting také civěl vzhůru, neschopen se nadechnout.

„Bože můj,“ zasténal, „bože můj, oni se pomátli, bože můj, ach můj bože!!!“

Rychle se vydrápal na nohy, vystartoval a vyřítil se mezi domečky ke svahu blízkého kopce. Hnal se vpřed jak smyslů zbavený. Řítíl se trávou vzhůru, drápal se, od podrážek mu odlétaly kusy hlíny a drnů, místy podklouzl a dlaněmi se přidržel země; tráva se v takových chvílích trhala a zůstávala mu mezi prsty. Uháněl vzhůru a s obtížemi popadal dech.

Shora, z plošiny na úbočí hory, byl do krajiny příšerný pohled. Thrallská vesnice už neexistovala. Zůstávaly z ní zbytky. Tam, kde stály dřevěné chatrče a chýše, explodovaly do atmosféry vysoké gejzíry žhnoucí a roztavené hlíny, jakož i kamení, zpečeného ve sklo. Údolí u řeky se zahalovalo do dýmu. Oslnivé koule vybuchujícího žáru pohlcovaly zbytky sídla zdejších původních obyvatel, spalovaly je, trhaly a ničily, exploze rozháněly dýmající oblaka do krajiny a uprostřed apokalyptické scenerie té nejčistší zkázy pobíhaly stíny. Kiersting neviděl detaily, nebyl s to přesně zjistit, jak thrallové vlastně vypadají, ale byli tam, o tom nebylo pochyb, byli tam v dáli, ničení, spalování a zabíjení, a zbytky jejich komunity pobíhaly mezi vybuchujícími chatrčemi v zoufalé snaze najít si úkryt. Vteřinu na to Kiersting zíral a duši mu pohltila neskutečná hrůza.

„Zbláznili jste se?!!!“ křičel. „Pomátli? Úplně jste se pomátli?“

Obrátil se a ještě se šplhal mírným svahem nahoru. Stáli tu Avea Stelli s Mikelem Ankinovem a obsluhovali zařízení, které Kiersting na první pohled poznal. Bylo to elektromagnetické pulsní dělo. S rychlým kývnutím pravice dívka pustila zbraň a jas vybledl. Rozžhavená hlavice emitoru dosud oslnivě zářila ve tmě, pásy energie ale ze vzduchu zmizely. Dole v údolí zářily hořící chatrče jako vzdálené, ale plápolající pochodně.

„Ježíši, Aveo, co to děláte!!!“ křičel. „Odkud... odkud jste vzali...“

„Někdo to musel udělat, Rene,“ obrátila se k němu tmavovláška. Ve tváři měla neprostupný, kamenný výraz. „A nikdo jiný než my to být nemohl. Pulsní emitor jsme vymontovali z hypersoarů. Dalo to docela práci, bez nářadí se ta věc téměř nedá vyndat.“

„Ale... ale... vy jste zešíleli, vždyť...“

„Někdo to musel udělat,“ zopakovala. „Nedovolím, aby tu lidé vymřeli. Udělám cokoli, abych tuhle vesnici udržela, jasné?! A nemůžeme připustit, abychom měli strategického nepřítele přímo za zády!“

„Nebyli jsme s nimi v konfliktu!“

„To byla jen otázka času. Copak to nechápeš? Neexistuje planeta, která je dost velká pro dvě rozumné rasy! A i když jsem tím zničila jen jednu jejich vesnici, nedovolím jim, aby se k nám jen přiblížili. Aspoň ne do doby, než nás bude víc. Konflikt byl jen otázkou času!“

„Tak tedy po tom, co se stalo, určitě!“ utrl se na ni Kiersting. „Konflikt už tady máme. Ale jsme s to jej s osmdesáti lidmi ustát?!“

„Lepé, budeme-li aktivní. A budeme-li první. Napadení bychom nepřežili.“

Chtěl něco odseknout, ale v té chvíli se po svahu nahoru vyřítil Fellip Kamil. Na svůj fyzický stav dokázal vyvinout mimořádný výkon. Hnal se vzhůru s pološíleným výrazem ve tváři, křičel, nařikal a mával kolem hlavy dlouhou dřevěnou holí. Na první pohled vypadal zcela nepřítelně. Řítíl se vpřed, přímo proti tmavovlášce, krátce šlehl pohledem na žhnoucí hlavě emitoru, řval a máchal tyčí jak smyslů zbavený.

„Nezdá se ti to snad?!“ rozkřikla se tmavovláška. „Chceš to hnát konfliktně? Chceš?“

Fellip Kamil byl už skoro tady, propaloval dívku očima a valil se kupředu. Nikdo nezapochyboval ani na okamžik, že tyč hodlá použít.

„Nedělejte to, Kamile, nedělejte...“ začal Kiersting.

Tmavovláška vystartovala. Skočila vpřed, tvrdou ránou pravice mu vyrazila klacek z ruky a vrhla se na něj celou svojí vahou. Neustál to, ač se snažil se bránit. Zřít se na zem, svalil se, svezl na bok a ona na něj plně dopadla. Starý pán vyštěkl tlumený vzdych a zamáchal dlaněmi před tváří.

„Chceš mi stát v cestě?“ křičela Avea. „A co jsi pro ně udělal ty?! Co, ty chytráku? Nechals je tu v klidu vymírat!!! Co jsi pro ně udělal, no řekni! A ty mi chceš bránit? Vážně?“

Stařec se pod ní mlel a zmítal, Kiersting stál nad tím vším, neschopen pohybu. I Mikel Ankinov zíral, paralyzován tou podívanou.

„Věděl jsem od začátku, od samého začátku,“ skřípal Kamil, „co jsem vás uviděl, jsem věděl, co jste zač, věděl jsem...“

Dívka ho přetočila na záda, tvrdě jej zatlačila do trávy a kolenem mu zmáčkla páteř natolik, že nebyl s to se pohnout.

„Nebudeš mi bránit, rozumíš?“ skřípala. „Měl jsi dost času na to, abys jim pomohl. Nebudeš mi bránit, propásl jsi svoji šanci, životní šanci, mohls toho tolik udělat! A ty se mi postavíš... já tě zabiji, zabiju, ty hajzle, já tě zabiju.“

Předklonila se, šedivé vlasy sevřela do levé pěsti, neurvale mu zdvihla hlavu a o zátylek se zapřela loktem.

„Aveo!!!“ rozkřičel se Mikel Ankinov. Teprve nyní procitl. Byl pohotovější než Kiersting. Chytil dívku za ramena a táhl ji pryč. „Nemůžeš, tohle nemůžeš, nech toho, Aveo, tohle nemůžeš...“

„Zabiju tě,“ sípala tmavovláška.

„Bude nás sedmdesát šest!!!“ křičel Ankinov. „Slyšíš? Slyšíš mne? Jestli to uděláš, bude nás jen sedmdesát šest!!!“

Tmavovláška vykřikla. Znovu. Zalapala po dechu, ještě jednou vykřikla a uvolnila sevření. Rychle se zvrátila dozadu, pozpátku lezla od těla a paty se jí vrývaly do trávy. Fellip Kamil zůstal na zemi, tiše naříkal a chvěl se. Dřevěná tyč ležela vedle něj.

„Nezačnu svůj zdejší pobyt vraždou,“ vzlykla dívka.

„Ale začalas ho příšernou komplikací,“ neodpustil si Kiersting. Nevěděl najednou, co má říct. Opatrně, s ohledy zdvihl starého pána na nohy, podepřel jej a tiše jej vedl svahem dolů. Nechtěl se ani otočit, nechtěl tu vůbec být. Nestál o to podívat se byť jen jednou jedinkrát zpátky.

„Tohle se nemělo stát,“ špitl Mikel Ankinov.

Dívka se vyškrábala na nohy, vyšplhala podél jeho těla a opřela se mu do ramene. Chvěla se rozčilením.

„Vzal tyč! Věřil bys tomu? Na mne!“

„Nemělo se to stát, Aveo,“ zopakoval.

Polkla.

„Museli jsme to udělat, Mikeli, prostě museli, a ty to víš. Nikdo jiný by to neudělal. Sneseme dělo do vesnice, ještě je můžeme potřebovat. Ale museli jsme to udělat.“

„Snad,“ zaváhal. Věděl, že ona nepochybuje, ale on si jistý nebyl.

„Jde nám o přežití,“ zavzlykala. „Nejen nám čtyřem. Všem. Všem lidem jde o přežití. Nevím, jestli to závaží unesu, ale musím se o to pokusit. Já tady nebudu sedět a čekat, až...“ hlas se jí zlomil.

„Dobře,“ přitiskl ji Mikel k sobě. „Uklidni se, Aveo, nějak bude. Nadechni se. Ještě. No dobře. Budeme muset promyslet, co uděláme s nimi.“

Pomalů zdvihla tvář. Nepochopila ho.

„S kým?“

„S těmi mrtvými přeci. S bytostmi, které jsme právě zabili. Byly to inteligentní bytosti.“

„Ty je chceš pohřbít, Mikeli!“ vykřikla.

„Měli bychom.“

„Ale nevíme ani, zda se pohřbívají,“ ohradila se. „Nevíme to. Nevíme, čemu věří, jaké mají rituály, jak vůbec smrt chápou. Nemůžeme je pohřbít. A neměli bychom dělat nic. Hledejme praktické řešení. Necháme je tam ležet.“

Pomalů obrátil oči k plápolajícím zbytkům vesnice za řekou. Nevěřil svým uším.

„Chceš je nechat... ležet... jen tak...“

„Ale co s tím zmůžeme, Mikeli? Chceme snad maskovat to, co jsme právě udělali? To nemá žádný význam, a ty to víš. Já vím, že to víš. Prostě to nebudeme řešit.“

„A dělat, že svět se točí dál.“

„Ale on se točí dál! Vesnice bude žít jako dřív. Tam za řekou za rok nikdo nic nenajde. To je celé. Příroda vyřeší sama to, co my vyřešit dobře neumíme.“

Pomalů, zlehka uvolnil stisk a pustil ji. Drobným úkrokem stranou obešel hlaveň pulsního děla a obrátil se tváří do údolí. Thrallská vesnice žhnula, jasný oheň se prodíral chuchvalci kouře.

„To je pravda,“ špitl. „Jen nevím, zda je to správné, Aveo. Máš pravdu, nemá smysl tam jít a věc ještě jít. Kdoví, jak by se na to dívali ostatní lidé tam u nás. Necháme věci tak, jak jsou teď – já prostě jenom nevím, jestli je to správné. To je všechno.“

„Co je správné?!“ Opatrně vykročila vpřed a postavila se po jeho boku. „Vzali jsme si těžké břemeno, a já to dobře vím. Ale někdo si je musel vzít, a nebylo tu jiného člověka než nás dvou, který by to mohl udělat.“

Otřásla se. Před očima jí proběhla scéna z nedávného snu. Já teď splním to, co po mně žádá strategický zájem. Znovu se otřásla, rychle ten obraz vyhnala z hlavy.

Obrátila se rychle k němu a propálila ho očima. Leskly se ve tmě a svítil v nich oslnivý ohníček.

„Nikdy se odsud nedostaneme,“ zašeptala, a potom ještě jednou: „Nikdy se odsud nedostaneme.“

Nevěděl, co má říct. Zíral do těch ohníčků, civěl na ni, cítil, jak je mu blízko. Opatrně jí otřel slzičku pod okem. Hleděla na něj, a znenadání byla zoufale bezradná a křehká.

Dívka zdvihla pravici a zlehka, nesměle se konečky prstů dotkla jeho tváře. To místo ho páliło, jako by místo prstů měla uhlíky.

„Zešílím, pokud dnes budu v noci sama,“ špitla. „Nepřežiji další takovou noc. Potřebuji tě, Mikeli, ježíši, jak moc tě potřebuji! A nemůžu být dnes v noci sama.“

Polkl, a požáry v očích tmavovlásky stále hořely.

46.

Hluboko uprostřed téže noci agentka Avea Stelli pevně přitiskla Mikela Ankinova k sobě, předklonila se nad něj a vlasy jí spadly do tváře. Tiše vykřikla a zaryla mu nehty do kůže na zádech. Místnost ozařovalo mihotavé světlo žhavých uhlíků u protější zdi, těch, které vyhřívaly místnost; oranžová zář vymalovala na stěnu matné siluety stínů. Tmavovlásky se zhoupla, ještě jednou pevně sevřela Mikela v dlaních, dlouze, opakovaně zalapala po dechu a pak se pomalu a zlehka uvolnila, v zádech dosud prohnutá jako tětíva. S přerývaným dechem se svezla k jeho boku a poslouchala, jak jí srdce divoce rachotí v hrdle. Vysmekla se z jeho objetí, obrátila se, přitáhla a pomalu, velmi pomalu mu položila hlavu na rameno. Pravici natáhla a dlaní něžně přejela po jeho zpotené tváři.

„Tohle jsem potřebovala, Mikeli,“ zašeptala, „už dlouhou dobu, moc, moc mi to chybělo. Tohle jsem potřebovala.“

Chvilí neodpovídal a oddychoval do prázdna.

„Já taky,“ řekl potom.

„Měla jsem pocit,“ zaváhala, vážila každé slovo, „měla jsem pocit, že by to tak mohlo být. Od první chvíle, kdy jsme se potkali. Jenom jsem realista, víš. A okolnosti tomu tehdy nepřály.“

„Teď nemůžou být příznivější,“ špitl. Mírně se zdvihl, objal dívku kolem ramen a pevně ji k sobě přimáčkl. „Jen jsme museli spadnout do světa na samém konci času, abychom k sobě našli cestu – aby vůbec byla taková cesta. Zmizely věci, které nás rozdělovaly.“

„... a objevily se ty, jež nás spojují,“ zašeptala mu líně do ucha. Dlouhé desítky vteřin neřekla nic. Mlčeli, zírali do narudlých barev, tančících po stropě, a naslouchali skučení větru venku. Na tmavovlásku dopadla zvláštní únava. Přimkla se k němu, co jen to šlo, líně a přeci pevně, a přestala se hýbat.

„Je trochu podivné mluvit o vztazích za situace, do jaké jsme se dostali,“ řekla konečně. „Ale já jsem moc šťastná, že jsi tu se mnou, Mikeli. Kdybych tu byla sama, asi bych se dávno zabila.“

„Patříme k sobě,“ souhlasil. „Nejsou tu dva tolik si podobní lidé, jako my. Ne v tomto světě. Možná ti to přijde předčasné, Aveo, ale když si připomeneme situaci, v níž jsme, musel život svést dohromady zrovna nás dva. Máme společnou budoucnost. Buďto společnou, nebo žádnou.“

„Nikdy předtím,“ začala pomalu, „nikdy to nebylo takové. Já jsem vždycky koukala jen na sebe. Jsem k tomu vedena, tak mne to naučili. Nejsem dobrý člověk, Mikeli, to vůbec ne. Jsou za mnou strašné věci. A já jsem vždycky stála nad tím, s jakýmsi nadhledem, a myslela jen na sebe. Je to forma viny, kterou si navždy s sebou ponesu.“

„Jsi ten nejkrásnější člověk, jakého jsem kdy potkal,“ podotkl, „a není pravda, že nejsi uvnitř dobrá. Já se v lidech vyznám.“

„Ale je to tak, nic si nenamlouvejme. Zanechala jsem za sebou v průběhu své kariéry spoustu lidského trápení. A vždycky jsem sama sebe přesvědčovala, že je to normální! To je to prokletí lidské rasy, ani my tady nestojíme mimo. Jsme stejní, jako ostatní.“

Mírně pohnula hlavou.

„Třeba má Kiersting pravdu.“

„Kiersting je alkoholik. Jako alkoholika jsem ho poznal a jako alkoholik taky skončí.“

„To ale neznamená, že nemá pravdu, Mikeli. Myslíš, že jsem suverénní? Že nepochybuji? Ježíši! Není tu tolik bezradného člověka, jako jsem já! Jenom jsem se rozhodla, že už nebudu myslet na sebe. Nezáleží na tom, jestli v průběhu příštích týdnů zemřu na nějakou zdejší nemoc. Nebo jestli mne thrallové zabijí. Záleží na tom, abych pomohla lidem přežít. A za to jsem připravena zaplatit jakoukoliv cenu. Udělám vše pro to, abych snížila rizika, čert vem cenu, kterou mi život vyměří, já ji klidně splatím! Za tohle kolem... za vesnici...“

„Fellip Kamil si to vše představuje asi jinak.“

„Fellip Kamil uvěřil velké lži, totiž že když se pohodlně žije, tak je budoucnost zajištěna. Já nejsem tak hloupá, jak by se mohlo zdát. Že si nesu své viny s sebou? No ano, ale on si zas vláčí tu svoji. Nechat ty lidi žít, neudělat nic, ani krok, omlouvat to tím, že se jim žije fajn a že by se jistě postarali o sebe... to je ta jeho vina. Pohrdám jím za to, a vždycky budu.“

Nic to nemění na skutečnosti, že nevím, zda jsme jednali správně. Možná jsme udělali velikou špatnost.“

„Své kroky těžko vezmeme zpět.“

„Nejde to, to je jasné. Ani to nechci udělat. Jsem připravena přijmout za své kroky odpovědnost.“

Pomaloučkami mu vjela prsty do vlasů. Byly spletené potem, a přesto se skrz ně dlaň dostala.

„Chtěla jsem hlavně říct, že jsem nikdy v životě nikoho nemilovala. Nikdy, rozumíš, to nikdy znamená nikdy. Jsi první člověk, na kterém mi opravdu záleží. Skutečně, do hloubky. Miluji tě, jako ještě nikoho.“

Mikel Ankinov tiše polkl.

„Nikdy bych nevěřil, že si budu chtít vzít Federalistku,“ zašeptal.

„A já bych nikdy nevěřila, že si budu chtít vzít Horala,“ odušila. „Já bych vlastně nikdy nevěřila, že se vůbec kdy budu chtít vdát. Ale se sňatkem máme smůlu, že. Budeme prostě žít bok po boku, to je celé.“

„Bavíme se o sňatku dost brzy,“ usmál se na ni. „Proč bychom měli mít smůlu? Juliana nás oddá.“

Zamrkala při té myšlence.

„Juliana?“

„Jistě. Je to kněžka Sjedenotitelů, právoplatně vysvěcená, má pravomoc oddávat. Nevidím důvod, proč by to pro nás neměla udělat.“

Tmavovláska se na jeho rameni pomalu posunula. Vlasy jí sjely přes oči, opatrně je shrnula k uchu.

„Juliana je pološílená,“ řekla. „A pije. Svět se jí zhroutil, ideály se jí rozpadly. Přestala to zvládat.“

„To tak jen vypadá,“ oponoval jí. „Věř mi, neznáš lidi, jako je ona. Jsou vírou vedeni k velké vnitřní síle. A

navíc ona je opravdu čímsi výjimečná. Klopýtnutí na cestě nic neznamena. Juliana se přes tohle překlenu.

„Ale jistý si nejsi.“

„Naopak! Jistý si jsem, jestli něčím, tak tímto. Juliana bude pár dní ještě pít, pak se vzpamatuje. Setřídí si pohled na svět, přebere si to. Musí si tou katarzí projít, ale nevyjde z toho poražena. Je to hluboce věřící dívka, ta nebude na víru rezignovat. A zdaleka není jen hloupá panenka, byť se to o ní říkalo. Juliana si najde nějaké vysvětlení, proč se věci odehrály tak, jak se odehrály. A sama sobě narýsuje na horizont nový smysl – a hned se začne za tím horizontem honit.“

„Jako třeba: vesnice vymírá, lidská rasa končí, a proto jsme tady, naším smyslem je dát věci dohromady, pomoci jim, nastartovat je znovu a vzbudit dřív, než vymřou všichni. Smyslem je zachránit lidstvo. To je ten důvod, proč mne sem Bůh přivedl.“

„Ano, třeba tak. Je to dost patetické. A ona hledá patetický cíl, protože věří ve své vyvolení. Tomu nepřestala věřit, dej na mne.“

„To je možné,“ zašeptala dívka, „ano, to je možné. Nakonec i my jsme teď ve svých cílech patetičtí, že. Měli bychom si odpustit ironii.“

Zlehka vykroutila levou paži, v dlani už cítila mravenčení.

„Vlastně,“ začala, „Ren Kiersting jí jistě pomůže se postavit na nohy. Aspoň k něčemu tady s námi bude.“

„Nemysli si, že je zbytečný,“ řekl Mikel pomalu, „je to pilot. Bez něj bychom všichni dávno zahynuli.“

„A je to čistý pilot. Vnitřně čistý, morální, tak to vidí Juliana. Jen díky tomu jsme přežili, protože je takový. Díky tomu jsme proletěli skrz, díky tomu nás mimoprostor nechal. Tolik metafyzické vysvětlení. Mají k sobě blízko.“

„Já bych se nicméně zdráhal označit jejich občasné setkání za vztah,“ zamyslel se Mikel. „Kiersting nebude člověk, který by se chtěl uvázat. Neumí žít s lidmi, netouží po tom. A Juliana, pro ni vztah vůbec nemá význam. Hledá jiné hodnoty.“

„Jak už jsi řekl, je to hluboce věřící dívka,“ doplnila ho. „Já vím. Oni si prostě vycházejí vstříc, o tom celé jejich setkávání je. Mají se rádi, jistým způsobem. Nemilují se, ani jeden z nich to neumí.“

Dlouze vydechla.

„Těžko říct, jak na tom Juliana vlastně je. Já jsem ji podcenila, Mikeli. Velmi podcenila, měla jsem ji jen za bezcennou cetku – a snad jí i na samém počátku byla. Ale něco tam uvnitř je, pod naivní fasádou, a já teď vlastně nevím.“

Chtěl něco říct, ale nestihl otevřít ústa. Vyrušil jej hlasitý křik a povyk odkudsi zvenku.

47.

Vyběhl ven, zmateně se vyřítíl vpřed spoře oděný a přímo před vchodem do chatrče zakopl o nafouklou hromadu chlupatého masa. Přepadl přes vak černých, dlouhých štětín, jen spoře zakrytých látkou, které se dosud chvěly. Na první pohled bylo zřejmé, čím thrallové nejsou. Chobotnicemi. Skutečnost, že je před časem při rozhovoru s agentkou Stelli takto označil, se mu teďjevila velmi odtržená od reality.

Přímo před ním leželo cosi, snad zvíře se čtveřicí nohou, ale přesto spoře oděné, s ohavným hnědočerným obličejem a dvojicí rukou. Šestice prstů na každé z dlaní byla zakončena obroušenými drápy. Břicho té věci se zdvihalo vzhůru k hvězdnatému nebi, dosud se chvělo, a z hrdla bytosti prýštila

oranžová krev.

Nejistil nikdy, kdo thralla zabil. Kolem vládl zmatek. Lidé pobíhali, křičeli přes sebe, několik chýší na periferii vesnice hořelo. Vzadu kdosi hystericky naříkal. Stín. Koutkem oka zachytil pohyb, něco černého, tmavého, vyřítilo se to uličkou mezi domky, obrátil hlavu, ale ta věc už byla pryč.

„Co je?“ křičela za ním Avea. Ankinov se sotva drápal na nohy, sklouzl po ohavném břiše mrtvého tvora, krátce zahlédl dívku oděnou jen do špinavého trička i její nádherné, dlouhé nohy. Převrátil se na všechny čtyři, v následujícím okamžiku stál.

„Nebyli tam všichni,“ zasípal, „v té vesnici... nezabili jsme všechny.“

Série výkřiků z protější strany vesnice jej přinutila vyřítit se kupředu. Vše se dělo strašlivě rychle. Prohnal se mezi chatkami a vyběhl na náměstíčko. Přímo uprostřed, tam, kde si obvykle hrají děti, skupinka mladíků utloukala obrovský chuchvalec černého masa. Šestice končetin vířila ve vzduchu, bránila se, někde nad tou věcí prořala vzduch dřevěná tyč, a potom Ankinov uslyšel zvuk, jaký dosud v životě nezaslechl. Strašlivé hluboké zachroptění, ohavné, mokré, a přeci to nebylo chroptění zvířete, něco se v tom hlase neslo, něco artikulovaného, táhlého, jakési slovo... a vše to následovalo bublavé zasténání, končetiny černého tvora ještě jednou prořaly vzduch a svezly se k zemi. Mladíci pokračovali tím, čím začali: utloukali věc pod sebou, i když už byla mrtvá.

Zprava se mezi domky vypotácel Fellip Kamil. Belhal se kupředu s nepříčetným výrazem ve tváři a zmateně se rozhlížel kolem sebe.

„Kolik jich je, Fellipe?!“ křičel Ankinov. „Kolik jich...“

Fellip Kamil mu chtěl odpovědět, ale tu cosi prořalo vzduch, stín, a přeci víc než stín. Něco těžkého, černého vrazilo Mikelovi do prsou, slétlo to ze střechy nejbližší chýše, úder jej odmrštíł dozadu. Přistál zády v trávě. Ještě se zdvihl, když se před ním posbíral černý chlupatý balón, ruce se vypjaly, ruce až překvapivě lidské i přes ubroušené drápy, a v levici se objevil klacek, zakončený ostrým trnem. Ankinov si ještě stačil všimnout červenohnědé látky, do níž byl thrall oděn.

Nato se věc vymrštila, vylétla vpřed, s neuvěřitelnou hbitostí prolétla vzduchem – Mikel Ankinov se ani neobtěžoval zdvihat se na nohy. Rychle se odrazil, překulil stranou, kopí se zabodlo do trávy po jeho boku, tvor dopadl na zem a strhl jej končetinami k sobě. Kutáleli se. Jednou, podruhé se otočili, Ankinov se zoufale pokoušel odtlačit od sebe černé tlapy a ve tváři cítil páchnoucí, horký dech. Částečně se mu podařilo zdvihnout se na nohy. I thrall už našel svoji stabilitu. Posbíral se, vytlačil obrovské tělo vzhůru, přitiskl Ankinova dlaněmi k sobě a vyzdvihl jej nad zem. Levicí mu pevně stiskl hrdlo a předklonil se k němu. Vteřinu, snad dvě, určitě ne déle, hleděl Mikel Ankinov do hlubokých, černých očí, naplněných krvavými žilkami, zato bez jediného náznaku bělma. Chroptěl, pokoušel se odtrhnout pařáty od hrdla, nedařilo se mu to ale.

Neubráním se, napadlo jej. Neubráním se, ta věc mne zabije! Skončím právě teď a právě tady. Thrall se prohnul v zádech a stisk v dlaních zesílil, Ankinov před sebou uviděl roje fialových hvězdiček. Vědomí se začalo vytrácet.

Potom stisk překvapivě povolil, on se svezl do trávy a hrabavým pohybem paží se pokoušel dostat co nejdál od té věci. Chroptěl a sténal, lapal po dechu, dosud někde na samé hranici bezvědomí. Thrall ještě stál. Z úst mu prýštily neuvěřitelné gejzíry oranžové kaše, taktéž z hrdla, bytost se malátně otočila, zamávala pažemi kolem sebe, zprvu výhružně, poté líně. Nato se svezla dolů a odkryla pohled na Rena Kierstinga s kamenným pazourkem v dlani, z jehož pravice stékal crčící pramen krve.

„Škrábl mne,“ nadával Kiersting. Chrčel a supěl, rameno tiskl levou dlaní a pazourek pustil do trávy. „Ten prevít mne škrábl. Ježíši, sekl fakt hluboko!“

Povyk se ozýval ze všech stran. Všude pobíhali lidé, nezdálo se ale, že by ještě z thrallů někdo přežil. Šlo

o zoufalý útok, pochopil Ankinov, zoufalý a nešťastný, útok několika jedinců. Kdyby to připravovali, udělali by obrovské škody. To se ale nestalo – jistě se jednalo o ty, kteří přežili zničení thrallské vesnice a ve zkratkovitém jednání neplánovali, nepřipravovali, prostě šli. Šlo o nešťastný pokus o odvetu.

Kašlal a naříkal, hrdlo jej bolelo. Pomalu se přesunul na bok, opřel se do trávy a s těžkými obtížemi se drápal vzhůru. Ren Kiersting se před ním ještě potácel, po svém boku s Julianou. Dívka jej tlačila dlaní do ramene, pevně a tvrdě svírala ránu a pravicí se pokoušela stáhnout paži látkou a zastavit krvácení.

„Prostě mne sek!“ nadával Kiersting, za jehož zády křičeli a pobíhali lidé. Z dechu byl slabě cítit alkohol. Odkudsi zezadu zazníval zoufalý, nešťastný ženský nářek. Chatrče na periferii vesnice hořely oslnivým světlem a svítily do noci jako jasné, plápolající hranice.

„Ježíši,“ zachroptěl Ankinov. Mrtvola před ním se dosud klepala a třásla, tráva mokvala oranžovou krví. Přes ohavné břicho uviděl siluetu vyděšené tmavovlasé dívky, oděné do trička s hlubokým výstřihem. Svít požárů dodal scéně na působivosti. „Ježíši.“

Potom se odkudsi z boku vypotácel Fellip Kamil. V tváři měl prázdný, netečný výraz, oči mu zapadly hluboko do lebky, kráčel vpřed a tiše oddychoval. Šedivé vousy i zbytky vlasů ve světle ohňů získaly oranžový nádech.

„Zabili dva lidi,“ špitl náhle. „Zabili starého člověka. A zabili dítě, pětileté dítě.“

Ankinov na něj zíral, nadechl se, cosi chtěl říci, ale nenašel vhodná slova. Pohled agentky Avey Stelli jej pátil jako žhnoucí uhlík.

48.

Večer následujícího dne přišla do chýše Rena Kierstinga agentka Avea Stelli. Ren Kiersting odpočíval s paží převázanou až k rameni zbytky natrhaných rukávů z šatů Juliany, kněžky Církve Sjednotitelů. Dívka jej našla ležet na zádech, kterák se dívá do proutěného stropu a sleduje tetelivou hru světélek a stínů, řízenou ostrým mrkáním vyhřívacích uhlíků. Vstoupila dovnitř pomalu, opatrně, a tiše se posadila vedle něj.

„Jak ti je,“ řekla pomalu. Zachytil v jejím hlase něco, co tam nikdy nebylo. Nejistotu. Víc než to – hluboký, komplexní rozklad srozumitelných pravidel, podle nichž dosud tmavovláská žila, smetl její duši do propasti chaosu, kde na každém kroku nacházela otázky, ale ani jedinou odpověď. Nejistota byla tím prvním, co Kiersting poznal. Teprve po chvíli shledal, že je tam ještě něco hlubšího: zoufalství.

„Nevím,“ přiznal po pravdě, „špatně ne. Rána není tak hluboká, jak se původně zdála být. Juliana mi ji vyčistila.“

„Vodou,“ řekla dívka. „To není nejlepší dezinfekce. Na cizím světě budeme náchylní k nákazám a infekcím, nejsme zdejšími podmínkám imunitně přizpůsobeni.“

„Pálenkou,“ opravil ji Kiersting.

Tmavovláská zamrkala.

„Aha,“ řekla. „Ach ano, ovšem. To mne nenapadlo. To je dobře, to je... dobře.“

Krátce se odmlčela, opřela si dlaně o tváře a přimáčkla prsty víčka na oči. Tiše, zlehka oddechovala a naslouchala, jak jí vlastní srdce pravidelně tluče.

„Chtěla bych ti poděkovat, Rene,“ řekla konečně.

„Ano?“ podivil se. „Proč?“

„Za Mikela. Zachránils mu život.“

„To může znít jako falešná skromnost, Aveo, ale tak to není. Byl to velký chaos, já jsem nepřemýšlel, co mám dělat. Navíc jsem se moc nebál – byl jsem opilý.“

„Všimla jsem si,“ připustila. „To je jedno, jestli jsi byl a nebo nebyl opilý. Mikel Ankinov je pro mne ten nejbližší člověk v téhle šílené situaci. Nepřežila bych tu bez něj.“

„Člověk tak tvrdý, bezohledný a odhodlaný, jako jsi ty, přežije cokoliv a kdekoliv,“ odtušil.

„Nenech se zmýlit. Věci nejsou takové, jak na první pohled vypadají. A každý má svůj, řekněme, práh, své hranice…

Přemýšlela jsem o tvé příhodě s autobusem, Rene Kierstingu.“

„Ano?“

„Ano. Celý dnešní den.“

„A na co jsi přišla?“

„Že jsem už dlouho neslyšela něco tak banálního.“

Kiersting se musel pousmát.

„Ale já jsem nikdy netvrdil, že to není banální! Zklamal jsem tě? Víím, že sis dřív moc přála to vědět.“

„Dřív by mne to zklamalo, to ano. Dnes ne. Není to podstatné.“

Obrátila se a propálila jej pohledem.

„Nevím, co mám dělat,“ přiznala potom.

„Ne?“

„V posledních dnech se v tom topím, pokouším se dát si věci dohromady… ale po včerejšku mám pocit, že se vše rozpadlo. Nevím prostě, jak dál.“

„To jsou silná slova od elitní agentky Federální informační služby,“ zvažněl Kiersting.

„Ale tou už přeci nejsem,“ ohradila se. „Do zdejších koutů vesmíru působnost FIS nesahá.“

„Já víím,“ řekl. „Všichni se v tom topíme. Konzultuješ věci s Mikelem Ankinovem. Pokračuj v tom, je to chytrý člověk.“

„Jenže Mikel Ankinov si o věcech myslí v zásadě totéž, co já,“ řekla Avea Stelli. „Jen je rozvážnější, já jsem příliš horkokrevná. Do všeho jdu po hlavě, on mne brzdí. Jenže situace došla tak daleko, že teď nepotřebuji jeho radu. Nedala by mi nic nového. Potřebuji radu někoho, kdo se mnou bytostně nesouhlasí!“

„Vlastně… kde bereš tu jistotu, že jsou naše pohledy natolik odlišné?“

„Oba vííme, že na poslední události jsme měli opačný názor.“

Kiersting pokýval hlavou.

„Pronikavě inteligentní agentka FIS se přijde poradit s notorickým alkoholikem,“ pronesl pomalu. „Jsem poctěn. A fakt, že už nejsi agentkou FIS, na tom nic nemění. Dobře, Aveo, rád s tebou proberu, co si budeš přát.“

„To je zřejmé, o čem chci mluvit. Dovol mi, abych shrnula situaci. Podnikli jsme s Mikelem, řekněme, preventivní úder. Považovali jsme to za nezbytné. Žijeme mezi posledními ruinami lidské civilizace. Já to tak prostě musím chápat, ať už jsou lidé i jinde ve vesmíru a nebo ne. Jednou, dříve či později, ale asi spíš dříve než později, i oni budou řešit to, co my. Proto je vesnice pro mne celým světem. Poprvé v životě nedělám nic pro sebe. Rozhodla jsem se, že zabráním vymření místní komunity. Za jakoukoliv cenu. Žádná mi nebude malá.“

Jenže věc se obrátila proti nám. Zabili dva lidi! Dva lidi, to jsou skoro tři procenta lidské civilizace! Právě tolik lidí včera zemřelo. Málem zabili i Mikela a nebo tebe. Co hůř, zabili malé dítě!!! A jestli je něco budoucností vesnice, pak jsou to právě děti. Tady je to vše, jenom ne fráze. A já vím, že tys bys s mojí myšlenkou preventivního úderu nikdy nesouhlasil.“

„To není tak snadné. Ta myšlenka může být správná. Pokud si dáš jako zadání přežití vesnice, může být správná. Je třeba ji ale realizovat s rozvahou. Což v první řadě znamená, že musíš mít dostatek informací. Vědělas, jakého výkonu dosáhne pulsní emitor. Nic jiného jsi ale nevěděla. Za takových okolností je podobný krok chybou.“

„Další vyčkávání mohlo být riskantní. Že na lidi nikdy nezaútočili? Ne přímo, aspoň ne na tuto vesnici? Ale bylo to jen otázkou času! Oni vyčkávali, čekali, až nás bude míň. Nikdo mi to nevymluví. Potom by udeřili... a kromě toho, věci se zde změnily, přibyli jsme my. Oni si toho mohli všimnout. Museli přeci nějak zaznamenat přistání hypersoarů. Změna situace je mohla vyprovokovat k nečekané akci.“

„To je možné. Ale takové riziko jsi měla přijmout. Kromě toho to ale není všechno. Pokud chceš udělat něco takového, co hrozí určitým způsobem zasáhnout život celé vesnice, pak mluvíme o správě věcí veřejných.“

„Ale no tak, Kierstingu! Já jsem nikdy nebyla politikem! Politici se mi hnusí. Jsem člověk ze života, z praxe.“

„Naopak, ty už politikem jsi,“ odpálil ji. „Nemůžeš jinak. Zvlášť ne po tom, co se stalo. Mělas lidi získat na svojí stranu. Přesvědčit je, že preventivní úder je nevyhnutelný. To je přesně to, co měla udělat. Pak by byli ochotni nést riziko – jakože to neskončilo! Nebyli to jediní thrallové na tomto světě. Takhle to podkopalo postavení nás všech, tvé ale zejména. Tvé a Mikelovo. Dá vám hodně práce, abyste si vybudovali pozice, teď, když tady máme mrtvé dítě. Jedno z mála. A zrovna když se dají další konflikty čekat.“

„Víš, co mi radíš? Navádíš mne udělat politickou kariéru... tady?“

„Už jsi začala,“ konstatoval. „Známe i tvoji ideologii a tvůj program. Tvoji ideologií je přežití druhu, tvým programem je ochrana vesnice s postupnou expanzí, v rámci možností.“

Osobně považuji záchranu lidské rasy ve zdejších podmínkách za utopii. Lidé tu končí, dost možná skončí i všude jinde, ale tady je to zřejmé. Jakékoliv pokusy o záchranu jsou předem odsouzeny k nezdaru. Ale to je přesně to, co ty nechceš slyšet.“

„Já to nedovolím,“ řekla.

„Dobře. Pak předpokládejme, že existuje šance. Zda si to vnitřně myslím, to je jedno, předpokládejme to prostě – pro tuto chvíli. Chceš vědět, co dělat?“

Je to otázka toho, jaká je pozice každého z nás a čím té hře můžeme přispět.“

Dívka zdvihla obočí. Kiersting si nemohl nevšimnout, že přes veškerou únavu a smutek je velice hezká.

„Jak už jsem řekl, je to všechno záležitost politiky. Vesnici dlouhodobě nikdo nevedl. Živelně se rozkládá. Fellip Kamil, přivandrovalec z civilizovanějších končin – Risy, měl šanci udělat změny. Měl na to třicet let. Místo toho akceptoval rozklad a zabydlel se v něm. Ty ses rozhodla postupovat jinak. Spolu s Mikelem jste se rozhodli.

Pak máš vesnici hodně co dát! Bude-li se život tady čím dál víc organizovat, bude nutné najít řadu praktických, velmi jednoduchých a přehledných řešení, která vtisknou vesnici nějaký řád. A která ji budou tlačit kupředu. Mikel Ankinov je myslím člověk, který může lidskou komunitu na tomto světě dobře zaštitit. Má vůdčí schopnosti, je uvážlivý – a dříve velel vojákům, takže má s určitou formou řízení zkušenosti.

K tomu, aby se věci dařily, bude nutné zajistit vynucování pravidel. Neznám nikoho, kdo by na to seděl lépe, než ty, Aveo.“

Dívce se rozšířily zorničky.

„Mám zorganizovat jakousi formu fašistické policie? Tohle po mně chceš? Právě to? A vynucovat pravidla v maličkém diktátorském prostředí?“

Nevěřila svým uším.

„To možná bude nevyhnutelné, ale já bych byl střízlivější ve výrazech. Pokud lidí začne po jisté době přibývat, bude přibývat i sporů. Bude nutné udržet pořádek. Bude nevyhnutelné kontrolovat odpor, dojde-li k nějakým kontroverzním rozhodnutím. A jestli vesnice znovu sklouzne k anarchii, nikdo ji už nezachrání.

Ani tohle ale nestačí. Lidé na tomhle světě nepřežijí, pokud jejich jedinou vírou bude to, že mají okopávat políčka a kdy tahat z lesa dříví. Potřebují něčemu věřit. Něčemu velkému, myšlence, ideálu. Potřebují věřit tomu, že věci se nedějí zbytečně, že se svět změní. Tohle jim nedokážeš dát ani ty, ani Mikel Ankinov.

Ale Juliana by mohla.“

„Ježíši!“ vykřikla tmavovláška. „Nikdy mne nenapadlo, že to máš tak promyšlené, Rene Kierstingu! Juliana! No jistě, je to Sjednotitelka. Chceš tady vybudovat náboženskou sektu?“

„Třeba to není tak zlý nápad, jak to na první pohled vypadá,“ připustil Kiersting. „Budou potřebovat hlubokou víru. Skutečně budou. Budou se dřít a trápit bez léků na nemoci, a bojovat s thrally, to se ví, že ano, a umírat ve třiceti, čtyřiceti, tihle lidé tedy budou potřebovat věřit, že to všechno má smysl! Musejí dostat nějakou víru, bez ní ztratí vůli žít. Třeba jednoduchou, třeba zkratkovitou. Ale to, co je ve standardní vyspělé společnosti rakovinový nádor, může tady mít podobu záchranného kola. Nevím. Nechal bych to na Julianě. Možná sis toho nevšimla, ale ta dívka má neskutečné charisma. Já vím, žeš ji nikdy neměla ráda.“

„Věci se mění,“ řekla tmavovláška potichu. „Ano, věci se mění, v posledních dnech se vyměnily hodně.“

„Každopádně bez velké myšlenky vesnice zahyne. A Juliana je jediný člověk, který těm negramotným chudákům kolem nás může pomoci takovou myšlenku najít. Nemluvím o Sjednocení, aby bylo jasno, v to Juliana už dávno nevěří. Ale člověk jejího typu víru nikdy neztrácí, jen ji transformuje, pozmění podle svých potřeb. Nevím, s čím přijde, snad nás postaví před něco docela nového. Nikdo z nás ostatních to ale udělat nemůže, jsme na to příliš racionální. Třeba jim nabídne jenom sen a třeba jen šidítko – zachrání-li je to, co na tom sejde!

Jinak je doufám jasné, že je nutností, aby se ve vesnici rodilo co nejvíc dětí.“

„No,“ mrkla Avea Stelli, „a jak to chceš udělat? Přesvědčovat je? Už teď se rodí dost dětí. Většina z nich

umře. Proto jich máme tak málo. Nevím, zda se to dá změnit.“

„Na propagandu tady budete mít Julianu. Pokud to podpoří velkou ideu, věř mi, že nakonec bude víc dětí. I za cenu, že budou průběžně umírat. Krom toho to znamená, že by měla být aspoň mírná převaha žen – to tedy asi těžko určíme, co. Ale každá z vás by měla mít děti. Čím víc, tím líp.“

„Ježíši, Kierstingu!“ zalapala dívka po dechu. Začalo jí docházet, o čem mluví. „Jsem profesionální vražedkyně! Má snad tohle být můj osud? Rodit jedno dítě za druhým, prostě aby... aby byly? Avea Stelli, cvičená agentka s dlaněmi od krve... Rodit je – jako na chov?!“

„Já nevím, Aveo, nakonec, říkej si tomu, jak chceš. Ale budete potřebovat hodně dětí.“

„Je nás málo! Bude příliš příbuzenských vztahů, komunita může časem degenerovat.“

„Tenhle vliv se prý přeceňuje,“ řekl Kiersting. „Ze společenských důvodů. Zpola jde o realitu a zpola o mýtus. Na druhou stranu, stejně není na výběr, co myslíš. Jiný materiál, než ten, který vidíme kolem sebe, k dispozici nemáme.“

„Ach bože,“ zašeptala dívka. „Ach můj bože. A vše tohle s nejistým výsledkem...“

„Problém je v tom, že pokud se vám to podaří, vzbudíte k životu lidskou rasu, která se nakonec začne chovat tak, jak se lidé chovali vždycky. Vlastně už to začalo. Samotný pokus o záchranu jsme tady zahájili tím, že jsme se rozhodli zabít ty druhé. Asi neexistuje jiné řešení. Ale už minule jsem ti řekl: má-li to mít smysl, je třeba dělat věci jinak.“

„A třeba není žádné jinak!“

„Třeba není,“ prohlédl si ji pátravě, „tedy já si prostě myslím, že určitě není. A tak se vracíme na začátek. Takovéhle inženýrství má pramalé naděje na úspěch, a to mluvím hodně optimisticky. Já nevidím žádné naděje na úspěch.“

Tmavovláška si shrnula vlasy z očí.

„Narýsovals to pěkně, jen co je pravda,“ řekla. „Politické vedení, silové složky, ideové vedení. Vážně pěkně. Poslyš, Rene, ale chybí mi tu jedna věc. Jaká je tvoje role v celé téhle estrádě? Kde sám sebe vidíš? Jaká je tvá představa?“

Kiersting dlouho mlčel, zíral na ni, pečlivě si prohlížel každý rys její tváře. Rameno ho bolelo, ale nebylo to tak zlé. Váhal, zda má promluvit, opatrně měřil svá slova.

„Já v té věci nefiguruji,“ řekl konečně. „Vtip je v tom, že jste se rozhodli tahat lidstvo hrobníkovi z lopaty, Aveo. Já je tam klidně nechám. Necítím k lidem žádnou velkou náklonnost, ale ani zášť, prostě jen nechci stát u zrodu něčeho, co tady už tisíckrát bylo. Řekla jsi, že ses rozhodla nehledět na sebe a podřídit své kroky potřebám vesnice. Bude to hodně těžké, hlavně než dostaneš lidi na svoji stranu. Po včerejšku zatraceně těžké, včerejšek, to byla hrozná chyba, a je nadlidským úkolem zajistit, aby to nebyla chyba fatální – ale vidím do tebe. Jsi zarputilá! A vážně tě vede veřejný zájem! Nikdy bych nečekal, že něco takového zrovna o tobě budu schopen říct.“

Já tedy zůstanu sobcem, budu hledět jenom na sebe.“

Dívka nevěřila svým uším.

„Ano?“ řekla. „A jak si to představuješ? Jak, můžu se zeptat?!“

„Dlouhé roky jsem žil mimo lidskou civilizaci. Jen jsem se jí zlehka dotýkal,“ řekl. „Nedělá mi dobře být ve středu lidské společnosti. Nedělalo mi to dobře při návštěvě u Sjedinitelů a nedělá mi to dobře ani tady.“

Přemýšlím o tom už dost dlouho. Neodtrhnu se od vesnice, to není možné. Aspoň ne úplně. Asi si postavím chýši v horách. Dolů budu chodit, když budu něco potřebovat. Pak si to odpracuji, abych získal jídlo...“ zaváhal, „nebo pití.“

„To nemyslíš vážně!!“ rozkřikla se dívka. „Ježíši, chceš odejít do hor, tady, v pustině bez lidí, do ještě větší pustiny... a tam pít?!“

„Dělal jsem to posední léta.“

„Ano, ale... a možná tu budeme potřebovat každého, kdo bude zrovna po ruce...“

„Nevyzouvám se z přímých povinností. Bude-li třeba, tak vesnici pomůžu. Ale aktivně se nebudu na ničem účastnit.“

„Zabíjí tě thrallové!“ propálila jej očima. „Tam – v horách! Myslíš, že ne? Budeš snadným terčem!“

„Takové riziko přijmu,“ řekl Kiersting unaveně. Najednou se mu nechtělo v hovoru pokračovat. Chtěl se otočit ke zdi a spát.

„Nevěřím ti,“ zašeptala dívka, „že bys tak utekl! Nevěřím...“

„Já nebudu utíkat. Ztratil jsem víru v člověka, chceš-li. To je celé.“

Tmavovláska se na něj dlouho beze slova dívala.

„Když jsme se zapletli do téhle atrakce, Rene Kierstingu,“ řekla, „stala se jedna věc, o které nevíš. Mohla jsem tě zabít. Původně jsem to měla v plánu. A mohla jsem – opravdu! Držela jsem ti pistoli u hlavy. Tam, v rozbité dodávce. Nepamatuješ si to, protože jsi to zaspal.“

Tehdy se něco zlomilo. Něco se změnilo, a já nedovedu říct, co to bylo. Něco... a já jsem nemohla, nemohla jsem udělat to, co jsem předtím udělala už mockrát! Nemohla jsem prostě zmáčknout kohoutek a zabít – ha! – rozpadlého, zchátralého alkoholika... nikdy bych nevěřila tomu, že zrovna já... že se to stane. Nemohla jsem.

Ted' ti řeknu něco opravdu podstatného. Kdybych tě bývala zabila, věci by se odehrály jinak. Nevím jak, ale prostě jinak. A já už bych nebyla mezi živými. Byl to klíčový krok. Něco mi zabránilo tě zabít, něco se ve mně hnulo, skrz všechnu špatnost, skrz veškeré potoky krve, kterými jsem se kdy brodila, skrz hnusné zakázky mocných, jimž jsem vystavovala fakturu za řeznické práce a oni krmili mé konto. Něco se změnilo, hnulo – a já jsem o tom mockrát od té doby přemýšlela. Víš, na co jsem přišla?“

Kiersting to nevěděl.

„Přišla jsem na to, že mám možná ještě šanci,“ řekla dívka. „Tedy existuje-li něco, třeba jen v přeneseném slova smyslu, jako je nesmrtelná duše.“

Kromě toho,“ usmála se, „je tu ještě jeden dopad skutečnosti, že jsem tě nezabila, byť jsem mohla. Jsem moc ráda, že jsi živý. Protože Juliana má pravdu, Rene Kierstingu. Jsi velice poctivý a slušný člověk.“

49.

Ren Kiersting tmavovlásku upozornil, že získat si důvěru vesničanů bude pro ni nesmírně obtížné, že bude muset vynaložit nadlidské úsilí, aby se k nim dokázala třeba jen přiblížit. Bývalá agentka Avea Stelli si jeho slova vzala k srdci. Pracovala na tom následující rok, přičemž zhruba prvních šest měsíců to vypadalo opravdu beznadějně. Poté se ledy začaly lámat. Tály zvolna, pomalu, ale hnuly se. Věci se začaly lepšit. Mezitím Avea Stelli stihla otěhotnět a posléze si vzít Mikela Ankinova. Věrnost si slíbili pod

stromem na konci světa s pomocí oddávající kněžky Juliany.

Nebyl to tak zlý rok, když se nad tím zamyslím, napadlo ji. Vdala jsem se. Čekám dítě. Ve vesnici za ten rok nezemřel žádný další člověk, naopak, dvě děti se narodily. Jen si nebyla jista, zda letmý, slabý pocit uspokojení není jen podvodem, zda není jen vzdušným zámkem, který sama sobě staví, aby se nemusela podívat pravdě do očí: aby nemusela přiznat, do jaké situace, do jakého světa hodlá přivést své dítě. Budu je sledovat, kterak roste, dělá první krůčky, začíná žvatlat, přemýšlela, přežije-li ovšem těžké podmínky, občasný hlad i nemoci. A pokud ano – nevyčte mi to jednou? Nevyčte mi, že svět, do kterého jsem je pustila, končí, že se rozpadá, nevyčte mi, že jedině, čemu bude přihlížet, je zprvu postupný, nakonec ale už rychlý pád do propasti? Protože já bych to udělala – kdyby mne matka přivedla do světa, jako je tento, bez zaváhání bych ji proklela.

Už proto vesnice musí přežít, a snad právě proto. Bude domovem pro mé dítě.

Faktem ale bylo, že projekt vyzdvižení místní komunity z chaosu a anarchistického rozpadu startoval jen pomalu, dalo-li se to tak vůbec říct. Lidé se s obtížemi začínali smiřovat s myšlenkami, které měly věci změnit. Avea za rok pochopila jednu podstatnou věc: těžší, než bojovat s podmínkami, a snad i thrally, bude vybojovat tuhle bitvu s lidmi. Přesvědčit je, že věci se dají posunout, že se musejí posunout, má-li být vůbec nějaká budoucnost.

A připouštěla také, že jediný, kdo se k místním lidem dostal opravdu blízko, je Juliana. Jako první zvládla jazyk, sblížila se se staršími lidmi i dětmi, nic nevnucovala a dovedla chápavě naslouchat. Pomalu, rafinovaně vkládala do rozhovorů s lidmi své myšlenky a názory. Neměla to promyšlené, dělala to proto, že to tak cítila. Byla jediným přistěhovalcem z Risy, kterého za celý rok místní komunita vzala opravdu vážně.

Jak tmavovláška seděla pod stromem na konci světa a naslouchala výskotu dětí, napadlo ji náhle, že jestli má někdo opravdu šanci zachránit lidskou existenci, nebude to ani ona, ani Mikel Ankinov. Bude to tahle světlavá dívka, dlouho podceňovaná a snad i naivní, která pro svoji sveřepost jako jediná prostě neuhne. Avea změnila svůj pohled na ni, změnila jej zcela a ze samé podstaty: obdivovala ji, vážila si jí, fascinovala ji energie, kterou Juliana v sobě nese. Odsud, říkala si, odsud přichází naděje, snad poslední, ale je to naděje.

Potom stála Juliana před ní, s hloučkem pobíhajících dětí za zády.

„Vypadáš smutně, Aveo,“ řekla, a tmavovláška zaváhala.

„Jsem jen unavená, Juliano,“ konstatovala potichu a vydrápala se podél kmenu na nohy. „Hodně se toho stalo.“

„Za celý ten rok, já vím,“ řekla Juliana a v očích jí zatančil ohníček. „Vím, že vám ostatním náš starý domov chybí. Proklínáte jej, a přeci si nemůžete zvyknout, že svět může vypadat i takto. Risa vám možná chybí právě proto, že se tam nikdy nemůžeme vrátit. Je to pravda, že?“

„Naučili nás v tom světě žít,“ přiznala tmavovláška, „a ať už byl, jaký chtěl, je těžké hodit jej za hlavu... a zapomenout.“

„Neměli bychom zapomínat,“ Juliana se zlehka pousmála, „ale ani želet. Chtěla jsem ti říct, že já se cítím šťastná.“

„Ano?“ řekla Avea Stelli.

„Jsem šťastná, že jsem tady. Celý život jsem hledala, pátrala, snažila se najít cíl, smysl, pro který jsem se narodila. Věřila jsem, že existuje, že jsem k němu předurčena, že se jednou stanou věci, které mne postaví před výzvu. A já obstojím. Nikdy jsem nedokázala formulovat, co to je za cíl, ale v hloubi duše jsem věřila, že takový cíl je.“

A víš co? Věci se staly. Staly se tak, jak se staly, ale dovedly mne sem.“

Pokynula hlavou do boku a zlehka se rozmáchla dlaněmi. Dlouhé vlasy se jí půvabně zhoupaly.

„Tak se to mělo stát. To je ten smysl, o kterém jsem nikdy nezapochybovala, že existuje. Přivedla mne sem Prozřetelnost a mé kroky na cestě hlídala Štěstěna.

Ti lidé nás potřebují – a já je vyzvednu z popela, zdvihnu je, postavím zpět na nohy. Oni odsud nezmizí. Nestane se to, protože já jsem tady.“

Může se ti to podařit, pomyslela si Avea Stelli a s fascinací hleděla do ohníčku v Julianiných očích. Tobě ano, a snad právě a jen tobě.

Tehdy pocítila naději, vrtkavou, letmou, ale byla to naděje, zatančila dívce kolem dlouhých světlých vlasů, zakroužila kolem hlavy – Avea Stelli se pokusila zachytit zrakem kus té síly, chiméry, příslibu, šance. Ale naděje klouzala ve vzduchu jako přízrak, neuchopitelná, neviditelná, a skrz místo, kde se snad tetelila, byla-li tu vůbec, spatřila vzdálené hory tam někde vzadu za vesnicí, z jejichž lesů stoupal uzoučký proužek dýmu. Věděla, nač se dívá. To někde v dáli, na kilometry od lidských chatrčí, hoří oheň, u něhož odpočívá Ren Kiersting; lenoší – a dělá tu nejracionálnější věc vůbec: propíjí svá už tak dost poškozená játra.

Konec

Praha, duben – červen 2005